

Hans-Jörg Ronsdorf

TARAF DEĞİŞTİRMEK

ESKİ İNSANDAN **YENİ** İNSANA

Taraf Değiştirmek

Eski İnsandan Yeni İnsana

Hans-Jörg Ronsdorf

Christliche Literatur-Verbreitung e. V.

Postfach 11 01 35 · 33661 Bielefeld

1. baskı 2011

© 2011 by CLV · Christliche Literatur-Verbreitung

Postfach 11 01 35 · 33661 Bielefeld

İnternet: www.clv.de

Kapak tasarımı: Andreas Fett, typtop, Meinerzhagen

Dizgi: CLV

Baskı ve cilt: GGP Media GmbH, Pößneck

ISBN 978-3-86699-310-5

İçindekiler

Önsöz	12
1. Tur uçuşu	14
2. İndik – peki şimdi nasıl devam edecek?	24
2.1 Özgürlük ya da kölelik – ama ikisi birden değil	24
2.2 Özgürlüğün buyrukları	25
2.3 Kaçmak ve karşı durmak	26
2.4 Duygular	26
2.5 Eski ve yeni kaptanlı gemi	27
2.6 Tam yol ileri!	28
2.7 Babamız	28
2.8 Tanrı'nın istediği	29
2.9 O büyümeli, bense küçülmeliyim!	30
2.10 Yeni yaşam bir grafikte	30
2.11 Hepsi bir bakışta	33
2.12 Dağ yürüyüşleri	34
2.13 Adem'den Mesih'e	35
2.14 Kurtuluşumuz için önce ne olması gerekiyordu?	35
3. Romalılar 5:12-21: Adem'den Mesih'e	37
3.1 12. ayet: Her şey nasıl başladı	38
3.1.1 Günah ve günahlar	38
3.1.2 Günah ve ölüm	39
3.1.3 Düşüş ve kalıtsal günah	39
3.1.4 Basit bir buyruk	40
3.2 13. ayet: Yasa verilmeden önce günah	41
3.3 14. ayet: Gelecek Olan'ın örneği Adem	42
3.3.1 Adem ve Mesih	42
3.4 15. ayet: Mesih aracılığıyla zarar fazlasıyla giderilir	43
3.5 16. ayet: Suçun etkisi ve lütuf armağanının etkisi	43
3.6 17. ayet: Ölümün egemenliği Mesih aracılığıyla kaldırılır	44
3.7 18. ayet: Mahkûmiyet ve yaşam veren aklanma	45

3.8 19. ayet: Günahlıların hukuki konumu ve doğruların kurtuluş konumu	46
3.9 20. ayet: Yasa bütün günahları açığa çıkarır	47
3.10 21. ayet: Ölümden sonsuz yaşama	47
3.11 Romalılar 5:12-21'e genel bakış	48
4. Romalılar 6: Günahın gücünden özgür	49
4.1 Taraf değiştirme: Adem'den Mesih'e	49
4.2 1-2. ayetler: Lütuf, günah işlemek için bir izin belgesi mi?	49
4.2.1 Günaha ve onun gücüne öldük!	50
4.3 3-4. ayetler: Mesih'e ve O'nun ölümüne vaftiz edildik	51
4.3.1 Ölüme vaftiz	51
4.4 4. ayet: Yaşamın yeniliğine diriltildik	53
4.5 5. ayet: O'nun ölümünde ve dirilişinde O'nunla bir kıldık	54
4.6 6. ayet: Eski insan O'nunla birlikte çarmıha gerildi	55
4.6.1 Eski insan	56
4.6.2 Eski insanın çarmıha gerilmesi	57
4.6.3 Günahın bedeni	58
4.7 7. ayet: Günahtan aklандık	59
4.8 8-9. ayetler: Mesih'le ölümü ve yaşamı paylaşmak	60
4.9 10. ayet: Günaha ölmüş olan Mesih	61
4.10 11. ayet: Kendini günaha ölmüş, ama Tanrı için yaşıyor saymak	62
4.11 12. ayet: Günahın beden üzerindeki egemenliği kırılır	63
4.12 13. ayet: Şimdi kendini Tanrı'ya sunmak	63
4.13 14. ayet: Yasa altında değil, lütuf altında	64
4.14 Özet	65
4.15 Golgota'daki çarmıh ve günah	65
4.16 Romalılar 6:15-23: Lütuf altında yaşayan özgür kılınmışlar	66
4.17 Kurtuluşun bildirme kipi ve kurtuluşun emir kipi	66
4.18 15. ayet: Lütfun hedefi	69
4.19 16. ayet: Günahın ya da doğruluğun köleleri	69
4.20 17. ayet: Yürekten söz dinleyenler – artık günahın köleleri değil	70
4.21 18. ayet: Doğruluğun köleleri	71
4.22 19. ayet: Kendini Tanrı'nın doğruluğunun ve kutsallığının hizmetine vermek ...	71
4.23 20-22. ayetler: Meyvesizlikten sonsuz yaşama	72

4.24 23. ayet: Sonsuz mahkûmiyet yerine sonsuz yaşam	73
5. Romalıları Mektup'ta Yasa	75
6. Romalıları 7: Yasa'dan özgür	77
6.1 Romalıları 7'nin anlamı ve yeri	78
6.2 Ruh'un benliğe karşı savaşı mı?	78
6.3 Aynı anda hem doğru hem günahlı mı?	79
6.4 Yeniden doğmuş mu, değil mi?	79
6.5 Romalıları 7: Gerekli bir deneyim mi?	80
6.6 Romalıları 7'deki insan kim?	82
6.7 Romalıları 7:1-6: Yasa'ya ölmüş	82
6.7.1 1. ayet: Yasa yalnızca yaşayanlar için geçerlidir	82
6.7.2 2-3. ayetler: Yasa'dan kurtulmanın tek yolu	83
6.7.3 4. ayet: Şimdi ait olduğumuz kişi – Mesih	83
6.7.4 5. ayet: Yasa doğruluğu değil, günahları besler	84
6.7.5 6. ayet: Yasa'nın ötesinde Tanrı'ya yeni bir kulluk	85
6.8 Romalıları 7:7-14: Yetkin Yasa	85
6.8.1 7. ayet: Günahın bilinmesi Yasa aracılığıyla gelir	86
6.8.2 8. ayet: Yasa günahı körükler	87
6.8.3 9-11. ayetler: Yasa'yla karşılaşma ölüme götürür	88
6.8.4 12. ayet: Yine de Yasa iyidir	89
6.8.5 13. ayet: Bir kez daha – Yasa'nın işlevi	90
6.9 Romalıları 7:14-25: Yasa altındaki bir Hristiyan'ın deneyimleri	90
6.9.1 14-15. ayetler: İyi istek ve zayıf benlik	90
6.9.2 16. ayet: Yasa'yı onaylamak	91
6.9.3 17-21. ayetler: İçimde yaşayan günah	91
6.9.4 22-23. ayetler: İki yasa ve etkileri	92
6.9.5 24. ayet: Umutsuzluk	93
6.9.6 25. ayet: Romalıları 7'nin dersi	93
7. Romalıları 8:1-11: Sonunda özgür!	96
7.1 Şimdiden – ama henüz değil	97
7.2 Atılım	98
7.3 1. ayet: Beraat – artık mahkûmiyet kararı yok	98
7.4 2. ayet: Yaşam veren Ruh'un yasası aracılığıyla özgür kılındık	100

7.5 3. ayet: Tanrı günah sorununu Golgota’da çözer	101
7.5.1 Tanrı insan olur	101
7.5.2 Golgota	102
7.6 4. ayet: Tanrı’nın Yasası şimdi yine de yerine getirilir	103
7.6.1 Musa Yasası ve geçerliliği	104
7.7 5. ayet: Benliğe göre ya da Ruh’a göre olmak	106
7.8 6-7. ayetler: Ölüm ve yaşam, düşmanlık ve esenlik	106
7.9 8-9. ayetler: Benlikte ve Ruh’ta olmak	107
7.10 10-11. ayetler: Tanrı’nın Ruhu ve bedenimizin kurtuluşu	108
7.10.1 Kurtuluş konumumuz – kurtuluşun bildirme kipi – “şimdiden”	108
7.10.2 Yaşamak ve ölmek	109
7.10.3 Tanrı’nın Ruhu ve beden	110
7.10.4 Neden şimdiden ölümsüz değiliz?	110
8. Romalılar 8:12-17: Kurtuluşun emir kipi – Zafer içinde yaşam	112
8.1 12. ayet: Artık benliğe borçlu değiliz	112
8.2 13. ayet: Yaşam ya da ölüm	113
8.2.1 Vaatler, uyarılar ve sonsuz kurtuluş	113
8.2.2 Ruh aracılığıyla bedenın işlerini öldürmek	116
8.2.3 “Ölü saymak” mı, “öldürmek” mi?	117
8.2.4 Öldürmek – bu nasıl olur?	118
8.3 14. ayet: Ruh tarafından yönlendirilen Tanrı oğulları	120
8.4 15. ayet: Oğulluk Ruhu içimizde “Sevgili Baba!” diye haykırır	122
8.5 16. ayet: Tanrı’nın çocuklarıyız!	123
8.6 17. ayet: Mesih’in yüceliğinin mirasçılarıyız	123
9. Romalılar 12: Düşünce yenilenir!	125
9.1 Tanrı’nın bizimle ilgili hedefi	126
9.2 Romalılar 12:1-2: Tapınma – mantıklı bir şey!	126
9.2.1 Bedenleriniz!	127
9.2.2 Dünya: Dost mu, düşman mı?	128
9.2.3 Yeni düşünce aracılığıyla değişim	130
9.2.4 Metamorfoz	131
9.2.5 Neden yenilenme?	132
9.2.6 Yenilenme nasıl olur?	132

9.2.7 Savaş alanı: Düşünce dünyası	133
9.2.8 Savaş nasıl kazanabiliriz?	134
9.2.9 Hayaller ve kuruntular	135
9.2.10 Tanrı'nın isteği – sınanmış ve iyi bulunmuş!	136
9.3 Romalılar 13:13-14: Mesih'i giyinmek – benlik için hiçbir tasarısı yok	137
9.4 Sonuç	138
10. Eski ve yeni – genel bir bakış	139
11. Benlik nedir?	141
11.1 Günah ve benlik	142
11.2 Benlik ve imansız insan	143
11.3 Benlik ve Hristiyan	144
12. Benlik Ruh'a karşı	146
12.1 Sorun neydi?	146
12.2 Benliğin etkinliği	147
12.3 Galatyalılara Mektup'ta Hristiyan	148
12.4 Yasa ve benlik – aynı dışlı kutusunda iki çark	149
12.5 Çok eski kozmik ve güncel kişisel çatışma	149
12.6 Ruh aracılığıyla yaşayın ve yürüyün!	150
12.7 Tanrı'nın etkinliği ve bizim etkinliğimiz – bir karşıtlık mı?	151
12.8 Özgürlüğe çağrıldık – ama bu nasıl bir özgürlük?	152
12.9 Ruh bizim için savaşır	152
12.10 Savaşın ortasında	153
12.11 Virüsler ve aşı	154
12.12 Benliğin işleri nelerdir?	154
12.13 Tanrı Ruhu'nun meyvesi	156
12.14 Benliğin yeri çarmıhtır	157
12.15 Mesih'le birlikte çarmıha gerildikten sonra insan kimdir?	158
12.16 Çarmıhı her gün yüklenmek	160
12.17 Ruh aracılığıyla yaşamak ve yürümek: Olmak ve olmamak	161
12.18 Ruh aracılığıyla yürümek – bu nasıl olacak?	162
12.19 Tökezlemek ve kalkmak	162
12.20 Yeniden düzelmek	163
12.21 Gökteki Yardımcımız	164

12.22 Ya günah işlediysek?	165
12.23 İtiraf etmek	166
12.24 Ruhsal Hristiyan ve benliğine uyan Hristiyan – böyle bir şey var mı?	167
12.25 Ruh-benlik çatışmasının özü	168
13. Yeni ve eski insan: Eski geçti, yeni olan geldi	170
13.1 Efeslilere Mektup'ta yeni insan	171
13.2 Koloselilere Mektup'ta yeni insan	171
13.3 Efeslilere ve Koloselilere Mektuplar'da eski insan	172
13.4 Yeni insanın yaratılış öyküsü	173
13.5 Birçokları tek bir yeni insandır	175
13.6 Bireysel kişilik yeni bir insan olur	176
13.7 Yeni insan nedir?	177
13.8 Yeni yaratılış	179
13.9 Yeni olarak ne yaratıldı?	180
13.10 Yeni insanın yenilenmeye ihtiyacı var mı?	180
13.11 Yeni insan: Bir giysi gibi giyinilmiş	182
13.12 Özet – bir resim	183
13.12.1 Eski ağaç	184
13.12.2 Yeni bir ağaç	184
13.12.3 Hâlâ yaşayan eski kök	186
13.13 Yalnızca iman yoluyla	187
13.13.1 Tembel bahçıvan	187
13.14 Yeni insanın geleceği	188
13.14.1 Geleceğin yaşamını şimdiden yaşamak	189
13.15 Çağrı	190
14. Yeni yaşama yeniden doğmuş	191
14.1 Doğa nedir?	192
14.2 Tanrı'nın doğasına ortak olanlar	193
14.3 Sonsuz yaşam Mesih'in yaşamıdır	194
14.4 Tanrısal yaşama nasıl ortak oluruz?	194
14.5 Yeniden doğuş – Tanrı'dan doğmak	195
14.5.1 Sudan doğmak	195
14.5.2 Ruh'tan doğmak	196

14.5.3 Hezekiel'in peygamberliği: Yeni yürekler ve yeni ruh	197
14.6 Ölümden yaşama kurtarılıp geçirildik: Yaşama kavuşturulduk	198
14.7 Oluşun ve büyümenin sırrı	199
14.8 Büyüme – yaşam büyür	200
14.9 Yetiştirmek	202
14.10 Hobi mi, görev mi?	203
14.11 Yuhanna'da kurtuluşun bildirme kipi	203
14.12 Yuhanna'da kurtuluşun emir kipi	205
14.13 Sonsuz yaşam – nitelik ve nicelik	205
14.14 Yaşam belirtileri	206
14.15 Tanrı'dan doğan günah işlemez	207
14.15.1 Kurtuluş tarihinin dört aşaması: İnsan ve günah	209
14.15.2 Artık günah işlememek: Mümkün mü, imkânsız mı?	209
14.16 Yetkinlik – nedir?	211
14.16.1 Kurtuluş konumumuzun yetkinliği	211
14.16.2 Hayatımızdaki yetkinlik (olgunluk): Yetişkin olmak	211
14.16.3 Gelecekteki tamamlanışta bütünsel yetkinlik	212
14.17 Varlığımızdan değil, yaptıklarımızdan sorumluyuz	212
14.18 Yeni ve eski doğa aynı anda içimizdedir	213
14.19 Sonuç	213
15. Mizaç ve karakter	215
15.1 Kutsal Kitap ve mizaç öğretisi	215
15.2 Karakter ve değişimi	217
16. Son söz	220
17. Kaynakça	

Çocuklarımız Felix, Laura, Alex, Peter ve Annemarie'ye – Mesih'i kavramaları ve O'nun tarafından kavranmaları yürekten dileğiyle.

Önsöz

Bu kitabın konusu gençliğimden beri beni meşgul ediyor. Hristiyan olmanın yüreğini oluşturur. Özgür kılınmış bir hayat ancak tam olarak kavranmış ve anlaşılmış bir kurtuluştan doğabilir. Hristiyan'ın olgunluğu, çarmıhtan ne anladığımıza bağlıdır.

Günahtan özgür kılınmış olmak bir kuram değil, pratik bir gerçekliktir. Neredeyse 30 yıl önce Watchman Nee'nin "Das normale Christenleben" kitabı bir atılım yapmama yardımcı oldu. İmanlı olmama rağmen hayal kırıklığı içindeydim, çünkü günahın gücüne karşı koyabileceğim hiçbir şeyim yoktu. Bu kitap, birçok başkasına olduğu gibi bana da, Mesih'te çoktan sahip olduğum, ama henüz gerçekten tanımadığım özgürlüğe gözlerimi açtı. Söz konusu olan dindarlığın daha yüksek bir basamağı ya da uzman düzeyinde bir Hristiyanlık değil, Tanrı'nın bizi nasıl gördüğünü ve bize neleri sağladığını anlamaktır.

Bu konu, özellikle onun hakkında bir şey yazan kişi için tartışmalı, sıcak bir konudur. Bunu yüzde 100'e ulaştığım için mi yapabiliyorum? Asla. Pek çoğumuzun öğretmen olmaması gerektiğinin farkındayım; çünkü öğretmenler daha ağır bir yargıya uğrayacak, çünkü hepimiz sık sık tökezleriz. Ama Kutsal Kitap'a dayanan öğreti ve onun sürekli tekrarı olmadan ne başkalarını harekete geçirme ne de bu işe kendimiz doğru biçimde girişme şansımız olur. Her kuşak bu konularla kendisi de yüzleşmek zorundadır. Bu kitapta başkalarının daha önce yazmadığı yeni hiçbir şey ya da neredeyse hiçbir şey yer almayacak. Ama bu merkezi konuyu canlandırmaya ve gündeme getirmeye teşvik etmek istiyor.

Seve seve yardım aldım. Her şeyden önce Thomas Jettel'e, bazı şeylerin daha anlaşılır olmasını sağlayan düzeltmeleri ve düşündürücü katkıları için teşekkür ederim. Nice yakınlarında misyoner olan Josua ve Brigitte Keller'e yapıcı fikir alışverişi için teşekkür ederim. Herbert Briem, Peter Streitenberger ve Harry Graf'a da eleştirel okumaları için teşekkür ederim. Bu kardeşlerin adının anılması, her konuda aynı görüşte olduğumuz anlamına gelmez; bu yüzden içerikten ben sorumluyum.

Birkaç istisna dışında Elberfelder 2003 Kutsal Kitap çevirisini (Almanca Kutsal Kitap çevirisi; Edition CSV Hückeswagen) kullandım. İstisnalar genellikle belirtilmiştir.

Hans-Jörg Ronsdorf, Sulzberg, Kasım 2010

Yalnız O'dur kayam ve kurtuluşum, yüksek kalem.

Mezmur 62:6

O zaman güvenlik içinde yaşarsınız; kurtuluşun, bilgeliğin ve bilginin bolluğuna sahip olursunuz.

Yeraya 33:6 (NeÜ, Almanca Kutsal Kitap çevirisi)

1. Tur uçuşu

Binin ve kemerlerinizi bağlayın! Harika bir tur uçuşu yapacağız. Hedefimiz büyük bir dağ silsilesi. Etkileyici bir dağ kütesine kuş bakışı bakmak istiyoruz. Alplerin hemen eteğinde oturuyorum ve büromdan dağları görebiliyorum. Havalanıp bu görkemli yaratılışı yukarıdan doya doya seyretmeyi birçok kez istedim. Şimdiye kadar kısa bir tur uçuşuyla yetindim, ama bu uçuş içimde daha fazlasına karşı bir istek uyandırdı.

Bugün sizi böyle bir uçuşa davet etmek istiyorum. Hiçbir şeye mal olmayan bir uçuş bu. Hayal gücümüzde gerçekleşiyor. Ne dersiniz: Hangi dağlardan söz ediyoruz? Bu dağların, sonsuz ve her şeye gücü yeten Tanrı'nın büyük kurtuluşu, yani büyük kurtarıcı olduğunu düşünün. Bu dağın, Tanrı'nın İsa Mesih'te, O'nun çarmıhtaki ölümü, dirilişi ve göğe yükselişi aracılığıyla yarattığı şeyi temsil ettiğini düşünün. Söz konusu olan herhangi bir şey değil, *kurtuluşun doluluğu*! Tek bir uçuşta her şeyi bir anda görmek mümkün değil, ama yine de çok şey görmek mümkün. Her yeni uçuşta da yeniden bir şeyler keşfedilebilir.

Size söz veriyorum, bu uçuş sıkıcı olmayacak – ama uçağın küçük, yalnızca iki kişilik olması yüzünden değil. Böyle hafif bir uçak epeyce sarsılabilir, ama göreceğimiz o kadar muazzam olacak ki her şeyi unutacağız.

Pilotumuz işini herkesten iyi biliyor. En iyi rotaları, en iyi hedefleri, en güzel manzarayı, doğru yükseklikleri ve alçaklıkları biliyor, havayı tanıyor ve bizi güvenle eve geri getirebilir. Bu yüzden uçma korkumuzu gönül rahatlığıyla yerde bırakabiliriz.

Ulaşmak istediğimiz dağ, Kafkas Dağları'nın 5642 metreyle en yüksek dağı olan Elbruz'dur. Bu kayda değer bir yükseklik; uçak bu yüksekliğe çıkabilmek için gerçekten mücadele etmek zorunda.

Bu dağın özelliği nedir? Elbette Kafkasya'nın en yüksek dağı olması onu ayırt eder, ama aynı zamanda sönmüş bir yanardağdır. Uzun zaman önce içinden kızgın lavların fışkırdığı büyük bir krateri vardır. Günümüzden de bildiğimiz gibi, yanardağlar denetlenemeyen, muazzam doğa güçleridir. Tanrı Nuh'un günlerinde dünyayı sular altında bıraktığında da böyle doğa güçleri ortaya çıktı. Kutsal Kitap'ın dediğine göre, akıl almaz büyüklükteki su kütlelerini yeryüzüne yaymak için engin denizin kaynakları ve göklerin pencereleri açıldı (Yaratılış

7:11). Belki de bu dünya çapındaki tufanla bağlantılı muazzam jeolojik değişiklikler yanardağların etkinleşmesine yol açtı. Her hâlükârda su o zaman dağların doruklarının da üstüne çıktı: Bütün dağlar suyla kaplandı (Yaratılış 7:20), artık sudan başka bir şey görünmüyordu.

O zamanın insanları çok kötüydü. *Geri dönüşü olmayan noktayı* aşmışlar, Tanrı'dan, yani O'nun yaratılış için tasarladığı şeyden uzaklaşmışlardı. Öyle uzaklaşmışlardı ki Tanrı bu işe son verdi. Kötülüğün bütün boyutunun neden oluştuğunu bilmiyorum, ama Tanrı onu gördü (Yaratılış 6:5). İsa da tam böyle günlerin yeniden geleceğini söylüyor (Luka 17:26). Tufan, Nuh ve ailesi dışında bütün insanları öldürecekti. Bu yargıda günahın Tanrı için ne anlama geldiği açıkça görülebilir. Biz çoğu zaman günahla bir sorun yaşamayız, oysa sürekli onun olumsuz ve kötü sonuçlarıyla karşı karşıya kalırız. Peki Tanrı bu konuda ne düşünüyor? Tanrı günahı nefret eder, çünkü günah insanları, O'nun yarattıklarını, ölümcül ve tedavisi olmayan bir hastalık gibi yok eder ve O'ndan ayırır. Günah insanı öyle değiştirir ki insan Tanrı'nın düşmanı olur. Tanrı günahı nefret eder, çünkü bizi sever. Günahı iğrenir, çünkü günah O'nun bütün varlığına, sevgisine ve kutsallığına aykırıdır. RAB İsrail halkının üyelerine, onların günahlı durumu için gizlice gözyaşı döktüğünü söyler (Yeremya 13:17; 14:17). Günah *O'nun* yüreğine dokunur, O'na hiç de vız gelmez. O her günahı bilir ve onu yüreğinin derinliklerine kadar hisseder. Günah insanları Tanrı'dan ve insanları birbirinden ayırır. Günah, Tanrı'ya saldıran ve O'nun buyruklarını hiçe sayan şeydir. Tanrı'dan insana uzanan can damarını keser ve bu yüzden ölümden başka bir şeye götüremez. Günahın güler yüzlü bir görünüşü olabilir, ama bu yalnızca bir maskedir: Günah çirkindir ve ortaya çıktığı her yerde yıkım getirir. Çok yaygındır. İnsanın olduğu her yerde bulunur. Herkes etkilenmiştir. Kabul etmek isteseler de istemeseler de herkese bir kene gibi yapışır. Bir tohum gibi doğuştan her insanın içinde yatar; birinde daha çok, ötekinde daha az gelişmiştir.

Tanrı günahı nefret eder, ama günahlıyı sever! İşte kurtuluşumuz budur! Ama günah ve insan iç içe geçmiştir; insanın gücüyle hiçbir şekilde ayrılamayacak bir bütün oluştururlar. Tanrı günahı yok etseydi, O'nun yok edici hükmü sonunda bizi vururdu! O bir yol buldu ve sorunu çözdü! Sorunun üstesinden insanlar gelmedi, çünkü onlar kendi *günah hastalıklarını* inkâr ederler. Onlara göre günah, Tanrı için ne ise onu kapsamaz.

Ezeli Olan evreni yarattığında, O'nun her şeye gücü yeten sözleri yetiyordu: "Olsun!" Ama günah sorununu çözmek için sözler yetmedi. Tersine, bu O'na

bütün sevgisine mal oldu. Tanrı değişmezdir, saf ışıktır gibidir, O sevgidir, kutsal ve adildir, pak ve kesinlikle günahsızdır. Günah söz konusu olduğunda Tanrı'nın bu niteliklerini düşünmeliyiz – hem de Tanrısal boyutta! Söz konusu olan bizim hoşgörülü ve çoğu zaman duruma uyan anlayışımız değildir. İsa'nın idam yeri olan Golgota'da, Tanrı'nın günahı ne kadar akıl almaz bir ciddiyetle ele aldığını görebilirsiniz. Tanrı'nın günahlıyı sevdiği, ama günahıtan sınırsızca nefret ettiği başka hiçbir yerde bu kadar çarpıcı biçimde görünmez. Tanrı biz insanların yerine kendi Oğlu'nu kurban eder. Kanlı bir kurban neden gerekliydi? Çünkü günah sıradan bir kabahat değil, Yaratıcımız'ın gücendiği ve O'nu aşağılayan bir şeydir. Bu yüzden O haklı olarak kefareti ve Tanrı'ya verdiğimiz zararın tazmini edilmesini ister. Tanrı'nın günahlıyı günahı için cezalandıracağı hep böyle kalacaktır. Birçok kişiye göre haksızlığın ardından cezanın gelmesi yalnızca dinsel bir uydurmadır. Hiç de değil! Bu gerçek, örneğin hukuk sistemimizin de temelidir. Yalnız bunu Tanrı'da çok daha saf ve adil biçimde düşünmeliyiz. O her şeyi bilir ve bütün düşünceleri okur. O her yerde hazır ve böylece insanların düşündüğü, konuştuğu ve yaptığı her şeye bizzat tanıktır. O'ndan hiçbir şey kaçmaz. Dünyada tek başınıza olsaydınız ve yalnızca tek bir günah işlemiş olsaydınız, o zaman bile İsa'nın kurbanı gerekli olurdu. Tek bir günah bile Tanrı için kabul edilemez. O, tek bir günahı bile görmezden gelemeyecek kadar kutsal ve yücedir.

Tanrı insanlara başarısız bir yaratılış deneyi gibi davranmaz. İnsandan vazgeçmez. Günahlıyı esirgemek ve kurtarmak ister. Ama bunun için suçun bedelini ödeyebilecek *birine* ihtiyacı vardır. Hesabı kapatabilecek bir insan var mı? Evet! Bu kişi, yerimize sunulan kurban olur. Borcumuzu öder. İsa, “Tanrı Kuzusu”, yerimize geçen kişi olur. Bir insan – mecazi anlamda – yerimize sunulan bu kurban kuzusu olur. Golgota'da Tanrı'nın Oğlu, mahkûmiyetimizi ve cezamızı üstlenmek için kendi isteğiyle günahımızla birlikte Tanrı'nın hemen önüne çıktı. Tanrı Oğlu'nun kendini feda etmeye hazır oluşunu kabul eder ve bu ceza yargısında O'nu esirgemez. Biz düşmanlarımızı kendi kusurlarıyla düştükleri bir sorundan kurtarmak için oğlumuzu feda eder miydik? Oğlumuzu ya da kızımızı cezalandırmak yerine, onu esirgemek için her şeyi yapmaz mıydık? Tanrı bunu yapmadı. Evet, bizi kurtarmak için bir buyruktan ya da bir yaratış sözünden çok daha fazlasının olması gerekiyordu.

Nuh'a geri dönelim: Yargının suları o zaman en yüksek dağ doruklarını kaplamıştı. Tanrı günah konusunda ciddiydi, çok ciddi! – Hele Golgota'da: *Orada*

yerine getirilen yargı hakkında, İsa'nın taşıdığı yük hakkında bir fikrimiz var mı? Belki şimdi O'nu nasıl hırpaladıklarını, başına dikenli bir taç bastırdıklarını ve O'nu çarmıha çivilediklerini düşünüyorsunuz. Ama bir an bekleyelim. *Bunlar*, O'nun günahlarımızın bedelini ödediği acılar değildi. Bunları O'na insanlar yaptı. Onların kurtuluşa hiçbir katkısı olmadı. Yaptıkları, insanların ne kadar bozulmuş olduğunu bir kez daha kanıtladı. Tanrı'nın yargısı ve günah hakkındaki hükmün yerine getirilmesi, o Kutsal Cuma günü ancak altıncı saatte, yani öğleyn saat 12 sularında başladı. Güneş en tepedeyken zifiri karanlık oldu. Suçumuzun hesabının görülme zamanı gelmişti. Tanrı'nın gazap yargısı bütün şiddetiyle suçsuz kurban kuzusunun üzerine indi. Rabbimiz İsa üç saat boyunca kendini Tanrı'nın günaha karşı gazabına (benim günahıma karşı gazabına da) teslim etti ve bütün insanları sonsuza dek cehenneme götüren şeyi üzerine aldı. Bu, sözcüğün en gerçek ve en derin anlamıyla karanlıktır. Günah sorununu her zaman için çözmek üzere Baba ile Oğul arasında olup bitene kimse tanık olmadı.

Uçağın penceresinden, bir zamanlar ateş püskürten bir yanardağ olan bu dağa bakıyoruz. Kıpırmızı kızgın lav bana kükürt ve ateşle yanan gölü, sonsuz cehennemi hatırlatıyor. Evet, Kurtarıcımız Tanrı'nın günah karşısında hissettiği her şeyi bizim yerimize kendisi çekti – hem de üç saate sıkıştırılmış olarak! Corrie ten Boom bu konuda şu örneği kullanmıştır: Bir orman yangınında ateşin artık yakacak bir şey bulamadığı bir yer her zaman vardır – ateşin zaten yakıp kavurduğu yer. Golgota şimdi günahlının güvenlik bulduğu yerdir, çünkü Tanrı'nın günah üzerindeki yargısının ateşi zaten buraya gelmiştir.

Golgota'daki bu Tanrı yargısından peygamberlik yoluyla söz eden mezmur yazarı Tufan'ı düşünüyor gibidir: “Bütün dalgaların ve kabaran suların¹ üzerimden geçti” (Mezmur 42:7; krş. 88:7). Nuh'un günlerindeki doğa güçlerinin gürültüsü (su kütleleri, fırtınalar, depremler, yanardağlar vb.), Rab İsa Mesih'in çarmıhta ve daha da fazlası üç saatlik karanlıkta çektiklerinin yalnızca zayıf bir öngörüntüsüdür – zayıflık içinde çarmıha gerilmiş, işkenceden geçmiş bir bedenle ve büyük acılar içinde. Bu, Tanrı tarafından tamamen terk edilmişliktir! Tanrı Oğlu'nu yargıladı. Tanrı'nın Oğlu gökle yer arasında – insanlar tarafından reddedilmiş ve gök tarafından geri çevrilmiş! O bizim için en dıştaki karanlığa gitti. Ne büyük bir kurban! Sizin için ne yaptığını düşünmeye zaman ayırın. İnanın bana, hayatınızda herhangi bir değişiklik yaşamak istiyorsanız, bu

1. Bu dalgalar ve kabaran sular Tanrısal gazabı simgeler.

değişiklik İsa'nın sevgisinden etkilenmenize izin vermekle başlar. Bu sevgi o kadar büyüktür ki bilgimizi aşar. Pavlus da bunu söyler (Efesliler 3:19). O, bu sevginin enini, boyunu, yüksekliğini ve derinliğini anlatır. Fransız askerleri İspanya'da Engizisyon döneminden kalma terk edilmiş bir zindan buldular. Hâlâ zincirlerle zindan duvarına bağlı bir iskelet buldular. Duvara bir haç kazınmıştı. Haçın dört ucuna da Efesliler 3'teki sözler kazınmıştı: yukarıya *yükseklik*, aşağıya *derinlik*, sola *en* ve sağa *boy*. Bu kazıma resmi yapan şehit, İsa'nın sevgisiyle doluydu; en çok da acılarla dolu hayatının sonundaki en zor günlerde. Çarmının anlamını kavramıştı – Mesih'in bütün bilgiyi aşan sevgisini! Ve Engizisyon'un bu şehidi, bu sevgi uğruna o yolu yürümeye ve böylece Efendisi'ni örnek almaya hazırdı.

Şimdiye kadar suçtan, günahtan ve bağışlanmadan söz ettik. İnsan yaptıkları yüzünden mahkûm edilir. Peki ya kötü varlığımız sorunu ne olacak? Günahlı *olduğumuz* gerçeği karşısında bağışlanma bize uygulanabilir mi?

Çarmıhta olup bitenler neden bu kadar dipsiz derecede korkunçtu? Çünkü Rab İsa yalnızca yaptıklarım için değil, ne olduğum için de öldü. Bir insanın büyük suçunun sorumluluğunu üstlendiğinizi bir düşünün. Bu hayranlık uyandırıcı olurdu. Şimdi bir de sizi bu kötü insanla yalnızca karıştırmakla kalmayıp bile bile bir tuttuklarını düşünün! Bu, Golgota'da söz konusu olanın yalnızca zayıf bir karşılaştırmasıdır. Kutsal Kitap bütün varlığımızı günahlı olarak tanımlar. Günah içimizde yaşar, yaptığımız her şeyde vardır. İnsanların “büyük” ya da “küçük” günahlılar olması hiçbir şey değiştirmez. İster inanın ister inanmayın: İnsan bunu özellikle uzun süredir iman ettiğinde kendinde fark eder. Mesele, insanın o zaman hâlâ bağışlanmamış günahla yaşamak zorunda olması değildir. Ama insan içimizde yaşayan günahı gitgide daha iyi tanır. İman içinde ne kadar uzun yaşarsa, günahın ne kadar alçakça ve iğrenç olduğunu o kadar çok anlar. İmana geldiğinizde dünyanın ortasında mı yoksa Hristiyan bir ailede mi yaşadığınız da hiçbir fark yaratmaz.

Rab İsa Mesih öldüğünde, *içimizdeki* günah sorununu da çözdü. Bu yüzden O'nun günah yapıldığını iyi anlamamız gerekir. Tanrı O'nu, günahın suçlusu O'ymuş gibi mahkûm etti – yalnızca eylemlerin değil, bize bağlı olan günahın da. Yalnızca meyveler kötü değildi, bütün ağaç çürümüş ve işe yaramaz hâldeydi. Rab İsa Mesih yargıda böylece bizim için durdu. Üç saatlik karanlıktan sonra “Tamamlandı!” diye seslendi. Bunlar evrenin şimdiye dek işittiği en önemli

sözlerdir! Rab İsa yargı hükmünü bütününü üstlenmek için ölür. Günahın, bizim günahımızın ücreti ölümdür – O’nun ölümü!

Tanrı’nın İsa’nın bu ölümünü tamamen size saydığını ve hesabınıza yazdığını düşünün. Ya da Kutsal Kitap’ın diliyle söylersek: Eski insanımız O’nunla birlikte çarmıha gerildi! Eski hayatımız (yaptığımız her şey ve olduğumuz her şey) 2000 yıl önce çarmıhta O’nunla birlikte ölüme verildi. O bunun için öldü. Her şey için! Artık bedelini ödememiz gereken hiçbir şey kalmadı. Tanrı’nın mahkûmiyet kararı artık bizi vurmayacak! Uçağın penceresinden dışarı bakın ve bu heybetli dağ iyice seyredin! Yanardağ sönmüştür. İşte yakıp yok eden Tanrı yargısının ateşi de böyle sönmüştür, çünkü İsa onu üzerine aldı. Şimdi ne görüyorsunuz? Bembeyaz bir dağ! Her yer karla kaplı. Yanardağ hâlâ etkin olsaydı, doruğunda kar olamazdı. Ama karın bize ne söylemek istediği açıktır. Şimdi Mesih’te bizim için gerçek olan paklığı ve kusursuzluğu bundan daha açık anlatan pek az şey vardır.

Beni mercanköşk otuyla² günabtan arındır, pak olayım; yıka beni, kardan beyaz olayım.

Mezmur 51:7

“Gelin, şimdi davamızı görelim” diyor RAB. “Günablarımız kırmızı olsa bile kar gibi ak olacak; koyu kırmızı olsa bile yaprağı gibi olacak.”

Yeşaya 1:18

Tanrı bizi yıkayıp temizledi. İsa’nın muazzam işinin neler sağladığını burada daha pek çok şeyle sayabilirdik. Bu noktada yalnızca şu ayet:

Sizler ise O’ndan, Mesih İsa’dasınız; O bizim için Tanrı’dan gelen bilgelik, doğruluk, kutsallık ve kurtuluş oldu.

1 Korintliler 1:30

Eski hayatımızda sahip olmadığımız her şeye şimdi Mesih aracılığıyla sahibiz, çünkü Tanrı bizi O’nun içine yerleştirdi. Bu kulağa tuhaf gelebilir, ama şundan başka bir anlamı yoktur: Tanrı bizi Mesih’le öyle özdeşleştirdi ve O’na öyle bağladı ki Mesih’in yaptığı her şey ve şimdi gökte yüceltilmiş İnsanoğlu olarak O’nun olduğu her şey bizim için geçerlidir. Tanrı bizi, Oğlu’nun yaptığı ve şimdi olduğu şeyin içinde görür! Bu gerçekten lütfun ve kurtuluşun doruğudur, değil mi? Bembeyaz bir giysiye bürünmüş bu dağdaki dinginlik ve sessizlik, şimdi

2. Mercanköşk otu (Almanca: Ysop), su ve kan serpmek için kullanılan yapraklı bir bitkidir.

Tanrı'yla barış içinde olduğumuzu ve Mesih'te zaten göğe yerleştirildiğimizi gösterir. Evet, Mesih'teyiz! Bu yüzden artık bize karşı hiçbir mahkûmiyet kararı yoktur – ne yaptıklarımız için ne de doğuştan olduğumuz şey için. Tanrı bizi iyileştirmek istemedi, yeni bir başlangıç yaptı. Ama yeniden başlamak için önce eskinin ortadan kaldırılması gerekir. Söz konusu olan bir nesne değil, insanlar olduğu için şu soru ortaya çıkar: Bu nasıl olabilir? Daha önce de söylediğim gibi: Hayatımız ancak ölümle sona erdirilebilirdi. Mesih bizim için öldü (ve biz O'nunla birlikte). Biz kelimenin tam anlamıyla ölmedik, ama başka birinin ölümü bize sayıldı. Tanrı kendi doğruluğu temelinde ve bizden istediği adil taleplerle tam bir uyum içinde, Oğlu'nun yerimize ölümünü (salt hukuki açıdan bakıldığında) tamamen bizim üzerimize geçirdi. Bu, sanki gerçekten ölmüşüz gibi geçerlidir. Çarmıhta eski varlığımız ölüme mahkûm edildi ve hüküm Mesih'te yerine getirildi.

Bu heybetli dağ bize Tanrı'nın doğruluğunun büyüklüğünü ve aynı zamanda bizim ne kadar küçük olduğumuzu gösterir: O, doğruluğundan en ufak bir şey bile vermeden, bizi günahımızdan özgür kılmak için her şeyi yaptı:

Doğruluğun ulu dağlar gibidir, adaletin engin derinlikler gibi.

Mezmur 36:6

Bazen bütün bunların gerçekten bizim için de kişisel olarak geçerli olup olmadığı konusunda yeniden biraz korkuya kapılabiliriz. Belki de haddimizi aşmıyor muyuz? Uçak arada bir sağa sola savrulabilir, insan zaman zaman korkabilir. Ama duyguların fırtınası bizi sarssa bile bu dağ hep aynı kalır. Hiçbir fırtına bu kurtuluş dağını yerinden oynatamaz. Bu kurtuluş dağı bir lütuf dağıdır ve Siyon Dağı'na benzer:

O'nun kutsal dağı güzel bir yükseklikte yükselir, bütün yeryüzünün sevincidir; en kuzeydeki Siyon Dağı, büyük Kral'ın kentidir.

Mezmur 48:1-2 (ER, Almanca Kutsal Kitap çevirisi; krş. İbraniler 12:18-20)

Hazır dağlardan söz ediyorken aklıma bir şey daha geliyor; adeta olumsuz anlamda bir dağ. Büyük Kanyon (Grand Canyon) devasa bir boğaz, devasa bir vadidir. Bu uçurumun önünde durup derinliğe bakmak gerçekten etkileyicidir. Bu da bizim bir resmimizdir: Biz hiçbir şeydik. Toprağız ve toprağa döneceğiz, çünkü günah hayatımıza girdi. Yürekllerimiz bir kötülük uçurumuna benzer.

Ama şimdi, üzerinde bir çarmıhın durduğu “kurtuluş dağına” bakıyoruz. Çarmıh bir sondur, ama aynı zamanda bir başlangıçtır:

Bu nedenle, eğer bir kimse Mesih'teyse, orada yeni bir yaratılış vardır; eski geçmiştir, işte yeni olan gelmiştir.

2 Korintliler 5:17

Pilot uçuş yüksekliğini yavaş yavaş düşürüyor, böylece şimdi bu muazzam dağ kütesinin daha alçak bölgelerini görebiliyoruz. Dağların büyüklüğü yüzünden zaten hiçbir zaman her şeyi bir anda görmek mümkün değil. Yükseklik kaybederken pilot dağa daha da yaklaşıyor. Muazzam bir şelale, sonra başka daha küçük şelaleler görüyoruz. Ne heybetli bir manzara karşımıza çıkıyor! Su kütleleri vadiye ne görkemle dökülüyor! Daha aşağıda bu şelaleler birleşip bir ırmak oluşturuyor. Kar ve buz kütleleri milyonlarca metre küp su depolar. Elbruz'un yamaçlarında, suyun aktığı 70'ten fazla buzul vardır. Su vadiye akar ve çayırları, tarlaları ve ormanları besler. Bütün tarım buna bağlıdır. Bu su olmasaydı, o bölgelerde neredeyse hiçbir şey büyümezdi. Elbette orada yağmur da yağar, ama özellikle kar erimesi sırasında baharda bitkilerin büyümesi için gereken su vadiye doğru akar.

Dağdan aşağı dökülen ve sonra ırmaklarda toplanan güçlü su akıntıları Kutsal Ruh'u simgeler. Rab İsa bu karşılaştırmayı bizzat kullanmıştır. İnsanın derin susuzluğunu – anlam, güvenlik ve sevgi arayışını ve sorusunu – kastederek her susamış kişinin O'na gelip içmesi gerektiğini söyledi. O'na gelen, hayatının susuzluğunu giderir – hem de sonsuza dek! Susamış yürek O'nda huzur bulabilir.

Rab İsa yaşayan (yani akan) sudan, kendisi olan bir kaynaktan söz eder. Tanrı'nın Sözü'nü ciddiye alabiliriz, bu bir kesinliktir: Tanrı'nın sonsuz, kutsal ve güçlü Ruhu bize bol bol verilmiştir. O içimizde yaşar. O yaşamın, gücün, yol göstermenin ve tesellinin kalıcı ve tükenmez bir kaynağıdır. İçimizde sürekli fişkıran bir kaynak ancak Tanrı'nın kendisi olabilir.

Aklıma, İsa'nın öğrencilerinden üçüyle birlikte bulunduğu başka bir dağ geliyor. Yükseklerle, belki de o dağın kar sınırına kadar tırmanmışlardı.³ Birden İsa gözlerinin önünde başkalaştı ve güneş gibi parladı. Giysisi, çevrelerini saran kardan daha beyaz oldu. Onlara, Rab İsa'nın yeryüzüne yeniden geldiğinde nasıl

3. Bazı yorumcular, 1800 metrenin üzerinde yılın birkaç ayı karla kaplı olan Hermon Dağı'nın başkalaşım dağı olduğunu düşünür.

görüneceğine dair bir ön gösterim sunuldu. Ama bu aynı zamanda Rab İsa'yı şimdi Kudret'in sağında nasıl düşünebileceğimizin de bir ifadesidir. Bu arada Yuhanna'nın dediğine göre Kutsal Ruh, ancak İsa yüceltildiğinde, yani Tanrı'nın sağındaki bu onur yerini aldığı anda gelebildi. Tanrı'nın Ruhu, O'nun zaferine ve yüceliğine tanıklık edebilmesi ve bunu yüreklerimize yerleştirebilmesi için tam da yüceltilmiş ve taç giydirilmiş Tanrı Oğlu tarafından gönderilecekti.

Ruh hayatımızda bir kiracı olmak istemez. Hayır, Tanrı'nın amacı bu Ruh'un bizi doldurması, İsa'yı içimizde yüceltmesi, bize yol göstermesi ve bize galip gelen yaşamın zaferini armağan etmesidir. Gerçekler bunlardır! Bunun neden çoğu zaman böyle görünmediği sorusunu ileride mutlaka inceleyeceğiz.

Bu manzaranın tadını çıkaralım! Heybetli bir dağ, ıslıl ıslıl, göz kamaştırıcı beyazlıkta doruğu ve yukarıdan vadiye dökülen fişkırıran su dereleri. Büyümenin dinamiği, iyi toprağın olduğu yerde başlar.

Uçuş yavaş yavaş sona eriyor. Aslında henüz hiç inmek istemiyoruz, ama yakıt bitiyor. Vadiye doğru gittikçe sıklaşan ve gürleşen yeşilliğin üzerinde birkaç tur atmaya daha yetiyor. Önce yalnızca çalılıklar ve birkaç yeşil leke var, sonra birkaç ağaç, ve daha ne olduğunu anlamadan sık bir ormanın üzerinden uçuyoruz. Ardından vadide tarlaları, ekili alanları ve plantasyonları görüyoruz.

Tanrı'nın Ruhu'nun suyunun sizin yüreğinizde de ruhsal, ama gerçek bir büyümeyi başlattığını biliyor musunuz? Kurtuluş kendi içinde yetkin bir şeydir, ama sizde aynı zamanda bir başlangıçtır. Yüreğinizde yeni bir tohum filizlendi. Yeniden doğdunuz. Artık eskisi gibi değilsiniz. Bu gözle görülemez. Salt dışarıdan bakıldığında (vücut ağırlığı, ses tonu vb.) sizde her şey eskisi gibidir. Ama yine de muazzam bir şey oldu. Yeniden ve bizzat Tanrı'dan doğdunuz. Her şeye yeniden baştan başlayabilirsiniz.

Bu tohum, Tanrı'nın sonsuz Sözü'dür. O içimize sonsuz yaşamı ekti ve bu yaşam büyüyor. Bu konuyu bir sonraki bölümde daha da derinleştireceğiz. Tarlaların, ağaçların ve plantasyonların bütün bu yeşilliğini gördüğümüzde şunu fark ederiz: Bu, Tanrı'nın bitki yaşamına koyduğu gücün ne kadar büyük olduğuna tanıklık eder. Güneş parladığında, toprak iyi olduğunda ve dağlardan su geldiğinde büyüme durdurulamaz. Söz konusu olan bitkiler değil, "yaratılışın tacı" olan insan iken, insanlardaki ruhsal büyümenin daha az güçlü olduğuna mı inanıyoruz?

Bu heyecan verici uçuştan sonra iniyoruz. Bu dağın ve çevresinin büyüklüğü ve güzelliğinin etkisi altındayız. Ne olduğumuzu hatırlıyoruz: Tanrı'nın çocukları.

Günah borcu sonsuza dek kaldırıldı. Eski insanlar olarak neyse, o artık tarih oldu. Bu, çarmıh aracılığıyla ortadan kaldırıldı ve Tanrı'nın arkasına atıldı. Tanrı eski insanın yerine, İsa Mesih'in suretinde yarattığı yeni bir insan koydu. Bu yeni insanın sonsuz yaşamı vardır. Onun yaşamı bizzat Mesih'tir – iman içinde olgunlaşıp güçlenmesi için onu büyüten yaşayan suyu kendisinde taşıyan O'dur.

Pilot sert bir iniş yapıyor, yeniden yerdeyiz. Yalnızca rüya mı gördük, yoksa gördüğümüz her şey gerçek mi? Evet, gerçek. Tanrı'nın Sözü böyle söylüyor.

Belki bu tur uçuşu merakınızı uyandırdı. Sonraki sayfalarda, kelimenin tam anlamıyla yalnızca üzerinden uçtuğumuz şeyler hakkında daha fazlasını bulacaksınız. Şimdiye kadar yalnızca uçtuysak, şimdi sizi güzel yerlere götürecek dağ yürüyüşlerine davet ediyoruz.

2. İndik – peki şimdi nasıl devam edecek?

Sarsıntılı bir inişten sonra gerçeklerin zeminine geri dönüyoruz. Tanrı'nın kurtuluşu bu kadar kapsamlıysa ve yalnızca cennete giden biletim değilse, şu soru ortaya çıkar: Kurtuluş hayatımı nasıl değiştirebilir? Tanrı'nın kendisi özgürlük içinde yaşamamızı ister. O bizi yalnızca yargıdan korumaz, bizi günahın köleliğinden ve eski ben-merkezli yaşamımızın diktatörlüğünden de kurtarmak ister. Kurtuluş kuramsal bir olgu değildir. Tanrı'nın kurtuluşu çarmıh sözüdür – kurtuluş için, dolayısıyla yaşam için güç olan Müjde'dir, hem de iman eden herkes için!

2.1 Özgürlük ya da kölelik – ama ikisi birden değil

İsrailliler bir zamanlar acımasız bir kölelik içindeydiler. Çıkış yolu da özgürlük umudu da yoktu. Ama Tanrı bu sefaleti gördü, acıdı ve müdahale etti. Onları yargıdan koruyan Fısıh kuzusu henüz kurtuluş değildi. Bunu ancak Mısır'ı arkalarında bıraktıklarında yaşadılar. Bu bize ne söylemek istiyor? Çok somut olarak: Biz de İsa'nın kanının koruması altındayız, ama bunun ötesinde yeni bir yaşama kurtarıldık ve özgür kıldık.

Yakın tarihten şu olay, mecazi anlamda neyin önemli olduğunu açıkça gösterir. Amerika Birleşik Devletleri Anayasası'nın 13. Değişikliği⁴ 31 Ocak 1865'te onaylanmak üzere eyaletlere sunuldu ve 18 Aralık 1865'te yürürlüğe girdi. Bu değişiklik köleliği Amerika Birleşik Devletleri'nin bütün topraklarında kesin olarak kaldırdı.

Bu madde bütün eyaletlerde imzalandığında, bu yasa hemen, hiçbir koşul ve itiraz olmaksızın geçerli oldu. Şimdi Güney eyaletlerindeki birçok kölenin o gün işlerine gittiğini düşünün. Yasa gereği artık özgür oldukları ve efendilerini bırakıp gitme hakkına sahip oldukları hâlde birçoğu bunu yapmadı. Önce bu yasayı bilmeleri gerekiyordu. Sonra onun doğru olduğuna inanmaları gerekiyordu ve sonunda özgürlüklerini kullanmaları ve özgür insanlar olarak yaşamaları gerekiyordu.

Bizim durumumuz da böyledir. Bu “kurtuluş yasası” 2000 yıl önce Golgota'da imzalandı. Bu yasa (köleliğin kaldırılmasına ilişkin yasa gibi) bugün

4. *The Thirteenth Amendment to the Constitution of the United States of America.*

de geçerlidir. Kutsal Kitap, tur uçuşumuzda da gördüğümüz gibi, eski insanımız Mesih’le birlikte çarmıha gerildiği için günahın gücünden özgür kılındığımızı söyler. Bu, benim hiçbir katkı olmadan Golgota’da, tarihsel olarak tanıklık edilmiş olan İsa’nın ölümü aracılığıyla benim için gerçekleşti. Müjde’nin mesajı budur: Özgürlük! Bazı köleler uzun süre bu yeni yasadan habersiz kaldılar ve sanki yasa yürürlüğe girmemiş gibi yaşadılar. Haksız yere köle gibi çalıştırılmayı tamamen kabul edilemez buluruz, değil mi? Ama ne kadar çok Hristiyan bilerek ya da bilmeyerek, sanki Mesih aracılığıyla kurtuluş yokmuş gibi yaşıyor. Ne kadar çok kişi bir gün cennette olacağı için seviniyor. Ama Golgota’nın bu “kurtuluş yasası” cennette değil, burada ve bugün geçerlidir! Tanrı günahın gücünü kırdı. Bu, bu kurtuluşu iman yoluyla tamamen kendimiz için talep edebileceğimiz anlamına gelir. Günaha öldüğümüzü, yani eski insanımızın Mesih’le birlikte öldüğünü bir gerçek olarak kabul etmeliyiz. Kendinizi ölü sayın – eski olan geçti! Pavlus böyle söyler ve mali muhasebeden alınmış bir terim kullanır. Burada söz konusu olan, değişken duyguların mantığı değil, gerçeklerin mantığıdır.

2.2 Özgürlüğün buyrukları

Mesih’teki özgürlüğü deneyimlemek için onun ilkelerini açıkça kavramak gerekir. Önce söz konusu olan, olumlu bir özgürlük duygusu değil, iman içinde bizim için geçerli olgular olarak dayandığımız kurtuluş gerçekleridir.

İkincisi birinciden çıkar: Ayartıya düştüğümde, günah kapıda pusuya yattığında, günahla Tanrı arasında bir seçim yapmam gerektiğinde şu geçerlidir: Günah işlemek zorunda değilsiniz, özgürsünüz! Bu gerçeği kendinize hatırlatın. Bunu size hatırlatması için Tanrı’ya yalvarın. Günah karşısında korkudan donup kalmamıza gerek yok; tersine, Yeni Antlaşma bizi hayatımızdaki günahlara karşı etkin biçimde mücadele etmeye çağırır. Bu günahlı şeyleri tutarlı biçimde kökünden sökmeliyiz. Tanrı da Golgota’da günahı Oğlu’nda yargıladığında aynı şeyi yaptı.

Çağımızın en büyük sorunu belki de bireyciliktir. Merkezde kendimiz duruyoruz ve kendi çevremizde dönüyoruz. Bu, Tanrı’yla yaşamımızda bize bir şey kazandırmaz. Kendimizden gözümüzü ayırıp Mesih’e bakalım. Zaferimiz budur!

- Tanrı’nın özgür kılan kurtuluşuna tarihsel bir gerçek olarak güvenin!
- Günah egemenlik kurmak istediğinde, onun gücünün kırılmış olduğunu kendinize tekrar tekrar hatırlatın!

- Ayartı karşısında donup kalmayın, günahı etkin biçimde reddedin!
- Dikkatinizi günaha ve onunla mücadeleye değil, Mesih’e ve Kutsal Ruh’un gücüne yöneltin!

2.3 Kaçmak ve karşı durmak

Ama bu tür mücadelelerde kendimizi abartmamalıyız. Etkin olmamız gereken durumlar ve saldırıya geçmemiz gereken durumlar vardır. Günahlı şeyleri mahkûm etmeli, uzaklaştırmalı ya da ortadan kaldırmalıyız. Ama günaha ayartılmaktan ve onun yakın çevresinden kaçmalıyız. Özellikle cinsel çekicilik söz konusu olduğunda, ayrıca açgözlülük ve putperestlik söz konusu olduğunda. Yusuf, doğru anda kaçmanın örneğidir. Fuhuş için her şeyi hazırlamış olan Potifar’ın karısıyla yatağa girmekten onu kaçmaktan başka hiçbir şey koruyamazdı.

2.4 Duygular

Kutsal Kitap özünde şunu söyler: Günahın köleliğine ölmüş olduğunuzu hesaba katın, bunu esas alın, bunu kendiniz için talep edin! Özgür kılınmış olarak yaşama hakkı size verilmiştir! Güney eyaletlerindeki köle, “Bu kurtuluşu hissetmiyorum” deseniz size şaşkınlıkla bakardı. Size bunu hissetmenize hiç gerek olmadığını, çünkü imzalanmış yasanın hukuken geçerli olduğunu söylerdi. Bu yasa ne hissettiğinizle hiç ilgilenmez. Ne hissedersen hissedeyim, her zaman geçerlidir. Watchman Nee yerinde bir örnek verir: “Bir zamanlar dar bir duvarın üzerinde Gerçek, İman ve Deneyim arka arkaya yürüyordu. Gerçek ne sağa ne sola ne de arkaya döndü, kararlılıkla ilerledi. Arkasındaki İman gözünü Gerçek’e diktiği sürece her şey yolunda gitti. Ama Deneyim için kaygılanmaya başlayıp ona dönüp baktığında dengesini kaybetti, duvardan düştü ve iyi yaşlı Deneyim de arkasından yuvarlandı.”⁵

Elbette Hristiyan yaşamında duygunun önemli bir yeri vardır. Duygu, insan oluşumuzun gerekli ve harika bir parçasıdır. Sevinç bir duygu (heyecan) olarak yaşanır; Tanrı sevinmemizi ister, hatta bunu buyurur. O’nun armağan ettiği sevinç kurtuluşun bir sonucudur. Deneyimlenebilir, hissedilebilir ve gerçektir. Ama iman ve güven bir duygu içermez, çünkü duygular dalgalanmalara tabidir. İman için Kutsal Kitap’ın ona vaat ettiği şey doğru ve gerçektir. İman – duyguyla ya da duygusuz – Tanrı’nın ona vaat ettiği şeyi soğukkanlılıkla kendisi

5. Watchman Nee, *Das normale Christenleben*, s. 47.

için talep eder. Dağcı uçurumun üzerinde asılı dururken tırmanma iplerinin üreticisinin verdiği bilgilere yüzde 100 güvenmek zorundadır. Duygusunun hiçbir önemi yoktur.

2.5 Eski ve yeni kaptanlı gemi

Hayatımızı bir gemiyle karşılaştıralım. Yeniden doğuşumuzdan önce rotayı ve hedefi kendimiz belirliyorduk. Ama büyük bir değişiklik oldu. Gemi satın alındı, artık bize ait değil. Bunun sonucu, yeni bir kaptanın olmasıdır. Bu kim? Bu hâlâ benim, ama Tanrı bana yeni yaşam ve Ruhu’nu armağan etti. Mesih’te yeni bir insan oldum.

Eski kaptanın çok deneyimi ve alışkanlığı vardır. Eskiden her şey onun sözünü dinlerdi. Eski kaptanın gemiyi nasıl yönettiğini yansıtan birçok alışkanlık vardı. Ama şimdi geminin satışı noter huzurunda yapıldı, sahip değişikliği sözleşmeyle düzenlendi. Yeni kaptan ne kadar genç ve deneyimsiz olursa olsun, yasal olarak yeni kaptan olmuştur. Eski kaptan – onu günahla, benliğimizle ya da eski günahlı doğayla karşılaştıralım – tam kurtuluşumuzun günü gelene kadar gemide kalacaktır. Bu anlaşılması zor bir durumdur. Ama Hristiyan olmanın gerçeği budur. Eski kaptan hâlâ gemidedir, ama bir kamaraya çekilmek zorundadır. Artık geminin yönetimine karışamaz. Ama yeni kaptan, eski kaptanın ait olduğu yerde kalmasına dikkat etmeli ve aynı zamanda dikkatini geminin rotasına vermelidir: Şimdi dümende duran odur. Kararların verildiği köprüüstündedir. Yeni armatör, Tanrı’nın Ruhu aracılığıyla etkin olan, içimdeki Mesih’tir. Yeni Antlaşma, bu ikisinin, yani benlik ve Ruh’un, birbirine karşı çıktığını ve ikisinin de hayat üzerinde egemenlik iddia ettiğini söyler. Benlik bu iddiayı haksız yere öne sürerken, Tanrı’nın Ruhu’nun iddiası meşrudur, çünkü biz Tanrı tarafından bedel ödenerek satın alındık.

Eski kaptan alışkanlıkla yeni kaptanın işlerine sürekli karışmak ister. Gemiye seve seve yeniden ele geçirir ve yeni kaptanı, kendisinin ait olduğu kamaraya sürgün ederdi. Böylece gemide bir gerilim sürüp gider. Yeni kaptan – nasıl hissederse hissetsin – sadece ve basitçe sözleşmeye dayandığında bu gerilim çok daha azdır. Eskisini tekrar tekrar kamaraya geri göndermelidir. Bunu yapmaz da eski kaptanın gemide dolaşmasına izin verirse, iş kötü bitebilir. Eski kaptan ne kadar çok ilgi, dikkat ve hoşgörü görürse, o kadar sık yeniden dümene geçecektir.

2.6 Tam yol ileri!

Yeni kaptanın parolası şudur: Tam yol ileri! Hayat gemimizde yönetimi devraldık. Mesih'te yaşamda egemenlik sürmeliyiz ve sürebiliriz. Sonunda kendi kararını veren biri olmak, Tanrı'nın belirlediği ve Mesih'le dolu bir yaşam sürmek demektir. Enerjimizi, dikkatimizi, ilgimizi ve hedeflerimizi buna yöneliriz. Bunlar artık yeni sahibine aittir. Gemi yeni bir rotada ilerliyor, yeni bir anlam kazandı, akıntıya karşı gidiyor. Fırtınalar, aksilikler, su almalar olacak, ama bunlar bizi durduramayacak.

Yeni Antlaşma'nın bütün mektupları, Hristiyan yaşamının bir parçası olan sürekli hareketten ve değişimin dinamiğinden söz eder:

- Koşun
- Öldürün
- Büyüyün
- Peşinden koşun
- Kendinizi arındırın
- Dolun
- Yenilenin
- Bol bol artın
- Çıkarıp atın ve giyinin

Bu ve daha başka çağrılar, hiçbir şeyin kendiliğinden olmadığını açıkça gösterir. Tanrı, bizim yapmamız gereken şeyi hayatımızda “sihirle” ortaya çıkarmaz (oysa her şey O'nun emrindedir). Tanrı'nın gücü bizim kullanımımızdadır ve O'na güven, bu gücün bize aktığı kanaldır. Yapmadıkça hiçbir şey olmaz! Kutsal kılınmamız açısından da doğru bir söz. Tanrı bütün çabamızı ister. Kurtuluşumuz bu çağrılarla çevrilidir; bu çağrılar ve onlara uyulması, soluk almanın yaşama ait olması gibi kurtuluşa aittir. Bu çağrılar sadece “kurtuluşun mantığına uygundur”.

2.7 Babamız

Tam adanmışlıkla bir yaşam her gün başarılmaz. Her gün küçük ya da büyük başarısızlıklarla karşılaştığımızı görecektir kadar gerçekçiyiz. Ama hayatımız göksel Babamız'ın elindedir. O, hatalarımızı bekleyen bir zorba değildir. Biz, kendi Oğlu'nun yaşamının sonsuz yüce bedeliyle satın aldığı oğulları ve kızlarıyız. Bu

lütuf ilişkisinden yaşarız. Acımasızca talepte bulunan bir yasa altında değil, göksel Babamız'ın lütfu altındayız. O cesaretlendirir ve yardım eder, bizi tekrar tekrar isteklendirir ve gayrete getirir. O'nun yüceliği için bir yaşam sürmek üzere neye ihtiyacımız varsa verir. Duada O'na "Abba" (Sevgili Baba) deriz. Bir şey ters gittiğinde ya da hayatımızda zayıflıklar ortaya çıktığında bizi suçlamaz. Ne yazık ki hâlâ işlediğimiz günahları O'na itiraf ederiz. İşlediğimiz ve itiraf etmediğimiz her günah, göksel Babamız'la ve O'nun Oğlu İsa Mesih'le paydaşlığımızı bozar. Bu yüzden onları ortadan kaldırmalıyız. Cesaretiniz kırıldığında ve kendinizi değersiz hissettiğinizde, başarısız biri olduğunuzu düşündüğünüzde, Tanrı'nın şu sözleriyle yürekenin: "Ezik kamışı kırmayacak, tüten fitili söndürmeyecek" (Yeşaya 42:3).

Baba'nın kollarına geri dönmek her zaman mümkündür. O'nda bağışlanma, lütuf ve yeniden düzelme, ayrıca yeni bir başlangıç vardır. İman zayıf ve adanmışlık neredeyse sönmüş olsa bile, O'nun yanında insan yeniden sağlığına kavuşabilir. Şimşon en dipteydi, ama yeniden düzeldi. Ne yazık ki gözlerinin ışığını geri almasa da saçı yeniden uzamaya başladı. O noktaya gelmesi zaman aldı, ama daha önce günah yüzünden büyük bir yenilgi yaşamış olsa da en büyük zaferinin günü geldi.

2.8 Tanrı'nın istediği

Tanrı bizden ulaşamayacağımız hiçbir şey istemez! O yüreğimizi ister, O'nu düşündüğümüzde sevinç ve içten bir coşku ister. Tanrı bizi mutlu etmek ister. Bizi sömürmek, yaşam sevincimizi elimizden almak istemez. Hristiyanlar bazen bu izlenimi uyandırır. Hristiyanlar olarak nasıl mutlu oluruz? Bunu O'na teslim edilmiş bir yaşamda buluruz, başka hiçbir yerde değil. Jay Adams'tan alıntı yapıyorum: "Birçok Hristiyan'da ciddi bir eksiklik görülür: Dayanıklılıktan, kararlılıktan yoksundurlar. Dayanıklılık, düzenli ve Tanrı'yı hoşnut eden bir yaşamın herhalde anahtarıdır. Yeterince uzun denemedikçe hiç kimse paten kaymayı, kayak yapmayı, flüt çalmayı, ayakkabı bağlamayı, okumayı, yazmayı, araba sürmeyi öğrenemez. İnsan, beceriksizliğe ve başarısızlığa rağmen, ulaşmak istediği beceriyi edinene kadar kararlılıkla devam ederek öğrenir. Öğrenmek istediği şeyi tekrar tekrar yaparak öğrenir. Kutsal Kitap bize kutsal kılınmış bir yaşam tarzının da tam olarak böyle olduğunu söyler.

Kutsal Yazı'nın kişinin kendi çabasına bu kadar vurgu yapmasını yanlış anlamamalıyız; bu çaba lütuftan kök alır ve 'benliğin bir işi' değildir. Dayanıklılığı

ancak Kutsal Ruh aracılığıyla kazanabiliriz. Ama Ruh'un işleyişi 'mistik' değildir. Kutsal Ruh bize nasıl çalıştığını söyler: Kutsal Yazı, O'nun Kutsal Yazı aracılığıyla etkin olduğuna tanıklık eder.

Kutsal Kitap'ın çağrılarına isteyerek, dua ederek, kararlılıkla itaat ettiğimizde, Kutsal Kitap'a uygun yaşam biçimleri benliğimizin bir parçası olur. Kutsal Kitap'ı okuruz ve okurken Tanrı'dan, okuduğumuzu uygulamaya geçirmemiz için bize yardım etmesini dileriz. Bunun için bize Kutsal Ruh'u verdi. 'Lütuf' sözcüğünün çok katmanlı bir anlamı vardır. Bir yönü 'yardım'dır. Kutsal Ruh, O'nun Sözü'nü okuyan ve sonra O'nun söylediğini iman içinde yapmaya cesaret edenlere yardım eder. Bize gücü peşin olarak vaat etmez. Güç çoğu zaman bizden isteneni yaptığımızda (ancak o zaman) gelir."⁶

2.9 O büyümeli, bense küçülmeliyim!

Bu, Rab İsa'nın öncüsü olan Vaftizci Yahya'nın yaşam hedefiydi. Bu, bütün hayatımız boyunca süreceğini bilerek Yahya'dan devralmak istediğimiz bir süreçtir! Grafik, Yahya'nın bu basit ve aynı zamanda zor cümlesinin ne söylediğini gözler önüne serer: Eksi, eski yaşamımızla birlikte kendi hedeflerimiz ve çıkarlarımızı içindir; artı ise açıkça Rabbimiz içindir!

(Grafik: Bir zaman eksenini üzerinde birbirine ters yönde ilerleyen iki eğri; azalan eğri eksi işaretiyle, artan eğri artı işaretiyle işaretlenmiştir.)

- Eski insanı çıkarmak –
- Yeni insanı giyinmek +
- Büyüyen ve yakında yetkin olacak Mesih benzerliği
- İmanın koşu yolu
- Bütün hayat boyunca süren büyüme süreci
- Yeniden doğuş
- İsa'nın gelişi ve diriliş

2.10 Yeni yaşam bir grafikte

Aşağıdaki grafikler (kare, daire, üçgen) farklı insanları temsil eder. Birinci satır kişinin nasıl doğduğunu, ikinci satır kişisel yaşamın gelişimini, üçüncü satır ise yeniden doğuşu gösterir. Dördüncü ve beşinci satırlar kişinin iman içinde nasıl

6. Jay E. Adams, *Grundlagen biblischer Seelsorge*, s. 255.

büyüdüğünü ya da benliğe göre yaşadığını açıklar; altıncı satır ise hedefi, Mesih'in yanındaki yetkinliği temsil eder.

Üç şekil, doğdukları hâliyle herhangi insanları birbirinden ayırmaya yarar. Fark kökende ve sosyal geçmişte, kişinin kendine özgü niteliğinde, farklı mizaçlarda ve doğal yeteneklerde olabilir. Sonuçta söz konusu olan, diğer insanlardan ayrıldığı hâliyle bireysel kişidir. Kişinin doğumdaki kimliği, kendisi buna hiçbir katkıda bulunmadan bundan oluşuyordu. Bu, kişinin kendisinin – birkaç istisna dışında – değiştiremeyeceği şeydir: yapısı. Bu, birinci satırdaki boş şekillerle gösterilmiştir.

Şekiller boş kalmaz. İnsan günahlı olarak doğar ve günah işler. Kişilik yapısı günah tarafından yanlış yönde biçimlendirilir. Günahlı alışkanlıklar oluşur ve bunlar da kötü bir karakter oluşturur. Bu, şekilleri şimdi dolduran şeyle simgelenir. İnsanda ahlaken iyi şeyler bulunsa da, o yine de içinde yaşayan günahla biçimlenmiştir. Dolu şekiller insanı yeniden doğuştan önceki hâliyle gösterir.

Tanrı insanı ıslah etmez, yeni bir şey yaratır. Yeni olan, tamamen bireysel kişiliğe göre biçilmiştir. Adem'de insan kişiliklerinin bütün çeşitleri zaten mevcut olduğu gibi, son Adem'de, Rabbimiz İsa Mesih'te de böyledir. O insan oldu ve böylece her bireysel insanda yaşayabilir. Kutsal Kitap bu olguyu içimize ekilen bir tohuma benzetir: Varlığımızın Mesih'in varlığına doğru değiştirilmesi için ilk günden itibaren büyümelidir. Tanrısal tohum, kişiliğin biçimine tamamen uyar. Böylece insanın yaratılıştan gelen (yani kalıtsal) nitelikleri yeniden doğuşla değişmez. “Tanrı'nın, her insana, onun kişiliğine – ki onu yok etmeyi hiçbir zaman amaçlamamıştı – tam olarak uyan tamamen yeni bir şeyi bir şekilde yerleştirebildiğini kabul etmeliyiz.”⁷ Her insanın bireysel kişiliğine artık Mesih'in varlığı girer ve böylece İsa'nın varlığının eşsiz bir ifadesi olur. Bu, ilk yaratılıştaki zaten mevcut olduğu gibi, yeni yaratılıştaki çeşitliliğin ve zenginliğin ifadesidir.

(Her birinde bir kare, bir daire ve bir üçgen bulunan altı satırlık grafik)

(1. satır: üç şekil gri ve boş)

Bireysel kişilikleriyle doğdukları hâliyle farklı insanlar

(2. satır: şekiller çok sayıda küçük siyah şekille dolu)

Bireysel kişilik, yeniden doğuştan önce günlük yaşamın deneyimleriyle dolar. Karakter oluşur. İyi karakter özelliklerinin yanında çoğu zaman kötü yürekte çıkan ve bazen ağırlıklı olarak günahla biçimlenmiş davranış biçimleri de vardır.

7. Custance, Arthur C., *Man in Adam and in Christ*, s. 171.

Karenin, dairenin ve üçgenin içindekiler, kişinin Tanrı olmadan dönüştüğü şeye karşılık gelir.

(3. satır: her şeklin ortasında aynı biçimde küçük beyaz bir şekil belirir)

Yeniden doğuş gününde Tanrı Sözü'nün Tanrısal tohumu insanın içine ekilir. Artık imanlının yeni ruhsal yaşamı bizzat Mesih'tir. Bu yeni yaşam insanın kişiliğine uyarlanmıştır. Bu, küçük şeklin büyük şekille uyumuyla açıkça görülür (örneğin küçük kare ve büyük kare). Yeniden doğuş, Tanrı'nın verdiği ve yaratılıştan gelen bireysel kişiliği değiştirmez, tersine onu Mesih'in yeni yaşamıyla doldurur. Tanrı'nın hedefi, günah içinde doğmuş kişiliğin Mesih benzerliğine doğru yenilenmesi ve dönüştürülmesidir.

(4. satır: beyaz şekil büyümüş, siyah şekiller azalmış)

Yeniden doğuş gününden itibaren Tanrısal yaşamın tohumu büyümeye başlar. Sürekli bir büyüme süreci içinde Mesih kişide gitgide daha çok biçim kazanır. Eski içerik, eski yaşam tarzı ve eski davranış kalıpları azalır ve gitgide daha çok kaybolur. Tohum büyümeye devam eder; yani Mesih'in varlığı yeniden doğmuş kişiyi gitgide daha çok sarar, doldurur ve biçimlendirir.

(5. satır: karede beyaz şekil yeniden küçülmüş ve siyah kısım artmış; daire ve üçgende beyaz şekil neredeyse her yeri dolduruyor)

Bu Hristiyan'ın yaşamı gelişmemiştir. Eski yaşam yeniden ön plana çıkmıştır.

Bu iki Hristiyan iman içinde büyümüştür. Benliğin işlerini öldürmeye ve yaşamlarının içeriği ve hedefi olarak Mesih'e güvenmeye ve O'NA hizmet etmeye özen göstermişlerdir.

(6. satır: kare, daire ve üçgen tamamen beyaz)

Sonsuzlukta her imanlının bir diriliş bedeni, yani yücelik bedeni vardır. Bunda Mesih'e benzer. Aynı zamanda Tanrı'nın onu anne babası aracılığıyla olmasını sağladığı, yani yarattığı bireysel kişi olarak her zaman kalacaktır. Günah ve günahlı benlik, tamamlanışta kesin olarak geçmişte kalmış, tarih olmuştur.

Ekilen tohum, Mesih ve O'nun varlığı kişiliği gitgide daha çok sarsın diye büyümelidir. Tanrı'nın hedefi budur. Büyümeyi O'nun kendisi verir. Ama büyümenin ölçüsü ve hızı bizim tarafımızdan etkilenir. Yeni insanın yaşam tarzı çevremiz için gitgide daha çok görünür olsun diye eski yaşam tarzını çıkarıp atmaya çağırıyoruz. Grafikteki şekiller hep aynı kalır, yalnızca içerik değişir. Tanrı'nın tohumu büyüyeilsin diye, Tanrı'dan ve O'nun Ruhu'ndan gelmeyen ve eski yaşamdan kaynaklanan bütün diğer tohumları ve bitkileri tutarlı biçimde ortadan kaldırmaya çağırıyoruz.

Beşinci satır, ne yazık ki geriye de gidilebileceğini ve tohumun, yani Mesih'in, yaşamımızın merkezinde artık en önemli rolü oynamayabileceğini açıkça gösterir. Tohum küçülür, eski ben-merkezli yaşam yeniden artar.

Ya da büyüme, daire ve üçgende gösterildiği gibi sürekli; orada kişilik gerçekten Mesih tarafından kavranmış ve doldurulmuştur.

Sonunda göksel yüceliğin yetkinliği içinde yalnızca Mesih görülecektir. Tanrı'nın bizi yarattığı gibi sonsuza dek kendimiz olacağız, ama o zaman hiçbir günah olmadan ve yine de Rab'be benzer olarak.

Tanrı'nın tohumu benim hayatımda ne kadar büyük? Ne ölçüde büyüdü?

2.11 Hepsini bir bakışta

Bu grafik⁸, Hristiyan yaşamımızın birbiriyle doğrudan etkileşim ve bağımlılık içinde olan anahtar etkenlerinin basit bir özetidir. Kurtuluşu yalnızca mutlu bir sonsuzluğa giden bir bilet olarak rezerve etmemeye karar verdik. Tanrı'dan gelen yaşamı, O'nun sevgisini, sevincini ve esenliğini şimdiden yaşamak istiyoruz. Rab İsa Mesih bize sahip olmak için her şeyi verdiği gibi, biz de minnettarlıkla hayatımızı O'nun hizmetine vermek istiyoruz.

Bu çözülemez bir görev değildir. Tanrı tam sevincimizi ve hoşnutluğumuzu ister, ve bunları ancak Tanrı için sürülen bir yaşamda deneyimleriz. Böyle bir yaşamın merkezinde, yaşamın içeriği, yaşamın hedefi ve geleceği olarak Mesih vardır. O bir gün evrenin her köşesini dolduracak ve bizi şimdiden doldurmaktadır. Bu doluluk bütün varlığımızı sarar ve bizi her gün biraz daha O'nun suretine dönüştürür. Bu olumlu değişikliği en az fark eden kendimiz, ama Tanrı bizim üzerimizde çalışıyor.

Başlangıçta Kutsal Ruh vardır. O, her eylemin gücü ve temelidir. Buna, bizi biçimlendiren ve iyiye yönelmeye zorlayan, ama aynı zamanda kötülüğe ayartan günlük yaşam eklenir. Bu, görmediğimiz yaşamımızın Rabbi'ne itaat edip güvenerek ve O'nu severek hayatımızın dramalarının sahnelendiği imanın arenasıdır.

Her şeyde tam adanmışlığımıza, çabamıza ve ciddiyetle davranma isteğimize ihtiyaç vardır. İsa'yı bölünmemiş ve dolu bir yürekle izlemeli, gerçek yaşamı kazanmak için kendi yaşamımızı, isteklerimizi ve çıkarlarımızı geri plana koymaya hazır olmalı ve bunun disiplinini göstermeliyiz.

8. Dallas Willard'ın *The Divine Conspiracy* adlı kitabından alınan bir fikir, s. 347.

(Grafik: Yukarıdan ve iki alt köşeden ortadaki bir daireye yönelen üç oklu üçgen; metinler üstte, dairenin içinde, sol altta ve sağ altta)

Tanrı'nın içimizde yaşayan ve sürekli yanımızda duran Kutsal Ruh aracılığıyla lütuf, güç ve yardım içindeki etkinliği. O'nun Sözü, Kutsal Kitap, yaşamımız için bilgeliktir. O bizi güvenle son hedefe ulaştırmak, ama aynı zamanda dünyasal yaşamımız için koyduğu kişisel hedefe de bizimle ulaşmak ister.

İsa Mesih'in varlığı ve yaşamı Hristiyan olmanın merkezi ve odağıdır. İsa içimizde biçim kazanmalıdır. Tanrı bizi Oğlu'nun suretine benzetecektir. Bu süreç Mesih'in gelişinde tamamlanacak, ama ahlaki açıdan şimdiden yeryüzünde başlar!

Yaşamın gerçekliği, imanın koşu yolu: bütün günahlı çekicilikleri ve ayartılarıyla, ama aynı zamanda düşmanın sıkıntıları ve saldırıları ve göksel Babamız'ın terbiyesindeki çeşitli sınavlarla birlikte gündelik yaşam

İmanımız ve isteğimiz, kararımız ve çabamız, gayretimiz, disiplinimiz ve dayanıklılığımız – beceriksizliğimize rağmen, hatalara, aksiliklere ve başarısızlıklara rağmen göksel son hedefe ulaşmak için imanın koşu yolunda devam etmek ve koşmayı sürdürmek

2.12 Dağ yürüyüşleri

Tur uçuşu güçlü bir izlenim bıraktıktan sonra şimdi sizi birkaç “zihinsel” dağ turuna davet ediyorum. Çocuklarım yürüyüşlere pek hevesli değildir, ben de kendimi buna daha çok zorlamak zorunda kalırım. Ama bir şeyi fark ettim: Çalışma odamdan Allgäu Alpleri'nin birçok doruğunu gördüğümde, bu doruklardan birine yürüyerek çıkmış ve manzaranın tadını çıkarmış olmak paha biçilmez bir deneyimdir. Yorucu bir tırmanıştan sonraki bu an satın alınamaz; insanın kendisinin harekete geçmesi gerekir. Bir uçaktan bakmak bir şeydir, ama dağlara kendin gitmek başka bir şey.

Bu dağ turları düz arazide yapılan zararsız gezintiler değildir. Sizi davet ettiğim, sabırla yokuş yukarı tırmandığımız, önümüzde kolay ve zor bölümlerin bulunduğu, ama hedefi her zaman açıkça gözümüzün önünde tuttuğumuz heyecan verici dağ turlarıdır: Hedef, zaten üzerinden “*uçtuğumuz*” kurtuluş gerçekleridir. Şimdi, Kutsal Kitap'ın Mesih'teki konumumuza ilişkin öğretisini ve “içimizdeki Mesih”in ne anlama geldiği gerçeğini içeren önemli ayrıntılar ele alınacak. Bu dağ turları zahmete değer. Bu satırları yazarken ben kendim de bu

turları zaten yaptım ve bunlar etkileyici, sarsıcı, aydınlatıcı, özgürleştirici ve çok isteklendirici keşiflerdi.

Dağ rehberimiz, bizi Tanrı'nın bütün gerçeğine, Kutsal Kitap'ın gerçeğine yönlendirmeyi üstlenmiş olan Kutsal Ruh olsun. O, dikkatini Kurtarıcı İsa Mesih'e tanıklık etmeye ve O'nu hayatımızda yüceltmeye verir.

İlk tur en uzun ve en yorucu olanı, ama aynı zamanda en önemlisidir. Bu doruğa bir kez ulaşıldığında, bir sonraki artık o kadar zor olmayacaktır. Pavlus'un Romalılar'a yazdığı mektup, Müjde'de Tanrı'nın doğruluğunu, ama aynı zamanda lütfunu da gözler önüne serer. Önce bu mektupla ilgileneceğiz. Bu temel kurtuluş soruları, bizimle ilişkili olarak başka hiçbir yerde böyle ele alınmaz. Burada ayet ayet doruğa kadar tırmanma zahmetine girmek istememizin nedeni de budur.

2.13 Adem'den Mesih'e

Romalılar'a Mektup'a baştan değil, bu "lütuf treninin" beşinci "vagonundan" biniyoruz. Yine de ilk bölümlerde neler bulunduğu kısaca değinmek istiyoruz: 1:1-17'deki girişten sonra Pavlus 1:18 – 5:11'de bütün insanlığın, onu Tanrı önünde suçlu duruma düşüren *günahlarından* söz eder (1:18 – 3:20). Tanrı tarafından bu çıkışsız duruma iki kurtuluş gerçeği karşı konur:

- Tanrı'nın, İsa Mesih'in çarmıhta dökülen kanı aracılığıyla bize karşılıksız sunduğu kurtuluş (3:21-31)
- Tanrı'nın Mesih'i yeniden yaşama döndüren diriltici gücü (4:1-25).

Mektubun ikinci bölümü 5:12'den 8:39'a kadar uzanır. Burada Pavlus, Tanrı'nın düzeltilemez günahlılığımız karşısında ne yaptığı sorusunu ele alır. Söz konusu olan, bir ilke olarak, insanın içinde bulunan güçlü bir kudret olarak günahtır. Soru şudur: Doğru kişi iman yoluyla nasıl *yaşayabilir* (1:17)?

2.14 Kurtuluşumuz için önce ne olması gerekiyordu?

İnsan bu kadar bozulmuşsa, insanın içinde bir şey olması gerekmez mi? "Bu doğru bakış açısı olmazdı. Elçi Pavlus'un Romalılar'a Mektup'ta bambaşka bir cevabı vardır: İlk aşamada *içimizde* değil, *dışımızda*, Mesih'te bir şeyin olması gerekiyordu. Mesih'in *günahlarımız* için yaptığı işin yanı sıra, önce Mesih'in *günahımız* için yaptığı işi düşünmeliyiz, çünkü bu da bir kurtuluş gerçeğidir. Ondan sonra, ancak o zaman ve daha önce değil, sıra Kutsal Ruh'un *içimizdeki*

işine gelir. Mesih'in *bizim için* yaptığı iş, Kutsal Ruh'un *içimizdeki* işinden açıkça ayırt edilmelidir. Birinci iş tamamen dışımızda gerçekleşmiştir ve tamamlanmıştır, ona hiçbir şey eklenmesi gerekmez. İkincisi içimizde gerçekleşir ve henüz bitmekten çok uzaktır, eklenecek daha çok şey vardır. Ama hem günah sorununun (günahın gücü, kötülüğün kökü) çözümünün hem de günahlar sorununun çözümünün kurtuluş gerçeklerine ait olduğu çok açık olmalıdır. Başka bir deyişle:

- Günahtan kurtuluş her şeyden önce dışımızda gerçekleşir ve böylece aklanmanın bir parçasıdır (krş. 6:7'deki 'aklanmış'⁹ ifadesi); bu, Mesih'in işidir, bir kez ve herkes için tamamlanmıştır.
- Ondan sonra kurtuluş içimizde biçim kazanır ve bu, yüceltilmemizle sonuçlanacak olan kutsal kılınmanın bir parçasıdır (8:30); bu, Kutsal Ruh'un dünyasal yaşamımız boyunca adım adım tamamlanan işidir.”¹⁰

9. ER'deki dipnota bakınız.

10. H. P. Medema, *Romeinen 7 enzovoorts*, s. 44.

3. Romalılar 5:12-21: Adem'den Mesih'e

Romalılar okuyucuyu 5:11'e kadar merakla dinlediklerinde – zaten imana ve böylece kurtuluşa gelmiş olsalar da – bir kez daha derin bir nefes alabildiler. Sanki bu daha yeni olmuş gibidir: Tanrı'yla barış içindeydiler ve bu Tanrısal yargılamada suçlu değil, bütün yeryüzünün Yargıcı tarafından doğru ilan edilmişlerdi. Suçlar konusu ve onların artık günahlı değil, doğru oldukları gerçeği aslında 11. ayetle kapanmış gibi görünür. O hâlde günah ve Tanrı'nın doğruluğu hakkındaki bütün sorular kesin olarak açıklığa kavuştu mu? Görünüşe göre hayır. Her şey bir kez daha yeniden başlıyor. Elçi, bu mektubun ilk bölümlerinde de hissedildiği gibi, yeniden bir gerilim kurar.

Günah nereden geldi? Ölüm nereden? Neden bütün insanlar etkilenmiştir? Tanrı'nın Yasası'nın rolü nedir? Ve elbette şu soru: Günah, ölüm ve mahkûmiyetin kısır döngüsünden bir çıkış yolu var mı? Belki bazıları şaşkınlıkla birbirine baktı, çünkü Pavlus daha yeni kurtuluşun sevinç çığlığını duyurmamış mıydı? Neden şimdi yeniden günah ve ölümle başlasın? Cevap: Konu henüz tam olarak ele alınmamıştır. Dinlemeye devam edilince şimdi neyin söz konusu olduğu çabucak anlaşılır. Artık insanların ne yaptığı, onların haksız ve günahlı olduklarını neyin gösterdiği söz konusu değildir. Şimdi daha çok şu soru söz konusudur: Bu neden böyledir? Şimdiki konu, *insanın ne olduğu*, neden günah işlediği, günahların nedeninin ne olduğudur. Pavlus daha önce kötü meyveleri ele aldıktan sonra şimdi kökü kazıyor. Günahlı yalnızca günahlarından aklanmalı, yani beraat etmeli değil, günahın gücünden de kurtarılmalıdır. O, Adem'le bağlantısı aracılığıyla, deyim yerindeyse yaşamın soy ağacı aracılığıyla bu gücün egemenliği altına girmiştir. Onun sorunu budur ve bu bağlantı içinde tutsaktır, kendini bundan kurtaramaz. Mesih gelene kadar bu bağlantıdan kaçma şansı yoktu.

Bu metin, düşüşün (insanın günaha düşüşünün) felaketini ve sonuçlarını gösterir. Ama aynı zamanda iki ana kişinin (yani Adem ve Mesih'in) karşıtlığı ve karşılaştırılması yoluyla Tanrı'nın yaşama giden yolu nasıl ardına kadar açtığını da açıkça gösterir.

Pavlus bu metinde 6., 7. ve 8. babların temelini atar. Bu metin gerçekten de bir giriş ve hazırlık işlevi görür. Burada dikkatle okuyan, sonraki bablarda o

kadar zorlanmayacaktır.

3.1 12. ayet: Her şey nasıl başladı

Bu nedenle, nasıl ki bir insan aracılığıyla günah dünyaya girdi ve günah aracılığıyla ölüm; ve böylece ölüm bütün insanlara yayıldı, çünkü hepsi günah işledi ...

Tek bir insan günaha kapıyı açtı. Yalnızca *kendi* hayatına değil, dünyaya. Bu, bu dünyada yaşayan her şeyin de bundan etkilendiği anlamına gelir: Bütün insanlar ölür, çünkü hepsi günah işledi. Bu insan böylece ölümü ve onunla bağlantılı bütün sefaleti de içeri aldı. Bir kıvılcım gibi, ilk ve görünüşte önemsiz bir eylem, bugün her zamankinden daha çok kasıp kavuran büyük bir yangını başlattı.

Hemen görülebileceği gibi, bu trajik kişi tarihsel Adem'dir, ilk insan. Pavlus itaatsizliğe ilk adımın Adem'den değil, Havva'dan geldiğini biliyordu (1 Timoteos 2:14), ama Adem sustu ve katıldı. Buyruğu Havva var olmadan önce *kendisi* aldığı hâlde karısının peşinden gitti. Böylece olan her şeyden o sorumluydu.

Pavlus'un konusu, bütün "*soyları*" kendilerine bağlı olan iki ana kişinin, yani Adem ve Mesih'in karşıtlığıdır.

3.1.1 Günah ve günahlar

Günah Adem'den önce de vardı, çünkü Şeytan başlangıçtan beri günah işliyordu (1 Yuhanna 3:8). O ilk insanlara ayartarak yaklaştı. Ayartıcı, eski yılan, burada anılmaz. İnsan tam olarak kendi sorumluluğuyla davrandı.

"Günah" kavramı burada yalnızca günahlar sözcüğünün tekili değildir. Burada çok daha fazlası söz konusudur. Bu ayetten ve sonraki metinlerden anlaşılacağı gibi, burada söz konusu olan, Tanrı'ya düşman bir ilke olarak, Tanrı'ya ve O'nun buyruklarına karşı çıkan bir güç olarak günahdır. Söz konusu olan, bütün insanları saran, yaşamı tehdit eden, ölümle sonuçlanan bir hastalık olarak günahdır. Elçi Yuhanna şöyle der: "Günah, yasadışıdır" (1 Yuhanna 3:4). Böylece günah, görünür ya da görünmez hangi biçimde olursa olsun, Tanrı'nın yetkisinin reddedilmesini (anarşi) kapsar.

Watchman Nee günahları ve günahı çok canlı bir şekilde şu durumla karşılaştırır: Alkol sorunu kesin olarak çözülmek istenirse, bütün alkolü bulup yok etmek yetmez. İkmal kaynakları, yani alkol üretim yerleri kapatılmalı ve yok edilmelidir. Böylece alkolün kendisi günahları temsil ederken, fabrikalar günahı simgeler.

3.1.2 Günah ve ölüm

Günahın ölümü getireceğini Adem ile Havva biliyorlardı (Yaratılış 2:17). Tanrı'nın kendisi, iyiyi ve kötüyü bilme ağacının yasak meyvesini yemelerinin sonucu olarak ölümü bildirmişti. Ölüm, bu buyruğu çiğnedikleri anda başladı. Bu ölüm, Yaratıcı'nın yarattıklarıyla sürdürdüğü bozulmamış ve güvene dayalı ilişkiyi hemen kesintiye uğrattı.

Ölüm, varoluşun silinmesi ya da ortadan kalkması anlamına gelmez. Ayrılık ve önceki durumun değişmesi, yani kötüleşmesi anlamına gelir. Yeni Antlaşma ruhsal bir ölümden söz eder. Bu, insanın yüreğinin ya da ruhunun silinmesini değil, onun Tanrı'yla ilişki kurmaya yetersizliğini içerir. Burada Pavlus günahın sonucu olarak bedensel ölümden söz eder.

Ölüm, günahın kaçınılmaz ve atlatılamaz (geç) sonucudur. Ölüm bütün insanlara yayılmıştır, durdurulamamıştır. Bir insan günah işlemeseydi ve böylece Adem'in doğasına sahip olmadığını kanıtlasaydı, bu başarılı olabilirdi. Bu, insanlar arasında hiç olmadı; şimdiye kadar hiç kimsede günahsızlık teşhis edilemedi. Herkes etkilenmiştir ve er ya da geç ölüme uğrar.

3.1.3 Düşüş ve kalıtsal günah

Bu, Adem'in düşüşünün her insanda, insanın Adem gibi suçsuz biri olarak itaat etmek ya da bir suç işlemek arasında bir seçimle karşı karşıya bırakılmasıyla tekrarlandığı anlamına gelmez. Böyle olsaydı, belki bir insanın günah işlememeyi başarabilmesi ve dolayısıyla ölmek zorunda da kalmaması olasılığı olurdu. Pavlus her insanın Adem'in günahlı varlığını miras aldığını ve böylece yaşamının günahla biçimlendiğini söylemek ister. Soy çizgisi hiçbir zaman kesintiye uğramamıştır. Bunun iki kanıtı vardır: önce ölüm, sonra da her insanın günah işlemiş olduğu gerçeği. Bu, Adem'in durumundan şu bakımdan ayrılır: İnsan bugün Adem'den miras aldığı günah doğası yüzünden zaten ahlaken zayıflamış (evet, bozulmuş) durumdadır ve bu yüzden günah işler. "*Kalıtsal günah*"¹¹ teolojik kavramı bu metne dayanır.

Günah, Adem'in suçu aracılığıyla, Tanrı'ya düşman bir ilke olarak insanı bütün varoluşunda tedavi edilemez bir hastalık gibi enfekte ederek her insanın

11. İngilizce *original sin*.

sürekli bir yoldaşı olmuştur. Bütün insanı ele geçirmiştir – ruhunu, canını, yüreğini, aklını, isteğini ve bedenini. Günahın sonucu olarak ölüm hem insanın maddi olmayan kısmını – iç insanını – ele geçirip “suçlarda ve günahlarda” (Efesliler 2:1) ruhsal bir ölüme yol açmış, hem de maddi kısmı (bedeni) etkilemiştir. Beden de ölümün egemenliği altındadır: Beden günah yüzünden ölüdür (8:10).

Her insanın tarihi ilk atasından ayrılamaz. Onun tarihi, günah işlemek zorunda olmadığını kanıtlama olanağı verilerek yeniden yazılmaz. O, bütün trajik sonuçlarıyla birlikte Adem'in bir çocuğudur. Doğan hiçbir çocuğun günahı öğrenmesi gerekmez. Günah ona beşikte verilmiştir ve günahın tam olarak patlak vermesini ancak terbiye frenleyebilir.

Bazıları bu ayeti, sanki Adem'de, yani onun suçunda (birlikte) günah işlemişiz gibi anlar. Bu durumda hiç işlemediğimiz bir eylemden sorumlu tutulurduk. Söz konusu olan, Adem'in bu eylemle günahı hayatına sokmuş olması ve onun soyundan gelenler olarak bizim de bu varlığı kaçınılmaz olarak miras almış olmamızdır. Bunu kendimiz değiştiremeyiz.

3.1.4 Basit bir buyruk

Bu kadar yıkıcı sonuçları olan suç korkunç bir günah eylemi, bir cinayet ya da soygun değildi – hayır, çok basit bir buyruğun çiğnenmesiydi. Hiçbir eylem ancak özellikle korkunç olduğunda günah olmaz. Her eylem (düşünce kaynağından uygulanmasına kadar), burada basit bir buyrukta ifade edilen Tanrı'nın yetkisini reddettiği, hatta yalnızca unuttuğu anda bir günahtır.

Bu baplarda günah neredeyse hiç günahlı eylemlerle değil, hemen her zaman bütün günahlı eylemlerin – yani günahların – ardında duran bir ilke olarak anılır.

Günah, insanı yaşamını kendi eline almaya ve Tanrı'nın isteğini ya da genel olarak O'nun varlığını dikkate almamaya yönelten bir ilkedir. Bunun sonucu zorunlu olarak “korkunç” günahlar değildir. Tanrı'nın isteğini sormayan ahlaken üstün bir insanın yaşamı da bir katilin ya da zina edenin yaşamı kadar günahla doludur. Sonraki baplarda söz konusu olan bu günahtır. Günahın tohumu her insanda filizlenmiştir, herkeste aynı ölçüde büyümüş olmasa da.

Pavlus'un vardırma istediği büyük soru, Tanrı'nın bu günah sorunu karşısında ne yaptığıdır. Bunun için bağışlanma ya da barışma yetmez. Tanrı benim ne *olduğumu* değil, ne *yaptığımı* bağışlar. Elçi daha bu 5. babın ilk yarısında

açıkça “günahlı *olduğumuzu*”, yani artık öyle olmadığımızı söyler. Bunu gerçekleştirmek için tam olarak ne oldu? Ve Tanrı, hâlâ “*Adem ailesinde*” olan herkeste olduğu gibi, günahın bir imanlının yaşamında artık egemen olmamasını nasıl güvence altına alacak?

12. ayet daha uzun bir ara cümleyle kesilir; görünüşe göre ortasında biter. Bütün metni bildiğimiz için, daha iyi anlamak amacıyla, bu 12. ayetin ara cümleden sonra devam ettirildiği 18. ayete benzer biçimde onu burada kendi sözlerimizle bir kez tamamlayalım:

*Bu nedenle,
nasıl ki bir insan aracılığıyla günah dünyaya girdi
ve günah aracılığıyla ölüm;
ve böylece ölüm bütün insanlara yayıldı,
çünkü hepsi günah işledi ...
... öyle de bir insan ve onun doğru eylemi (Golgota) aracılığıyla
doğruluk dünyaya girdi
ve doğruluk aracılığıyla (sonsuz) yaşam
ve böylece yaşam bütün insanlara yayıldı.*

3.2 13. ayet: Yasa verilmeden önce günah

*... çünkü Yasa'ya kadar günah dünyadaydı;
ama günah hesaba yazılmaz,
yasa olmadığında.*

Burada ancak 17. ayetle sona eren bir ara cümle başlar. Pavlus, insanlık tarihinin hangi döneminde olursa olsun, ister Yasa'yla ister Yasa'sız, Adem'le bağlantıdan bir çıkış yolu olmadığının altını çiziyor.

İnsanlık tarihi Adem'le başladı, insanlar dünyasında günahın ve ölümün tarihi de öyle. Tora'ya, Musa Yasası'na kadar aşağı yukarı 2500 yıl geçti. Yasa günahı elle tutulur ve açık hâle getirir, ama günah bu Yasa'nın henüz olmadığı dönemde de vardı. Pavlus böylece, günahın dünyaya Adem aracılığıyla girdiği ve dünyada kaldığı yolundaki ana savını destekler. Onun bütün soyu onun ne olduğuyse o oldu: Günahlı oldukları görüldü. Adem'den beri günah egemenlik sürdü, Yasa tarafından adıyla anılıp ihbar edilemese de. Bu yalnızca o dönemin bütün insanların ölümüyle değil, o dönemin olaylarıyla da doğrulanır. Nuh zamanındaki büyük Tufan herhalde bunun en açık örneğidir. Ayrıca Pavlus,

Adem'in soyunun Yasa döneminden önceki umutsuzca bozulmuş durumunu mektubunun ilk bölümlerinde zaten anlatmıştır. Yasa'nın ölçütü sonradan Yasa'nın olmadığı döneme uygulansaydı, vicdanın tanıklığının yanı sıra insanların o zaman da günahlı oldukları için günah işledikleri gerçeği ortaya çıkardı.

3.3 14. ayet: Gelecek Olan'ın örneği Adem

*Ama ölüm Adem'den Musa'ya kadar egemenlik sürdü,
Adem'in suçuna benzer biçimde
günah işlememiş olanların üzerinde bile;
Adem, Gelecek Olan'ın örneğidir.
(krş. Hoşea 6:7)*

Hiçbir insanın kaçamayacağı ölümün egemenliği kesindir ve günahın aynı derecede acımasız egemenliğini kanıtlar. Bu, somut bir buyruk olmadan da günahın var olduğunun bir başka göstergesidir. Dahası: Bu sözler, o dönemdeki insanların günah işledikleri için değil (bu da doğru olsa da), Adem'in soyundan geldikleri için günahlı olduklarını yanlış anlaşılmaya yer bırakmayacak biçimde açıkça gösterir. Somut bir suç olmadan bile insanlar öldüler; böylece sorunun Adem'le bağlantı olduğu kanıtlanmış olur.

Bilinçli olarak günah işlemeyen bebekler, Adem'in soyundan geldikleri için ölürlər.

Burada vurguyla söz konusu olan şudur: İlk atamız Adem'le bağlantı hiçbir insan için (Yasa'yla ya da Yasa'sız) kesilemez. İlk atamız günaha düştüğü için herkes günahlı olarak doğar. Bu yüzden şu cümle çok önemlidir: Günah işlediğimiz için günahlı değiliz. Tersine, günahlı olduğumuz ve öyle doğduğumuz için günah işleriz.

Günah yalnızca dünyaya girmekle kalmadı, yüreğimize kadar ulaştı. İsa, kötü eylemlerin yürekten, içeriden, en derin varlıktan çıktığını söyler (Markus 7:21-23). Bunlar “günahlı olmuştur” olmamız gerçeğinden kaynaklanır (krş. Romalılar 5:19; Luther 1912, Almanca Kutsal Kitap çevirisi).

3.3.1 Adem ve Mesih

Şimdi Pavlus Adem ile “Gelecek Olan” arasında büyüleyici bir karşılaştırmayı ele alır. Gelecek Olan açıkça Mesih'tir – gelecek O'nundur. Demek ki Adem, Mesih'in bir “örneğidir”. Buna bir karşı-örnek de denebilir, çünkü benzerlik her

ikisinin eylemlerinin erimi ve etkisindedir, ama bu eylemler tamamen birbirine karşıttır. İlk Adem günahı ve ölümü, *son* Adem (1 Korintliler 15:45) ise yaşamı ve doğruluğu temsil eder. İki kişinin benzerliği, her birinin bir insan ailesinin başı, kaynağı ya da babası olarak adlandırılabilmesindedir. İkisi de soylarının ya da kuşaklarının temsilcileridir.

3.4 15. ayet: Mesih aracılığıyla zarar fazlasıyla giderilir

*Ama lütuf armağanı da suç gibi değil midir?
Çünkü eğer bir kişinin suçu aracılığıyla
birçokları öldüyse,
çok daha fazlasıyla
Tanrı'nın lütfu
ve bir insan, İsa Mesih aracılığıyla olan
lüfttaki armağan
birçoklarına taşarcasına aktı.*

Pavlus Adem'in örnekliğini Mesih'le karşıtlıkları aracılığıyla açıklar. Adem'in suçu, ilk atası olduğu birçoklarına ölüm getirir. Ama lütfun Tanrısı işi bununla bırakmadı. Bu Adem ailesiyle ilgilenen şey gerçekten de en saf lütuftur. Bu yalnızca, Adem'in suçu yüzünden kendi kusurları olmadan ölüm ve günahla belirlenmiş kayıp durumlarına düşmüş olanları değil, kendileri de günahın düsturuna göre yaşayanları da kapsar.

Tanrı'nın lütfu armağan ortaya çıkarır, yani Adem'in karşısına konan bir insan. Lüfttaki armağan, Tanrı'nın lütfunun bütün setleri yıkacak ve (bu gezegende nerede olursa olsun) her insana ulaşabilecek biçimde aracılığıyla taşıdığı bir kişidir. Tanrı Oğlu'nun, son Adem'in kişiliğindeki lütuf, ilk Adem aracılığıyla dünyaya giren her şeyden daha güçlüdür. Ölenler birçoktu ve yaşayacak olanlar da birçok olabilir. Tanrı insanlığını ölüme terk etmedi!

3.5 16. ayet: Suçun etkisi ve lütuf armağanının etkisi

*Ve armağan da, (o) bir kişi aracılığıyla,
yani günah işlemiş olan aracılığıyla olduğu gibi,
öyle değil midir?
Çünkü hüküm bir (sürçme) yüzünden mahkûmiyete vardı,*

lütuf armağanı ise birçok suç yüzünden doğruluğa vardı (aklanmaya ya da aklanma hükmüne).

Adem'in ağır sonuçlar doğuran kararı herkesin üzerine mahkûmiyet getirir – onun ardında bıraktığı miras budur. 15. ayetten itibaren Tanrı'dan söz edilir ve bu yüzden mahkûmiyetten de. Tanrı günahlı üzerinde adil yargısını ve hükmünü yerine getirir ve bu ancak mahkûmiyet anlamına gelebilir. Ama İsa Mesih adlı insandaki lütuf armağanı, günahlinin mahkûmiyetin tam tersi olan aklanmasına götürür. Mahkûmiyet bizim yerimize geçen kişiyi vurdu. Artık yalnızca Adem'in suçu itham altında değildir; onun sayısız soyunun birçok suçu da söz konusudur. Yasa dönemi de artık buna dahildir.

3.6 17. ayet: Ölümün egemenliği Mesih aracılığıyla kaldırılır

*Çünkü eğer bir kişinin suçu yüzünden
ölüm o bir kişi aracılığıyla egemenlik sürdüyse,
lütfun bolluğunu (taşkınılığını)
ve doğruluk armağanını alanlar
çok daha fazlasıyla
yaşamda (yani yaşamın gücü içinde) egemenlik sürecekler,
bir kişi, İsa Mesih aracılığıyla.*

Tanrı'nın lütüf taşıdır, ölçülemez bir bollukta kendini gösterir. Böylece Adem'in soyu Tanrı'nın doğruluğunu armağan olarak alır. Son Adem olan İsa Mesih aracılığıyla ölümün egemenliğinden koparılıp alınırlar. Artık onların üzerinde egemenlik süren ölüm değildir; hayır, bir sonraki bapta görüleceği gibi, dirilmiş Rablerinin yaşamının gücü içinde kendileri egemenlik sürerler. İsa Mesih aracılığıyla galip olurlar – şimdiden ve yakında, İsa'ya benzeyecekleri zaman, yeni bedende sınırsız olarak.

Burada, Pavlus'un Yasa olmamasına rağmen günahın var olması konusunu özel olarak ele aldığı, 13. ayette başlayan ara bölüm sona erer. Adem'in yaptığıнын kendilerini etkilemediği istisnalar olabileceği yönündeki bütün savları çürütmüştür. Bütün insanlar kaçınılmaz olarak Adem'le bağlantı içindedir ve onun suçunun sonuçları altındadır.

Adem'le bağlantının var olması her insan için bir olgudur. Bu, iyi işleriyle öne çıkan sözde “iyi insan” için de geçerlidir – Yahudi için de, öteki uluslardan olan için de. Kendini bundan kurtaramaz. Bu gerçeği kabul etmek zorundadır. Ama

sonraki sözlerin gösterdiği gibi umutsuz kalmasına gerek yoktur: Tanrı bir çıkış yolu açmıştır. Tanrı'nın lütfu aracılığıyla yalnızca Adem'in suçsuz durumunu geri almakla kalmaz, yeni "aile babası" Mesih'le yeni bir bağlantı aracılığıyla Adem'in hiçbir zaman sahip olmadığından çok daha fazlasını alır.

Adem'in görevi yaratılış üzerinde egemenlik sürmektir. Ama şimdi o ve bütün soyu günahın ve ölümün egemenliği altına girdi. Ama doğruluk armağanını alanlar yaşamda egemenlik sürecekler. Bu egemenlik, Tanrı'nın istediği gibi – özgürlük içinde ve Tanrı'nın yüceliği için – yaşayabilecekleri anlamına gelir. "Yaşamda egemenlik sürmek", şimdi Mesih'te sahip olduğumuz yaşamın doluluğunun özüdür. Bu yeni durumla, belirlenmiş amaçlarına uygun insanlar olabiliriz, yani O'nunla birlikte ve O'ndan yaşayan Tanrı insanları. Artık ölümün ve günahın insan üzerindeki bütün etkileriyle egemenliği altında değiller; Tanrı'nın onları ne olmaya belirlediyse şimdi o olmak üzere kölelikten özgür kılınmışlardır. Pavlus bunu ileride ayrıntılı olarak işleyecektir.

3.7 18. ayet: Mahkûmiyet ve yaşam veren aklanma

*İşte böylece,
bir suç aracılığıyla
bütün insanlara karşı
mahkûmiyete vardığı gibi,
bir doğruluk aracılığıyla da
bütün insanlara karşı
yaşam veren aklanmaya varır.*

Bir kez daha Adem'in trajik eylemi, bütün insanlar üzerindeki erimi ve etkisiyle, tek Doğru Olan'ın tek eylemiyle karşı karşıya durur. Mahkûmiyet, var olmuş ve var olacak bütün insanlar üzerinde Tanrı'nın adil hükmüdür. Ama *tek* doğruluk, *tek* doğru eylem de aynı etkinlikle oradadır. Bu, Mesih'in gönüllü ve itaatli kurban ölümünü kapsar. Bu tek, eşsiz ve bir kerelik eylem de istisnasız bütün insanlar üzerinde etkili olacaktır. Günahlının aklanmasını beraberinde getirir. Bu, mektubun ilk bölümünde zaten sunulmuştu. Şimdi daha da ileri gidilir. Şimdi *yaşam veren aklanma* görüş alanına girer. Ölümden daha güçlü olan yaşam şimdi devreye girer. Burada söz konusu olan yalnızca suç sorusunun, yani benim ne yaptığımın açıklığa kavuşturulacağı bir yargılama değildir. Burada daha çok, bir insan olarak, aklanmış bir günahlı olarak, içimde bir şeyin değiştirildiği yeni bir

yaşama sahip olmam söz konusudur. Bir insan olarak Tanrı'nın doğruluğunu aldım, çünkü Tanrı'dan gelen yaşama, Dirilmiş Olan'ın yaşamına sahibim. Günahlarımdan beraat ettim, yani aklandım. Ama varoluşum da, Mesih'teki yeni varlığım da Tanrı'nın doğruluğunun mührünü taşır. Tanrı'nın mahkûmiyeti, yani hükmü beni yalnızca yaptıklarım için değil, ne olduğum için de haklı olarak vurur. Ama şimdi Mesih'teyim ve yeni bir yaşama sahibim. Bu metin, Pavlus'un aşağıda daha ayrıntılı olarak açıklayacağı şeylerin temelini oluşturur.

Aklanma yaşam armağanını beraberinde getirir. Aklanma sonsuz yaşama götürür. Dirilmiş Mesih'le bağlantım içinde, şimdi tamamen yeni bir yaşam verici tarafından, yeni bir baş tarafından, Mesih tarafından belirlenen bambaşka yeni bir konumdayım. Bu durumda bütün varlığım Tanrı'nın aklamasına dahildir.

3.8 19. ayet: Günahlıların hukuki konumu ve doğruların kurtuluş konumu

*Çünkü nasıl ki bir insanın itaatsizliği aracılığıyla
birçokları günahlıların konumuna konulduysa,
öyle de birinin itaati aracılığıyla
birçokları doğruların konumuna konulacaktır.*

Günahlının konumu, Tanrı'nın hükmüyle içine düştüğü acınası bir konumdur: Adem'in soyundan geldiğim için günah işledim; bütün varoluşumla günahlıyım ve öyle görülmek zorundayım.

Adem'in tersine çarmıhtaki ölüme kadar itaatli olan İsa Mesih adlı insan, bize yaşamın yolunu açabilir. O'nun itaatinin meyvesi, bana bir doğrunun sağlam ve güvenli konumunu alma olanağını verir.

Bu, iki ana kişinin soyut bir karşılaştırmasıdır: Adem ve Mesih. Burada bir Hristiyan olarak nasıl yaşadığım söz konusu değildir. Bir doğrunun konumunda olduğumu biliyorum. 5. babın başında adeta beraat etmiş olarak mahkeme salonundan çıkıyorum. Şimdi yaşam devam ediyor. Şimdi neyim? Önce ne yaptığım söz konusuydu, şimdi ne olduğum söz konusudur.

Tanrı beni bir doğrunun konumuna koydu ve bizzat yarattığı bu konumu ciddiye alır. Kendi verdiği hükme bağlı kalır, O sadıktır.

Bütün insanlar günahlıların konumuna “otomatik olarak” doğarlar. Doğruların konumu herkese açıktır. Ama yalnızca iman edenlere (“birçoklarına”, ne yazık ki herkese değil) verilir.

3.9 20. ayet: Yasa bütün günahları açığa çıkarır

*Ama Yasa yanı sıra araya girdi,
suç taşsın diye.
Ama günahın taşıdığı yerde
lütuf daha da bol taşı ...*

Yasa hiçbir şeyi olumlu yönde değiştiremedi. İnsanın durumunu iyileştirmede, hatta daha da kötüleştirdi, çünkü Yasa aracılığıyla günah daha da taşı. Günah bastırılacağına ve sınırlanacağına, daha da çok ortaya çıktı.

Musa Yasası (özünde On Buyruk) günahın ne kadar güçlü bir egemenlik sürdüğünü açıkça gösterdi. Ama Tanrı isteğini Yasa aracılığıyla, son sözü söylemek ve insanı taştan günahlarının selinde yok olmaya bırakmak için açıklamadı. O, sınırsız olan lütfuyla karşılık verdi. Böylece iki ana kişinin karşılaştırılması yalnızca bir karşı karşıya koyma değil, Tanrı'nın yalnızca güç bakımından değil, lütuf bakımından da daha büyük olduğunun bir kanıtıdır.

Yasa, daha önce zaten var olanı açığa çıkardı. İnsanlar Adem'den beri zaten günah işliyordular. Yasa'yla birlikte artık günahlar adıyla anılır. Yasa, insanın ne kadar çok günah işlediğini açıkça gösterdi. Bu Yasa'yla, neyin iyi ve neyin kötü olduğuna dair Tanrısal, değişmez ve yozlaştırılmaz bir ölçüt vardır.

3.10 21. ayet: Ölümden sonsuz yaşama

*... öyle ki, nasıl günah ölüme egemenlik sürdüyse
(ölümün gücü içinde),
lütuf da doğruluk aracılığıyla
sonsuz yaşama varmak üzere
Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla
egemenlik sürsün.*

Mesih'te olanlar için günahın ölüme varan egemenliği artık geçmişte kalmıştır. Onlar için egemenlik süren lütuftur. Ama lütfun temeli Tanrı'nın doğruluğudur. Bu, her şeyi öylece görmezden gelen ucuz bir lütuf değildir. Hayır, her şey usulüne uygun olarak yürür. Tanrı'nın doğruluğu en iyi temeldir; mutlak bir hukuki güvence vardır.

Bu söz, “son Adem”de (Mesih'te) şimdi gerçekleştirilmiş olanı anlatırken o kadar yoğun ve içerik bakımından o kadar zengindir ki insan onu neredeyse

kavrayamaz.

Denebilir ki şimdi lütuf da bir zamanlar ölümün yaptığı gibi egemenlik sürer – bütün engelleri aşarak ve karşı konulamaz biçimde. Onun sonuçlarından, günahlının ölümünden kaçamadığı gibi kaçamayız. Ama bu lütuf yönetimine seve seve razı oluruz!

Bu bağlamda ilk kez sonsuz yaşamdan söz edilir; burada onun yaşam veren dirilişteki gelecekteki mülkiyeti kastedilir. Sonsuz yaşam, Mesih'te sonu olmayan bir gelecek vaat eder. Romalılar'a Mektup, Tanrı'nın, kaybolmayalım, tersine sonsuz yaşama sahip olalım diye bizim için nasıl savaştığının bir kanıtıdır.

3.11 Romalılar 5:12-21'e genel bakış

Eski temsilcisi ve insan	yaratılışın ve başı; <i>ilk</i> insan	Yeni yaratılışın temsilcisi ve başı; <i>ikinci</i> insan ve <i>son</i> Adem
Mesih'in örneği	Adem	İsa Mesih
Eylem	Suç	Doğruluk (doğru eylem) İsa'nın yetkin kurtuluş işi
Sonuç	Günah ve ölüm	Doğruluk ve yaşam
Bütün soy üzerindeki etkisi	Hüküm ve mahkûmiyet	Lütuf ve yaşam veren aklanma
Tanrı önündeki konum	Günahlılar	Doğrular
Eski ve yeni taht iddiası	Günahın ölümüne egemenliği	varan Lütfun doğruluk aracılığıyla sonsuz yaşama varan egemenliği

4. Romalılar 6: Günahın gücünden özgür

Doğan bütün insanlar, kabul etseler de etmeseler de, “doğaları gereği” (Efesliler 2:3; Romalılar 11:24) ilk ataları Adem’in soyuna aittir. Bu nedenle kaçınılmaz olarak günahla enfekte olmuşlardır. Bunun kanıtı açıktır: Somut bir buyruğu çiğnemedi de ölürlər. Ama Tanrı’nın lütfu durdurulamaz. O dünyaya “yeni” bir Adem gönderdi ve bu, Tanrı’nın ilk Adem’in ve bütün insanlığın başarısızlığına verdiği cevaptır. “Son Adem”, Adem’in tersine en zor koşullar altında bütün yaşamı boyunca, günah için kurban olarak kendini gönüllü olarak vermenin doruk noktasına kadar itaatli olan Tanrı’nın kendi Oğlu İsa Mesih’tir. Bu doğru eylem (5:18), Adem’in günahıyla kapanan yaşam ağacına giden kapıyı açar. Bu yaşam ağacı şimdi, ölmüş ve dirilmiş olan olarak bizzat Mesih’tir. O’nda şimdi, Tanrı’nın müdahalesiyle (1 Korintliler 1:30) Adem’den Mesih’in içine aktarılan yeni insanlardan oluşan bir kuşak ortaya çıkar. Bir kurtuluş dönüm noktası gerçekleşir, Adem’le bağlantıyı koparan ve Mesih’le yeni bir bağlantı yaratan bir taraf değiştirme. Onlar adeta Adem’in ağacından kesilip çıkarılır ve şimdi Mesih’le birlikte kaynaşp büyümüşlerdir (6:5); onlar artık “Mesih İsa’da”dırlar (6:11). Son Adem’in (1 Korintliler 15:45) yaşamını alırlar ve başı, başlangıcı ve kaynağı İsa Mesih adlı insan olan yeni bir aileye aittirler. O, ikinci Adem değil, “*son*” Adem’dir: Günahı bu yeni yaratılışa bir daha sokabilecek yeni bir trajedi, yeni bir düşünüş olmayacaktır.

4.1 Taraf değiştirme: Adem’den Mesih’e

Pavlus bu konuyu şimdi nasıl sürdürür? Romalılar 5’in 2. bölümü, sonraki üç bap için bir tür hazırlık çalışmasıdır. Şimdi söz konusu olan, bir soydan ötekine bu geçişin nasıl gerçekleştiğidir. Ölümden yaşama bu geçiş nasıl gerçekleşir? Bu insanlara ne olur? Bunun bu insanların yaşamı için ne gibi sonuçları vardır? Günaha ne olur? İmanlılar Tanrı’ya dönüş ve yeniden doğuşla artık günahsız mı olurlar? Bu ve benzeri sorular Pavlus’un 6. bapta açıklamalarının arkasında durur.

4.2 1-2. ayetler: Lütuf, günah işlemek için bir izin belgesi mi?

Öyleyse ne diyelim?

*Lütuf çoğalsın diye
günahta mı kalalım?
Asla!*

*Günaha (günah açısından) ölmüş olan bizler,
nasıl hâlâ onun içinde yaşayabiliriz?*

Görünüşe göre imanlılar (Pavlus burada bu kişilerle konuşmaktadır) hâlâ günahta kalabilirler; böylece bir imanlının artık hiç günahı olup olmadığı sorusu zaten yanıtlanmış olur. Mesih'in işi sayesinde günahı ve onun sonuçlarını her zaman aşacak olan lütuf bolluğu, kasıtlı ya da kasıtsız olarak yanlış anlaşılabilir. İnsan zaten Mesih'te olduğu hâlde, sanki hâlâ Adem ailesine aitmiş gibi her zamanki gibi yaşamaya devam eder. Bu elbette hiç kuşkusuz yanlış bir sonuç ve Pavlus'un kararlılıkla karşı çıktığı bir çelişkidir. Yine de böyle düşünceler var olmuş gibi görünür (büyük olasılıkla bunlar Pavlus'un Müjdesi'ne karşı Yahudileştirici savlardı) ve ne yazık ki bazı Hristiyanlar bugün de bu düsturla yaşıyor. Pavlus bu sonuçla hiçbir ilginizin olmadığını söyler. Bunun zorlayıcı bir nedeni vardır:

4.2.1 Günaha ve onun gücüne öldük!

İmanlı, günahın egemen olduğu bir yaşam sürmemelidir. Nedeni nedir? O günah karşısında ölmüştür; bunun mantıklı sonucu, günahın artık onun yaşamına egemen olamaması olmalıdır. Ölü biri hiçbir şeye tepki vermez.

Dikkatle okumak gerekir: Ölen günah değildir, ölen *biziz*. Ama şimdi hâlâ dipdiri olduğumu görüyorum. Bu ölüm nasıl açıklanır?

Açıklamayı henüz bu ayetten çıkaramayız, açıklama sonraki ayetlerde gelir. Burada giriş olarak önce bu gerçeğin kendisi söz konusudur: Günah söz konusu olduğunda, biz öldük.

Elbette bu ölümün İsa Mesih'in ölümü olduğunu zaten biliyoruz, ama Pavlus'un bu düşüncüyü adım adım nasıl geliştirdiğini izleyelim. Burada şu işaret şimdiden önemlidir: Öldüğümüz ölüm varoluşumuzu sona erdirmez – ne ruhun ya da canın varoluşunu ne de bedeninin varoluşunu. Bu “özel” bir ölümdür, yalnızca günahla ilgilidir. Günah açısından, günahla bağlantı ya da ilişki içinde öldük. Söz konusu olan, Tanrı'nın günah üzerindeki ölüm hükmünü üzerine almış olan İsa'nın ölümüdür. O, kendini kurban olarak sunduğu ve bizim için günah yapıldığı için günaha öldü (10. ayet).

4.3 3-4. ayetler: Mesih'e ve O'nun ölümüne vaftiz edildik

*Yoksa bilmiyor musunuz,
Mesih İsa'ya vaftiz edilmiş olan bizlerin hepsi
O'nun ölümüne vaftiz edildik?
Böylece ölüme vaftiz aracılığıyla
O'nunla birlikte gömüldük;
öyle ki,
Mesih Baba'nın yüceliği aracılığıyla
ölüler arasından nasıl diriltilirdiyse,
biz de yaşamın yeniliği içinde yürüyeelim.*

Romalılar belki de bu “ölmüş olma”nın nasıl anlaşılması gerektiğini merak ediyorlardı. Bu yüzden Pavlus onlara vaftizlerini hatırlatır. Onlar Mesih İsa'ya vaftiz edilmişlerdi. Bu eylemle (Romalılar 5:12-21'in ana çizgisini sürdürmek için söylersek) herkesin önünde bir açıklama olarak Adem'den Mesih'e taraf değiştirmeyi gerçekleştirmişlerdi. Bir ırmakta ya da gölde vaftiz edilerek, bunu gören herkese yeni bir Rab'leri olduğunu bildirdiler. Burada sudan söz edilmese de söz konusu olan su vaftizidir. Vaftizin kendisinin “ölmüş olma”nın iç gerçekliğiyle hiçbir ilgisi yoktur. Dışsal bir eylem olarak vaftiz benim ölümüne yol açmaz, yeniden doğuşuma da yol açmaz. O, deyim yerindeyse, iman ve yeniden doğuş aracılığıyla oluşmuş bir gerçekliğin dış yüzüdür.¹² Vaftiz, Mesih'le birleştirildiğimde bana ruhsal olarak, dolayısıyla gerçekte ne olduğunun bir resmidir.

4.3.1 Ölüme vaftiz

Yalnızca Mesih İsa'nın adına değil, O'nun ölümüne de vaftiz edildik. Vaftiz, Mesih'in ölümüne bağlılığın açıklanmasıdır. Vaftiz edilenin Mesih'e yönelmesi zaten tam da Mesih'in onun yerine ölmüş olması gerçeği yüzünden

12. Bu, Kutsal Ruh'la vaftiz değildir. O, Mesih aracılığıyla gerçekleşir. Kutsal Ruh'u iman edenlere armağan eden ve onları böylece tek bedene, kiliseye ekleyen, yani onun içine katan vaftiz eden O'dur (1 Korintliler 12:13). Su vaftizi insanlar aracılığıyla gerçekleşir: Öğrenci diye adlandırılan Hristiyanlar vaftizi yapar ve böylece İsa'nın müjdeleme görevini yerine getirirler. Ruh'la vaftiz de ölüme doğru gerçekleşmez, daha çok bir yaşam işaretidir. Su vaftizi herkesin önünde yapılan bir tanıklık, dışsal bir eylemdir; Ruh'la vaftiz ise Kutsal Ruh'un alınmasıyla bir kez gerçekleşen ve Yeni Antlaşma anlamında yalnızca kiliseye aidiyetle ilgili olan görünmez, içsel bir süreçtir.

gerçekleşmiştir. İsa'nın yetkin yaşamına hayran olsak ve onunla kıyaslanabilecek hiçbir şey olmasa da, bizi kurtaran O'nun kutsal yaşamı değil, O'nun ölümüdür.

Demek ki su vaftizinde İsa Mesih'e ve O'nun ölümüne bağlılığımızı açıklarız. Bu arada her ikisi de dünya için bir akılsızlıktır.

“Vaftizin yöneldiği” kişi, İsa Mesih'in kişiliği ve O'nun ölümüdür. Vaftizin yöneldiği hedef, insanın vaftiz aracılığıyla hangi kişiye bağlandığını belirtir (örneğin Musa'ya vaftiz edilmek; 1 Korintliler 10:2). İnsan vaftizden itibaren kendisine vaftiz edildiği kişinin izinden gider.

Vaftizin simgeselliği açıktır: Vaftiz eyleminde resimsel olarak gösterilen, öldürme süreci değildir. Vaftiz bir “boğma” değildir. Vaftiz sadece ve basitçe simgesel bir gömmedir, adeta bir su mezarına. Bu, ölü birinin vaftiz edildiği (suya daldırıldığı) anlamına gelir. Eski insanımız O'nunla birlikte çarmıha gerildi (yani öldürüldü). Öyleyse vaftizde Mesih'in ölümünü Tanrı'nın ölüm hükmünden kişisel kurtuluşum olarak açıkladığımda, bu, Tanrı'nın ölüm hükmünü hak ettiğimi herkesin önünde kabul etmemi içerir. Vaftiz aracılığıyla, İsa'nın yerime ölümünde ölüm hükmünün bende yerine getirildiğini açıklarım. Tanrı'ya dönüşüme ve yeniden doğuşuma kadar olduğum eski insan, vaftizde simgesel olarak mezara taşınır ve gömülür. Böylece Mesih'siz yaşamımın yalnızca ölümü hak ettiğini ve aynı zamanda sonsuza dek sona erdiğini açıklarım. Adem'in soyundaki ve soy ağacındaki bu yaşam artık sona ermiştir.

Bir bozkır yangını resmi bu düşüncüyü açıklar: Kendimi böyle büyük bir yangından korumak için ancak ateşin zaten yakıp kavurduğu yere kaçabilirim. İşte ben de iman açıklayan biri olarak vaftiz aracılığıyla yargının zaten gerçekleştiği yere, yani ölüme girerim.

Bu gömmenin ölüme doğru gerçekleştiği bir kez daha söylenir. Bunun neyi içerdiğini Pavlus, iman gerçekliğini anlatırken hemen açıklar. Daha vaftizden önce, iman aracılığıyla ilgili kişi için yeni bir durum ortaya çıkar – yani henüz vaftiz edilmemişken de. Vaftiz, zaten iç gerçeklik olanı ve 2000 yıl önce zaten olmuş olanı tanıklamalıdır.

Ama vaftiz yalnızca ruhsal bir olguyu simgelemez. Bir açıklama olarak dışsal olarak Adem'in soyuyla bağımı koparmamı (ve böylece dünyadan ayrılmamı) gerçekleştirir. Vaftiz edilen kişi adeta vaftiz eylemiyle kendini dünyadan ayırır. Bu bir iç gerçeklik yaratmaz, çünkü yalnızca biçimsel, dışsal bir eylemdir. Vaftiz cennet için kurtarmaz, ama dünyadan “kurtarır”. Vaftiz aracılığıyla dünyadan köklü bir dışsal ayrılık gerçekleşir; bu da iman eden vaftiz edilenin iç iman

gerçekliğine karşılık gelir. Petrus’un vaftiz aracılığıyla kurtarıldığımızı söylerken kastettiği budur (Elçilerin İşleri 2:40; 1 Petrus 3:21).

Vaftizin ruhsal bir gerçekliğe bağlılık açıklamasını kapsadığının vurgulanması, onu bir “sakrament” yapan ve böylece kurtuluş için gerekli olduğu izlenimini uyandıran yanlış bir kilise vaftiz anlayışı karşısında gereklidir. Ama Pavlus, Hristiyan dünyasında vaftizden yaratılan bu sorunu bilmiyordu. İnsanda, sanki onda iki yanın (açıklamanın dış yanı ve gerçek imanın iç yanı) birbirini destekleyen, hatta birbirini koşullayan bir şeyi temsil ederek iç içe geçmiş olduğu izlenimi doğar. Pavlus, haklı olarak vurguladığımız iç ve dış yönlerin bu ayrımını herhalde pek anlamazdı. Onun için vaftiz edilmemiş Hristiyanlar (yani yeniden doğuş kendilerine verilmiş, vaftiz edilmemiş Tanrı çocukları) yoktu, vaftiz edilmiş Hristiyan olmayanlar da yoktu.

Ölüme bağlılık açıklaması her şey olsaydı ve son söz ölümün olsaydı, hiç kimse vaftiz edilmezdi. Vaftiz bir “gömme” olsa da, aynı zamanda bir umut işareti, yeni yaşamın bir kanıtıdır. Bir yandan Tanrı’nın günahlı olarak benim üzerimdeki ölüm hükmünün kabulüdür, ama Dirilmiş Olan aracılığıyla yeni yaşama atılan adımı da belgeler:

4.4 4. ayet: Yaşamın yeniliğine diriltildik

*... Mesih Baba’nın yüceliği aracılığıyla
ölüler arasından nasıl diriltildiyse,
biz de yaşamın yeniliği içinde yürüyelim.*

Vaftiz önce ölümden, ama sonra yaşamdan da söz eder. Mesih’le birlikte “ölmüş olmamızın” ardından O’nun dirilişinde de birleşmemiz gelir. Mesih’le bağlantımız, O’nun bütün işinde – çarmıha gerilmesinde, gömülmesinde ve dirilişinde, hatta göğe yükselişinde ve tahta çıkışında (Efesliler 2:1-10) – O’nunla birleşmiş (Romalılar 6:5’ta “kaynaşmış büyümüş” [krş. ER]) olmamızda ifadesini bulur; sonuncusu burada konu edilmese de (bkz. Efesliler 2).

Baba’nın yüceliği (yalnızca burada geçen bir ifade), Mesih’in kendisi için değil başkaları için öldüğü ölüme bu itaatli teslimiyete cevap vermek zorundaydı. Elbette O’nu diriltten Baba’nın yüce büyüklüğü ve gücü de idi. Ama bu çeviri daha kesindir. Söz konusu olan Baba’nın yüceliğiydi. Bu yücelik, bu eşsiz tam teslimiyet karşısında, deyim yerindeyse sevgili Oğlu’nu diriltmek “zorunda kalmıştı”. Kurtuluş tarihinde ve her şeyden önce kurtuluşun kendisinde söz

konusu olan her zaman Tanrı'nın yüceliğidir. Bu yücelik korunmalı ve dokunulmaz kalmalıdır. Ancak o zaman sonsuz ve güvenli bir kurtuluş olabilir.

Tanrı'nın yüceliğine erişemeyiz (Romalılar 3:23); doğal insanlar olarak bu Tanrısal yüceliğe hiçbir şekilde karşılık veremeyiz ya da onunla hiçbir zaman uyum içinde olamayız. Ama Mesih bunu yaptı. O Baba'nın isteğini yaparak, O'nun onurunu arayarak ve sonunda Baba'nın yerine getirmesini kendisine verdiği işi yaparak Baba'yı yüceltti. O'nu diriltten Baba'nın yüceliği, çünkü ölüm O'nun üzerinde egemenlik sürdüğünde (6:9) ve Eşsiz Olan, sevgisinin Oğlu mezardayken bu yücelik susamazdı.

Şimdi O'nunla böyle birleştirilirdiysek, O'nun dirilişine de ortağız. Bu burada (sözcüğü sözcüğüne olmasa da dolaylı olarak) söylenir. Eski insanın eski yaşamı sona erdirilir. Şimdi O'nun dirilişinin gücüyle yeni bir yaşama sahip olabilir ve gündelik yaşamda buna uygun davranabiliriz. “Yaşamın yeniliği”, önceki yaşamın tersine bambaşka bir yaşam demektir. Önceden olduğundan başka bir yaşam sürebiliriz, çünkü bize yeni bir yaşam verilmiştir. Bu yaşam, Adem ailesine ait olduğumuzda sahip olduğumuz yaşamdan farklıdır. Pavlus'un daha önce söylediği budur (“yaşamda egemenlik sürmek”; 5:17). Son Adem'in yeni yaşamı bizi ölümün ve günahın üzerine yükseltti, bizi hizmet etmek için özgür kıldı. “Kendilerini O'na sunanlar” (krş. 6:13) olarak Tanrı'ya hizmet etmek, yaşamda egemenlik sürmek demektir.

4.5 5. ayet: O'nun ölümünde ve dirilişinde O'nunla bir kıldınız

Çünkü eğer O'nun ölümünün benzerliğinde O'nunla bir kıldınızsa (birlikte kaynaşıp büyüdüyseniz),

O'nun dirilişinin (benzerliğinde) de öyle olacağız ...

Yeni, Tanrı'yı hoşnut eden bir yaşama giden yol, ancak eski yaşamı sona erdiren ölümden geçer. Bunu ancak Tanrı'nın kendisi gerçekleştirebilir. Onu sona erdiren biz değiliz. Tersine, bu Tanrı'nın etkinliği ve yalnızca O'nun eylemidir. Ancak ölmüş ve gömülmüş olan, yaşamın yeniliğine dirilebilir. Bu da, Mesih'e iman yoluyla bana sayılan Tanrı'nın eylemidir.

Pavlus, Mesih'le bağlantımızın yalnızca ölümümüz değil, dirilişimiz de anlamına geldiğini doğrular. Bir yandan eski insanın tarihi, Tanrı'nın isteğine ve O'nun kutsal ve adil varlığına uygun olarak sona erdirilir, yani O'nun kutsallığının adil talepleri yargıda karşılanır. Yeni bir başlangıç için Tanrı'ya

uygun temel ancak budur, başka hiçbir şey değil. Mesih’le bağlantı çok sıkıdır – evet, sanki birlikte kaynaşmış büyümüşüz gibi. Burada bizi adım adım Mesih’le daha içten bağlayan bir süreç değil, bir kerelik ve tamamlanmış bir olay kastedilir. Söz konusu olan, üzerinde etkim olan ruhsal büyüme değil, Tanrı’nın güvence verdiği bir “son perde”dir. Bu, 2000 yıl önce Golgota’da İsa’nın tarihsel¹³ ölümünde, benim dışımda ve *benim için* (benim içimde değil) gerçekleşti.

O’nun dirilişi bizim dirilişimizdir. Pavlus bu dirilişi gelecekteki dirilişimiz olarak anlamaz.¹⁴ Biz ruhsal olarak öldük – sözcüğün gerçek, yani bedensel anlamında değil. Dirilişin anlamı da o zaman Dirilmiş Olan’da aldığımız ruhsal yeni yaşamımızla ilgilidir. Pavlus şöyle der: “O zaman O’nun dirilişinde de (kesinlikle, yani mutlaka) öyle olacağız.”¹⁵ Bu, Pavlus’un Koloselilere söylediğiyle tamamen örtüşür: “... vaftizde O’nunla birlikte gömüldünüz, O’nda, Tanrı’nın etkin gücüne iman aracılığıyla O’nunla birlikte diriltildiniz de” (Koloseliler 2:12; ER, Almanca Kutsal Kitap çevirisi).

Yaşamın yeniliği (4. ayet), Mesih’le birlikte diriltilmiş olmaktan başka bir şey değildir. Biz ölümler arasından yaşayanlarız (krş. hemen ardından 13. ayette gelen ifade).

4.6 6. ayet: Eski insan O’nunla birlikte çarmıha gerildi

*... çünkü şunu biliyoruz:
eski insanımız O’nunla birlikte çarmıha gerildi,
öyle ki günahın bedeni ortadan kaldırılmış (etkisiz kılınmış),
artık günaha (köleler olarak) hizmet etmeyelim.*

Pavlus bu cümleyle şimdi meselenin özüne gelir. Bu, babın başında söylediği şeyin açıklamasıdır: “Günaha öldük.”

13. “Tarihsel” burada İsa’nın gerçek, tarihsel olarak tanıklık edilmiş çarmıhtaki ölümü anlamına gelir.

14. Bazı yorumcular bu bapta diriltiilenin, yani dirilişin her zaman bedenle ilgili olduğunu düşünür. Eski insanın gömüldüğünü ve artık dirilmediğini haklı olarak vurgularlar. Ama vaftiz beni ölmüş, ama aynı zamanda dirilmiş bir Mesih’le bağlantıya getirir. Bu vaftiz bilinçli olarak suda yapılır. Vaftiz edilenin suya daldırıldıktan sonra yeniden sudan çıkması, bir tanıklık olarak şunu açıkça gösterir: O, Dirilmiş Olan’ın önderliği altında yeni bir yaşama adım atar.

15. Zaten bütün imanlıların bedensel ölümden geçmesi gerekmez, çünkü bazıları ölmenden önce değiştirilip göğe alınacaktır. Bunlar da burada anlatılan dirilişe (ruhsal anlamda yaşamı değiştiren dirilişe) şimdiden ortak olacaklardır.

Eski insanımız Mesih'te çarmıhta Tanrı tarafından yargılandı, Tanrı'nın adil ölüm hükmü yerine getirildi. O, Rabbimiz, bu Tanrı yargısını bizim yerimize üstlendi. Tanrı eski insanı çarmıhta yargıladı. Eski insan yalnızca yaşlılıktan ölmedi; söz konusu olan, eski insanın ne olduğuna ve ne yaptığına karşı açılmış hukuki bir davadır. Bu davanın sonucu, ölüm hükmünün tavizsiz biçimde yerine getirilmesiydi.

Hristiyan yaşamımızın püf noktası, burada “bildiğimiz” ya da “tanıdığımız” bir şeyin söz konusu olmasıdır. Burada benim dışımda, benim yerime bir şey oldu. Bu yargıda temsilcim vardı, Mesih; yargı beni değil O'nu vursun diye önüme geçti. Orada olan şey, hissedebileceğim ya da duyumsayabileceğim bir şey değildir. İsa'nın benim için yaptığı bu iş, duygularıma ve hislerime bakılmaksızın yüzde 100 geçerlidir.

Golgota'daki olayın amacı, insana egemen olan günahın gücünü kırmaktır, hem de her imanlının yaşamında.

4.6.1 Eski insan

Hristiyanlar arasında bu kavram farklı biçimlerde kullanılır, örneğin Hristiyan'da hâlâ yaşayan *eski doğa* olarak. Romalılar 6 bağlamında bu ancak Adem'e ait olan insan ya da insan türü anlamına gelebilir. Eski insan (Yunanca *palaios anthropos*), Tanrı'ya dönüşünden, yeniden doğuşundan önceki insandır. Eski insan “benlik” ya da eski doğa, yani günahla bir tutulamaz. O, Adem'in soyunda duran, yani Adem ailesine ait olan ve günah tarafından belirlenen insandır. Böyle biri olarak kayıptır. Ve bu günahlı insan çarmıhta sonunu bulmuştur. Bu yüzden şu önemlidir: Eski insanı artık üzerimizde taşımıyoruz. Ama benlik, eski doğamız, bedenimizin dünyasal varoluşunda yaşadığımız sürece hâlâ içimizdedir.

“*Biçim* eski insanımız” ifadesi, meseleyi ilgili herkes için çok kişisel kılar. O, Tanrı'ya dönüşümden önce sorumlu bir insan olarak beni biçimlendiren ve buna uygun olarak sürdürdüğüm *benim* eski yaşamımdır.

“Eski insan” iki yerde daha anılır, hem de yalnızca Pavlus tarafından. Bu, herhalde onun kendisinin oluşturduğu bir kavramdır. Ne Eski Antlaşma'da ne de Grekler'in düşünce dünyasında vardı. Bu biçimde ve bu anlamda yalnızca Yeni Antlaşma'da geçer. Bu yerlerde (Efesliler 4:20-24; Koloseliler 3:9-10), eski

insanı (bir giysi gibi) çıkardığımız söylenir. Üç yerin üçü de bir kez gerçekleşmiş, tamamlanmış bir eylemi anlatır.

Yine de bu ayetler, eski insanın eski yaşam tarzını pratikte de çıkarıp atmamız gerektiğinin de altını çizer. Eski insanın bir kez çıkarılıp atılmasının ardından, deyim yerindeyse “eski insanı” gitgide daha çok yerinden eden “yeni insanın” sürekli yenilenmesi gelir.

Bu eski insanın varoluşu, günahın yönettiği insanı anlatır. O, aklının, isteğinin ve canının (kısacası bu insanı oluşturan her şeyin) günah tarafından biçimlendirilmesine izin vermiştir. Bunun açık günahlarla kendini göstermiş olması gerekmez; tersine, bu basitçe kendi kendini belirleyen, Tanrı’dan ayrı, hatta dinsel bir görünüşü bile olabilen bir yaşamda ortaya çıkmıştır.

Romalılar 6’da Pavlus, Efesliler’e ve Koloseliler’e Mektup’tan farklı olarak, eskinin yerine geçmiş olan “yeni insandan” açıkça söz etmez. Ama şimdi bizi biçimlendiren “yaşamın yeniliğinden” söz ederken aynı şeyi kasteder.

Pavlus aynı şeyi başka sözlerle şöyle ifade eder: “Mesih’le birlikte çarmıha gerildim; artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor” (Galatyalılar 2:19-20). Burada eski insan, Pavlus’un kişiliğini temsil eden “ben” ile bir tutulur. Bu onun “eski ben”idir, Tanrı’ya dönüşünden önceki eski yaşamıdır, şimdi yeni bir “ben” ile, yani bizzat Mesih’le yer değiştirmiş olan eski insanıdır.

4.6.2 Eski insanın çarmıha gerilmesi

Eski yaşamımız, yaptıklarımızı ve olduğumuz şeyi (ve Tanrı’sız her insanın ne olduğunu) kapsıyordu. Ancak ölümle sona erdirilebilirdi. Bu, 2000 yıl önce Golgota’da, İsa’nın tarihsel olarak tanıklık edilmiş ölümünde, yerimize ve dışımızda gerçekleşti. İsa Mesih bunun için kendini gönüllü olarak sundu. Yargı O’nu vurdu. William Kelly olanları yerinde bir biçimde anlatır: “Yasa’yı yerine getirmiş olan ve vadin mirasçısı olan O, taç yerine laneti seçti, Tanrı’nın krallığı yerine Tanrı’nın yargısını üzerine aldı. Sonra bütün eylemlerin en şaşırtıcısı gerçekleştirildi: Tanrı’nın günaha karşı hissettiği ve ifade edebildiği her şey, hiç günah tanımamış olanın başına döküldü. Tanrı’nın kutsal öfkeyle kötülüğe karşı yapabileceği her şey, hiçbir kötülük yapmamış ve ağızında hiçbir hile bulunmamış olanın üzerine geldi. O’nun kendi Oğlu olan, O’nun yetkin sevincinin, mutlak ve sonsuz lütfunun nesnesi olan O, acımasız bir yargıya teslim edildi. Tanrı’nın

kendisi O'na, daha önce hiç kimseye davranmadığı ve bir daha hiç kimseye davranmayacağı gibi davrandı.”¹⁶

4.6.3 Günahın bedeni

Eski insanımın çarmıha gerilmesinin sonucu, günahın bedeninin ortadan kaldırılmış (ya da daha iyisi: *etkisz* kılınmış) olmasıdır. “Günahın bedeni” ile ne kastedilir? Bununla “eski insan” ifadesinin yalnızca başka bir kavramı ya da yönü mü kastedilir, yoksa günahlı “benlik” mi söz konusudur?

Günahın bedeni, organlarıyla birlikte haksızlığın aracı olarak kullanılmasına izin vermiş olan fiziksel bedenimizdir. Eski insan kendini beden aracılığıyla dışa vurmuş ve göstermiştir. Beden kendini dürtüleri ve arzuları aracılığıyla eski yaşamın merkezine koymuştu. Beden günahlı alışkanlıklar geliştirmiş, bunları kabul ettirmiş ve yaşam yasası düzeyine yükseltmişti. Pavlus “insan varlığının öğelerini” başka bir yerde, ruhu başa ve bedeni sona koyarak sayar. Bu sıra tersine çevrilmişti. Belirleyici öğe olarak beden ilk sıraya geçmiş, ancak ondan sonra can ve en sonunda da aslında insan oluşu belirlemesi ve nitelemesi gereken ruh gelmişti (1 Selanikliler 5:23).

Elbette beden kendi başına günahlı değildir, ama günaha boyun eğmişti ve günah için gönüllü bir platformdu. Beden günahlı bir kendi yaşamı geliştirmişti. Tarafsız olmaktan çok uzaktır. Pavlus bedenini dövdüğünü ve onu köleliğe soktuğunu söylediğinde (1 Korintliler 9:27), eski insanda bunun tam tersi geçerlidir. Beden arzuları aracılığıyla insanı köleliğe sokar. Böylece beden günaha aittir, *günahın bedeni* olmuştur. Bedenimizin üyelerini şimdi Tanrı'ya sunmamız gerekmesinin nedeni tam da budur (Romalılar 6:13, 19). Evet, hatta bedeni diri bir kurban olarak adamaya bile çağırıyoruz (Romalılar 12:1).

Beden çarmıha gerilmedi. Tersine, eski insan çarmıha gerildi, öyle ki beden bundan böyle artık günahın aracı olmasın. Bu beden artık (günah işlemek zorunda olması açısından) etkisizdir – artık serbestçe hareket edemeyen felçli biri gibi. İşte böylece günahın serbestçe gelişmesine Goltota'da Tanrısal bir son nokta konmuştur; günah ölümlü bedenimizde (günahın ve ölümün bedeninde; 7:24; 8:10) artık egemenlik sürmemelidir (6:12). Bu anlamda fiziksel beden artık günahın aracı değildir, çünkü bundan böyle Tanrı'nın ve doğruluğun hizmetindedir. Bu, Romalılar 6'nın 2. bölümünde günahattan kurtuluşun sonucu

16. William Kelly, *Die Lehre des NT über den Heiligen Geist*, s. 191.

olarak somut biçimde daha ayrıntılı açıklanır. Beden günah açısından görevini tamamlamıştır. Bunun nasıl olduğunu Pavlus aşağıda anlatır. Biz – ölümler arasından yaşayanlar olarak – şimdi bedenin tek tek üyelerini Tanrı’nın hizmetine vermeliyiz (6:11-13, 19). Günaha gelince, kendimizi ona ölü saymalı ve bu temelde bedenin işlerini öldürmeliyiz (8:13); bu, daha sonra yine konumuz olacaktır.

4.7 7. ayet: Günahıtan aklândık

*Çünkü ölmüş olan,
aklanmıştır (doğru kılınmış ya da serbest bırakılmıştır)
günahıtan.*

Benimle günah arasında – hukuki ya da yasal açıdan bakıldığında – artık hiçbir bağlantı yoktur. Günah artık bana bir suç olarak yüklenemez, günah yüzünden artık itham edilemem. Günah hâlâ içimde olsa bile, benimle ve sonsuza dek Mesih’le bağlı olduğum yeni varoluşumla hiçbir ilgisi olmayan “yalıtılmış bir yabancı cisimdir”. O’nun bizim için ölümünün ve bizim O’nunla birlikte ölümümüzün etkisi bu kadar köklüdür. Bu, vaftizle simgesel olarak ilan edilir; biz şimdi “su mezarının” öbür yakasındayız.

Bu ifade önce, hatta yalnızca, hukuki açıdan ele alınmalıdır. Bu ifadede kutsal kılınmamız söz konusu değildir, çünkü orada biz kendimiz bile çoğu zaman çelişkili deneyimler yaşarız ya da benliğe uyan, yani günahlı bir yaşam süren Hristiyanlar görürüz. Söz konusu olan günahıtan aklanmadır (beraattir). Bu beraat ancak bedensel ölümle geçerli olmaz; tersine, gerçekten de imanlının yeni hukuki durumunu anlatır. “Günahın artık egemenliğini kabul ettirmek ve imanlını denetlemek için yasal bir hakkı yoktur, çünkü o Mesih’le birlikte ölmüştür.”¹⁷

Galip bir Hristiyan yaşamını nasıl sürebileceğimize dair kesin açıklamaları bu noktada henüz aramamak mutlaka önemlidir. Bu ayet artık köleler gibi günaha hizmet etmememizin (6. ayet) gerekçesi olsa da, Pavlus insanın Adem’de ne olduğu ve bizi oradan Mesih’in içine aktarmak için neyin olması gerektiği hakkındaki öğretisinin henüz sonunda değildir. Galip bir Hristiyan yaşamından, konuyu kapsamlı biçimde işledikten sonra 8. bapta söz eder. Daha sonra Kutsal Ruh aracılığıyla yaşama gücünden ve içimizde olup bitenden söz eder. Başka bir

17. John A. Witmer, *The Bible Knowledge Bible Commentary*, Walvoord & Zuck (ed.), s. 463, Victor Books, 1988.

deyişle, buraya vardığımızda dağ yürüyüşümüze mutlaka devam etmeliyiz. Galip bir yaşam açısından burada her şey zaten açıklığa kavuşmuş olsaydı, 7. ve 8. baplara gerek kalmazdı.

Burada 2000 yıl önce benim dışımda yaratılmış hukuki bir olgunun söz konusu olduğu, pratik yaşamımda hâlâ günah işlenmesinden açıkça anlaşılır. *Hukuki* demek, günah yüzünden artık itham edilemeyeceğim ve günahın artık bana egemen olma hakkının olmadığı demektir. Ve hukuki durumum buysa, bu, Tanrı'nın beni yerleştirdiği ve O'nun için benim bulunduğum tek geçerli konum olan doğruların konumudur (5:19). Başka bir konum artık yoktur – bir durumda doğru, başka bir durumda günahlı ya da ikisi birden değilim. Bu kendi kendisiyle ve her şeyden önce Tanrı'nın büyük kurtuluşuyla çelişir.

Daha önce kullanılan karşılaştırma açıklamaya yardımcı olur. 18 Aralık 1865'te ABD'de köleliği kaldıran yasa yürürlüğe girdi. Yasa her köleyi kapsıyordu. Bütün köleler, bu yasa imzalanırken orada bulunmasalar da, hukuken o günden itibaren özgürdü. Bu onların hiçbir katkısı olmadan ve başka bir yerde gerçekleşti, ama yine de tamamen geçerliydi. Şimdi onların yalnızca bunu duymaları, kendileri için talep etmeleri ve efendilerini bırakıp gitmeleri gerekiyordu.

4.8 8-9. ayetler: Mesih'le ölümü ve yaşamı paylaşmak

*Eğer Mesih'le birlikte öldüysek,
O'nunla birlikte yaşayacağımıza da
iman ediyoruz;
çünkü biliyoruz ki,
ölüler arasından diriltilmiş olan Mesih
bir daha ölmez;
ölüm artık O'nun üzerinde egemenlik sürmez.*

Pavlus, Mesih'le birleşmiş olduğumuz gerçeğinden ikinci kez sonuç çıkarıyor. 4. ayette İsa'nın diriltilmesinin sonucu, “birlikte diriltilmiş olanlar” olarak yaşamın yeniliği içinde yürümemizdi. 5. ayette Pavlus, İsa'nın dirilişinin bizim için önemini yalnızca gelecek açısından değil, burada ve şimdi sürdürdüğümüz yaşam açısından da doğrular. 8. ayette yine diriliş söz konusudur, ama şimdi gelecekteki ve bedensel diriliş. Ölümden diriltilmiş olan insan İsa Mesih artık ölemez; O'nun diriliş yaşamı çözülmazdir. O'nunla birleşmiş olarak biz de aynı yaşama sahibiz.

Adem’de ölümü miras aldık, Mesih’te yaşamı. Ölümün alanını ya da krallığını (insanların hâlâ “Adem’de” olduğu o alanı) İsa’nın ölümü ve dirilişi sayesinde terk edebildik.

İsa mezardayken ölüm O’nun üzerinde egemenlik sürüyordu. Gerçekten olağanüstü bir saptama. İsa kendini çarmıh üzerindeki ölüme dek alçalttı, ölüme gönüllü olarak katlandı; hatta yaşamın kendisini ölüme vermek zorunda kaldı. Sonra kısa bir süre için ölüm O’na galip geldi. Ama Baba’nın yüceliği, o Eşsiz ve Yetkin Olan’ı yeni bir yaşama diriltmekten başka bir şey yapamazdı.

Mesih için geçerli olan bizim için de geçerlidir. Ölümün egemenliği kırılmıştır; birkaç ayet sonra söylendiği gibi ölümlü bedenlerimiz olsa bile. Bu yüzden ölüm üzerindeki zafere bizim dirilişimiz de dahildir: ölmüş ve çürümüş bedenler ölümün egemenliğinden söküp alındığında.

4.9 10. ayet: Günaha ölmüş olan Mesih

*Çünkü O’nun ölmesi,
günaha karşı bir kez ve sonsuza dek ölmesidir;
yaşaması ise
Tanrı için yaşamasıdır.*

Günaha ölmüş olmanın bizim için ne anlama geldiğini anlamak istiyorsak, günaha ölmesinin Mesih için ne anlama geldiğini anlamamız gerekir. O, eski insanımız üzerindeki mahkûmiyet kararına katlanarak günah için kurban olarak öldü.

Böylece ölüm aracılığıyla günah sorununu çözdü: Bir yandan günahın suçunun bedelini ödedi, ama aynı zamanda günahın gücünü de kırdı ve onu geride bıraktı. Yeni diriliş yaşamı artık günahın ve ölümün gücü altında değildir; tersine Tanrı tarafından ve Tanrı için sürdürülen, yalnızca O’na adanmış bir yaşamdır.

Günah sorununun ikinci kez çözülmesine artık gerek yoktur. İbranilere Mektup’un açıkça doğruladığı gibi, günah için ikinci bir kurban artık gerekli değildir.

“Günahın ücreti ölümse, kişisel olarak günahsız olan, bizim için Tanrı tarafından günah kılınan Kişi’nin ölümü bizim için ne büyük bir kazançtır; öyle ki biz O’nda Tanrı’nın doğruluğu olalım.

O'nun çarmıhta, kendisinden önce gelen her şeyde olduğu kadar kutsal olmadığından değil; ama kendisine yüklenen, lütufla sorumluluğunu üstlendiği her şey için haklı olarak mahkûm edilmek üzere kendini verdi. Hiçbir şeyde kendini esirgemedi; Tanrı da hiçbir şeyde O'nu esirgemedi; biz özgürce çıkıp gidebilelim diye, günahımızla ve onun bütün sonuçlarıyla tanrısal yargı altında kendini özdeşleştirmiş olanı terk etti.”¹⁸

Kurbanın bu biricikliği ve bundan ortaya çıkan açık konum, yani gerçekleşmiş olan taraf değiştirme, bizim için de geçerlidir. Bu da sonsuza dek emin olabileceğimiz ve emin olmamız gereken bir gerçektir. Bu gerçeği tanımak ve kabul etmek, Tanrı'ya kulluk edebileceğimiz özgürlüğümüzü belirler.

4.10 11. ayet: Kendini günaha ölmüş, ama Tanrı için yaşıyor saymak

*Bunun gibi siz de
kendinizi
günaha ölmüş,
ama Mesih İsa'da Tanrı için yaşıyor sayın.*

Pavlus'un az önce açıkladığı gerçek karşısında nasıl bir tutum takınırız? Onu güvenilir ve bizim için geçerli bir olgu olarak kabul etmeliyiz. “Saymak” (Almanca: *dafürhalten*), kendini öyle “hesaplamak” anlamına da gelir. Bu, muhasebeden gelen bir kavramdır: Bilanço çıkarılmış ve kapatılmıştır. Sonuç, Mesih'in işinin yüzde yüz kişisel hesabıma geçirilmesidir. O'nun ölümü benim ölümüm, O'nun yaşamı benim yaşamımdır.

Bu ayet, sık sık söylendiği gibi, günaha karşı savaşın anahtarı *değildir*. Günahın ayartısı bana yaklaştığında, sürekli kendime öldüğümü telkin edemem. Hiç de ölü olmadığımı fark ediyorum; yoksa ayartıya en başta tepki bile vermezdim. Ayartı anında ne yapılması gerektiğini Pavlus 8. bapta anlatır.

Burada öncelikle söz konusu olan, Tanrı'nın benim için gerçekleştirdiği kurtuluş eylemini güvenle kabul etmektir; bu olgunun günlük uygulanması değil. Onu uygulamama gerek yok, çünkü o zaten gerçekleşmiştir. Pavlus, ayartı geldiğinde her gün günaha ölmemiz ya da ölü taklidi yapmamız gerektiğini söylemiyor. Tersine, ölmüş *olduğumuzu* açıklıyor. Bunun hayatım üzerinde etkileri vardır, çünkü böylece günahın hayatım üzerindeki gücü kırılmıştır.

18. William Kelly, *Notes on the Epistle to the Romans*, s. 88.

Kendini günaha ölmüş sayan kişi, eski yaşamının çarmıhta sona erdiğini ve böylece günahın hayatındaki egemenliğinin kırıldığını imanla kabul eder. Bu kurtuluş temeli üzerinde, aynı imanla, artık özgür kılınmış olarak Tanrı için yaşayabileceğim yeni bir yaşama sahip olduğum kurtuluş gerçeğine de dayanırım. Watchman Nee yerinde bir şekilde şöyle der: “Bilmek – saymak – kendini teslim etmek: Tanrısal düzene göre sıra budur.”¹⁹

4.11 12. ayet: Günahın beden üzerindeki egemenliği kırılır

*Öyleyse günah,
ölümlü bedeninizde egemenlik sürmesin,
öyle ki onun tutkularına boyun eğesiniz.*

Bu, çarmıhta olup bitenin sonucudur. Golgota’nın hedefi budur: Günahın diktatörlüğü kırılmıştır – ister manipülasyonunda neredeyse fark edilmez olsun, ister gücünü en acımasız biçimde kullansın. İsa’nın işi, günahın hayatındaki gerçek gücünü kırma gücüne sahiptir. Biz bu işe dayanırız. Kendini günaha ölmüş saymak işte budur!

Ölümlü bedenimiz (insanın maddi olmayan kısmı, yani iç insan gibi) günahın sonuçlarına tabidir. Beden, günahın el ve ayak kazandığı araçtır. Günahın kendisi hâlâ içimdedir (yani benliğimde; krş. 7:18), ama artık üzerimde egemenlik sürme hakkı yoktur (6:6b, 14). Beden günden öylesine etkilenmiştir ki, sürekli doyum isteyen günahlar, arzular ve tutkular tarafından ayartılır.

Pavlus, kurtuluşun her zaman ve her imanlı için geçerli olan hukuki yönünü vurgular. Ama bu teorik ya da soyut bir konu olarak kalmaz. Kurtuluşun hukuki yönü, günlük yaşamımın artık günah tarafından yönetilmediği temel işlevini görür.

4.12 13. ayet: Şimdi kendini Tanrı’ya sunmak

*Bedeninizin üyelerini de günaha
haksızlık araçları olarak sunmayın;
bunun yerine kendinizi Tanrı’ya,
ölüler arasından yaşayanlar olarak,
üyelerinizi de doğruluk araçları olarak Tanrı’ya sunun.*

19. Watchman Nee, *Das normale Christenleben*, s. 58.

Şimdi bir şey yapmaya çağırıyoruz. Buraya kadar, Tanrı'nın işini kabul etmek ve ona dayanmak (6:11) dışında hiçbir çağrı yoktu. Bundan şimdi uygulama çıkar. Beden üyelerini sunmak, kendini hizmete vermek demektir. Ellerim ve ayaklarım, gözlerim ve kulaklarım ve ağzım (kısacası bütün duyularım ve yeteneklerimle bütün insanca varoluşum) artık kendi amaçlarını yerine getirmelidir. "Olduğumuz şey olmak"²⁰ – bu bir çelişki değil, zafer dolu bir yaşamın sırrı ve aynı zamanda gerilimidir. Ölümler arasından yaşayanlar, çünkü Mesih İsa'da Dirilmiş Olan'ın yaşamına sahibiz. Galip Olan'ın bu yaşamı Tanrı'ya adanmıştır, artık haksızlığa değil.

4.13 14. ayet: Yasa altında değil, lütuf altında

*Çünkü günah sizin üzerinizde egemenlik sürmeyecek,
çünkü Yasa altında değilsiniz,
lütuf altındasınız.*

Günahın artık üzerimizde egemenlik sürmediği bir gerçektir. Bu durum geçmişte kaldı. İleriye bakıyoruz, yaşama adım atıyoruz. Bu yaşam, kulağa ne kadar tuhaf gelse de, Tanrı'nın Yasası tarafından belirlenmez. Pavlus'un açıkladığı gibi Yasa, günahın taşıp çoğalmasına yol açan bir araçtı. Ama şimdi yaşamımız Tanrı'nın lütfu tarafından belirlenir. Yasa haklı olarak talep eder, ama söz dinlemek için güç vermez. İçinde durduğumuz lütuf ise Tanrı için yaşamak için gerek duyduğumuz şeyi bize verir. Bu, bambaşka bir yaşam atmosferidir. Tanrı'nın lütfu bolca verir, Yasa talep eder. Yasa'yla dostluk kuran bir Hristiyan, Romalılar 7'de anlatılanı yaşayacaktır: yetersizlik ve hayal kırıklığı. Kurtuluş için Tanrı'nın lütfuna gerek duyduk; yaşamak için de aynı şekilde Tanrı'nın lütfuna gerek duyarız. Tanrı'nın lütfunun koruması altında, kabulünde ve gücünde yaşıyoruz. Lütuf altında olmak, 8. bapta söz konusu edilen "Mesih'te" olma gerçeğiyle aynı anlama gelir.

"Artık Yasa altında değil de lütuf altında olduğuma göre, sonunda istediğimi yapıp istemediğimi yapmayabilirim – Mesih'in istediğini!"²¹

Pavlus burada Yasa'ya yalnızca kısaca değinir, ama bu tek cümlede bu konuda her şeyi belirleyen şeyi söyler ve bunu 7. bapta daha da ayrıntılı açıklar. Belki bu

20. F. Godet.

21. Hans-Joachim Eckstein.

babı dinleyen ya da okuyan kişiler, günahın egemenliğini kırabilecek uygun bir önlem olarak doğrudan Yasa'yı düşünmüşlerdi.

4.14 Özet

Adem'den Mesih'e taraf değiştirme, çarmıh aracılığıyla gerçekleşir. Geçmişim, yani eski insanım, Tanrı'nın istediği şekilde mahkûm edilir ve yargılanır. İsa Mesih bunu benim yerime üstlenmiştir. O'nda artık yeni yaşamım başlar. Günahın hayatım üzerinde ileri sürdüğü hak çarmıhta sona ermiştir; onun üzerimdeki gücü orada kırılmıştır.

Bu metinde buraya kadar öncelikle, şimdi ne ölçüde kutsal ya da günahsız bir yaşam sürdüğümüz söz konusu değildir. İmanlı, bedende olduğu sürece içinde kalan günaha hâlâ sahiptir. Bir Hristiyan'ın yaşamı, ne yazık ki, Pavlus'un burada yazdıklarıyla tam bir çelişki içinde günahlı benlik tarafından biçimlendirilmiş olabilir. Burada (Romalılar 6:1-14'te) söz konusu olan bu değildir! Pavlus, Adem'den Mesih'e, günahtan doğruluğa, ölümden yaşama köklü ve temel değişimi açıklar.

Bunu unutmuş olan ya da kendini günaha ölmüş saymaya veya günaha karşı ölmeye kendi çabasıyla uğraşan Hristiyanlar, bu metni bütün mutlaklığı içinde harfiyen kendileri için sahiplenmelidir.

Günahı seven Hristiyanlara ise, gerçek ve konumlarına uygun durumlarının tarifi, büyük bir çelişki içinde yaşadıklarını açıkça göstermek ister. Günaha ölmüş olduğu halde günah içinde yaşamak bir paradokstur.

Mesih'le birlikte öldüğümüz ölüm, yok oluşumuz anlamına gelmez. Kutsal Kitap anlamında ölüm (hem ruhsal hem de bedensel ölüm), birbirine ait olan şeylerin ayrılması demektir. Eski insanın ölümüyle günah benden ayrılmış ve bağ koparılmıştır; böylece günahın gücü kırılmıştır.

4.15 Golgota'daki çarmıh ve günah

Bu bizim için gerçekleşti!

Romalılar 1 – 5:11: Kefaret **Romalılar 5:12 – 8:13: Özgür kılınma**

Günahlar	sorunu	Günah	sorunu
Günahlı eylemler ve suç	sorunu	Günahların kaynağı	olarak günah

Çarmıhta dökülen İsa Mesih'in kanı Mesih'le birlikte çarmıha gerildik. Eski
aracılığıyla günahlarımızın insanımız ölüme teslim edildi.
bağışlanmasına sahibiz.

Mesih günah için ve eski insanımızı
Mesih günahlarımız için öldü. doğası gereği biçimlendiren günahlı
varlığımız için öldü.

4.16 Romalılar 6:15-23: Lütuf altında yaşayan özgür kılınmışlar

Bu babın ikinci kısmında Pavlus (ilk kısımda Tanrı'nın kurtuluş eylemi hakkında anlattıklarından sonuç çıkararak), aynı anda iki efendiye değil, yalnızca tek bir Efendi'ye kulluk edilebileceğinin altını çizer.

4.17 Kurtuluşun bildirme kipi ve kurtuluşun emir kipi

Karmaşık gibi okunan şey, gerçekte yardımcı bir ifadedir. Söz konusu olan, bir ve aynı madalyonun iki yüzüdür. “Bildirme kipi” (indikatif) ve “emir kipi” (imperatif), dilbilgisinden gelen iki kavramdır. İlahiyatçılar bunları “kurtuluş” ifadesiyle birlikte, “kurtuluşun iki yüzünün ya da yönünün” ne olduğunu kısaca ortaya koymak için kullanırlar. Kurtuluşun bildirme kipi, Mesih'in bizim için neyi tamamladığını, yani nesnel kurtuluş gerçekliğini gösterir. Bu yön, dokunulmaz olan, her imanlıya Tanrı tarafından gerçekten verilmiş ve geçerli olan kurtuluşu kapsar.

Kurtuluştan değişmiş ve yeni bir yaşam doğar. Kurtuluş, yenilik içinde bir yaşama ve davranışa yükümlü kılar. Bu, kurtuluşun emir kipidir; kutsal bir yaşama tanrısal çağrıdır. Kurtuluştaki aldığımız lütuf, tanrısızlığı ve dünyasal tutkuları reddetmeyi, doğru ve Tanrı korkusu içinde yaşamayı bize öğretir (krş. Titus 2:12). Tanrısal kurtuluşun ahlaki yükümlülüğünü de almadan kurtuluşa kavuşulmaz. Kurtuluşun emir kipini ciddiye almayan kişi, kurtuluşu kendisi için sahiplenip sahiplenemeyeceğini sınamalıdır.

Bildirme kipi gerçekten olup biten bir şeyi ifade eder ve böylece kurtuluş gerçekliğini tanımlar. Kurtuluşun emir kipi ise kutsal bir yaşam için buyruk ve yüreklendirmedir. Her ikisi de kurtuluşun parçasıdır. Romalılar 6'da da bu iki yön açıkça görülebilir. Nitekim 1-10. ayetler kurtuluşun bildirme kipini anlatırken, 11. ayetten itibaren kurtuluşun emir kipi ele alınır.

Kurtuluşun emir kipi bizi kurtuluşu hak etmeye değil, alınmış kurtuluştan yola çıkarak yaşamaya çağırır. Onun sınanma alanı, bağışlamanın ve cömert bir yeniden düzeltmenin bulunduğu lütfun egemenliği altındadır. Kurtuluş, güçlülere ayıklamak ve başaramayacak olanları süzüp dışarıda bırakmak için verilmemiştir. Kurtuluşun bütün emirleri, Tanrı'ya imanla gerçekten söz dinlememizi amaçlar; imanının başarısız olabileceği anlamına gelmez. Kurtuluşumuz kesin ve yitirilemez olsa da, buna uygun yaşamaya yönelik öğütler ve uyarılar bu gerçekle çelişmez. Tersine, bizi “yolda tutmalıdır” – yaşama götüren dar iman yolunda.

Genel bakış²²

Kurtuluş gerçeği – kurtuluşun bildirme kipi

Armağan: Mesih aracılığıyla bağışlanmış

Kurtuluşu sahiplenmek – kurtuluşun emir kipi

Görev: Mesih için

Mesih'te şimdiden *olduğumuz şeyi* ancak Mesih'te *olabiliriz*.

Günaha öldük. Romalılar 6:2 Kendinizi günaha teslim etmeyin! Romalılar 6:13

Mesih'le birlikte öldük. Koloseliler Üyelerinizi öldürün! Koloseliler 3:5; 3:3 Romalılar 8:13

Aklandık ... Romalılar 5:1 ... ve doğru yaşamalıyız. 1 Timoteos 6:11

Artık benlikte değiliz. Romalılar 8:9 Artık benliğe göre yaşamayın! Romalılar 8:12

Mesih'in kurbanı aracılığıyla bir kez Kutsal kılınmanın ardından koşun; ve sonsuza dek kutsal kıldınız! onsuz hiç kimse Rab'bi görmeyecek! İbraniler 10:10 İbraniler 12:14

Çağrıldık. Efesliler 4:1; Romalılar Çağrınıza layık biçimde yürüyün! 8:28 Efesliler 4:1

Her şey bize bağışlanmıştır ... bu yüzden her şeyi sahiplenmeliyiz.

Yeni insanı, yani Mesih'i giyindik. Rab İsa Mesih'i giyinin! Romalılar 13:14
Koloseliler 3:10-11; Efesliler 4:24

22. Peter H. Uhlmann'a (Heimenhausen, İsviçre) göre, nazik izniyle.

Tam bir bağışlanmaya sahibiz. Efesliler Birbirimizi bağışlamakla yükümlüyüz!
1:7 Efesliler 4:32

Tanrı bize sevgisini bağışladı. Romalılar Sevgi içinde yürüyün! Efesliler 5:1-2
5:5

Tanrı'yla barışa ve Tanrı'nın esenliğine Esenliğin ardından koşun! 1 Petrus
sahibiz. Romalılar 5:1; Filipililer 4:7 3:11

Mesih'te özgürlüğe sahibiz. Romalılar Bu yüzden birbirinize sevgiyle hizmet
8:2; Galatyalılar 5:1 etmek için özgürlükte kalın!
Galatyalılar 5:13

Tanrı bize zafer bağışlar. 1 Korintliler Savaştağımızda zaferi sahipleniriz. 2
15:57 Timoteos 2:5 vb.

Işığın çocukları olarak yürüyün ya da:
Rab'de ışığız. Efesliler 5:8a Işığınızı parlatın! Efesliler 5:8b; Matta
5:16

Yeni kurtuluş düzenini yaşıyoruz ... ve yeni yaratılışı bekliyoruz.

Mesih bizim yaşamımızdır. Koloseliler Mesih'in görünmesini bekliyoruz.
3:4; Galatyalılar 2:20 Koloseliler 3:4

Mesih'te kurtarıldık ... Efesliler 1:7 ... ve bedenimizin kurtarılışını
bekliyoruz. Romalılar 8:23

Tanrı tarafından O'nun çocukları ve ... ve bunun görünür olmasını
oğulları olarak evlat edinildik ... bekliyoruz. Romalılar 8:23; 1 Yuhanna
Romalılar 8:15; 1 Yuhanna 3:2 3:2

Yeni insan, onu yaratanın, yani Mesih'in (Yaşamımızda) Rab'bin suretine
suretine göre yaratılmıştır. Efesliler 4:24 dönüştürülüyor. 2 Korintliler 3:18

Sonsuz yaşama sahibiz ... Yuhanna ... ve yine de: Sonsuz yaşama sarılı! 1
3:36 Timoteos 6:12

Kilise olarak tek bir bedeniz. Efesliler Bu yüzden Ruh'un birliğini koruyun.
4:4 Efesliler 4:3

Mesih'te şimdiden yetkiniz ... ama henüz tamamlanmış değiliz.
Koloseliler 2:10 Filipililer 3:12

Tanrı her şeyi etkin kılar – yüzde yüzde
yüz! Her şeyi sahiplen – yüzde yüz!

“Korku ve titreyişle kendi kurtuluşunuzu etkin kılın; çünkü hem istemeyi hem de etkin olmayı kendi beğenisi uyarınca sizde etkin kılan Tanrı’dır.” Filipililer 2:12

Şimdiden

Henüz

değil

Olmak – iman konumu *Olmaya doğru gitmek* – imanın uygulanması
Tanrı’nın egemenliği ve lütfu Hristiyan’ın sorumluluğu ve yaptıkları

Şimdiden tamamen kurtarıldık – ama henüz tamamlanmadık!

Her iki yön de şu görevde birleşir: *Ne isen o ol!*

“Her pilin bir eksi ve bir artı kutbu vardır. Bu karşıtlık, bir gerilimin var olmasının ön koşuludur. Ancak o zaman akım akabilir ve ışık yanabilir. Aynı şekilde biz de ancak kurtuluş gerçeğinin ve kurtuluşu sahiplenmenin iki ‘kutbunun’ bilincinde olduğumuzda ve kurtuluşu yaşamımızda uyguladığımızda canlı (ve büyüyen) Hristiyanlar oluruz. Bu gerilim bize yeni yaşamın dinamizmini başgışlar.”²³

4.18 15. ayet: Lütfun hedefi

*Öyleyse ne diyelim? Günah mı işleyelim,
çünkü Yasa altında değil,
lütfü altındayız?
Asla!*

Birisi yine Pavlus’un öğrettiklerinden yanlış bir sonuç çıkarabilirdi. Demek ki bir Hristiyan’ın yaşamı artık lütfü altındadır, artık Yasa altında değildir. Bu, şimdi bu özgürlükten yararlanıp başıboş bir yaşam sürülebileceği anlamına mı gelir? Kesinlikle hayır; bu da yine saçma bir sonuç olurdu. Çünkü şu gözden kaçırılmış olurdu:

4.19 16. ayet: Günahın ya da doğruluğun köleleri

*Bilmiyor musunuz ki,
kime söz dinlemek üzere köle olarak kendinizi sunarsanız,
söz dinlediğiniz kişinin kölelerisiniz;
ya ölüme götüren günahın
ya da doğruluğa götüren söz dinlemenin?*

23. Peter Uhlmann’dan alıntı (Heimenhausen, İsviçre), nazik izniyle.

Lütfu ve Yasa'dan özgürlüğü günah işlemek için bir izin olarak gören kişi, böylece kendini günaha teslim ettiğini ve onu yeniden efendisi yaptığını unuttur. Her iki efendiye de çatışmasızca saygı gösterilebilecek altın bir orta yol yoktur. Yalnızca iki bağımlılık vardır: ya günah tarafından belirlenen bir yaşam ya da Tanrı'ya söz dinleyerek sürülen bir yaşayış.

4.20 17. ayet: Yürekten söz dinleyenler – artık günahın köleleri değil

*Ama Tanrı'ya şükürler olsun ki,
günahın köleleri olduğunuz halde,
teslim edildiğiniz
öğreti örneğine
yürekten söz dinler oldunuz!*

Pavlus Romalıları sınamıyor ve kurtuluşlarından kuşku duymuyor. Onlara şimdi kimin köleleri olduklarını sormuyor; tersine, günahın damgasını taşıyan köleliklerinin geçmişte kaldığını kuşkuya yer bırakmadan saptıyor. Seviniyor ve Tanrı'ya şükrediyor. Romalılar 5:8'de bir zamanlar günahlı olduğumuzu, yani artık öyle olmadığımızı zaten söylemişti. Bunu burada bir kez daha doğruluyor. Ne yazık ki şimdi hâlâ günah işlese bile, artık günahın köleliği altında değiliz.

Bu “aktarım” Tanrı'nın işiydi. O, bizi ölümün alanından alıp aktardı ve bize yaşamı verdi. Yaşamın alanı bu baplarda “öğreti örneği” aracılığıyla bize etkileyici biçimde tanımlanır. Tanrı'nın Mesih'teki kurtuluşla ilgili bu öğretisini bilmek son derece önemlidir. Öğreti, yaşamın yeniliğinin yasalarını önce anlamamız ve sonra buna uygun yaşayabilmemiz için gereken temeli oluşturur. Öğreti bizim deneyimimizden doğmaz; tersine, yolu o gösterir. Deneyimimizi onunla ölçer ve sınarız. Kutsal Yazı'nın öğretisi bizi düzeltir, tersi değil.

“Öğreti örneği”, bu öğretinin soyut maddelerle dolu bir tür kanun kitabı olmadığına işaret eder. O, “yaşam bilgeliğidir” ve böylece yaşamımızı değiştirmek ister. Bu yüzden elçi şöyle ifade eder: “Öğreti örneğine ... teslim edildik” – yani öğretinin bizde bir şey etkin kılması amacıyla.

Uzmanlar tarafından uzmanlar için hazırlanmış pek çok bilimsel öğreti ve kuram vardır. Tanrı'nın öğretisi ise Tanrı'nın her çocuğu için geçerlidir – Tanrı'nın sevgisi onu hangi geçmişten çekip almış olursa olsun. Bu öğreti yaşama yakındır ve yaşamsal önemdedir. Kuşkusuz her zaman kolay anlaşılmayan bu bölümler, ilahiyatçıların egemenlik alanı değildir; Hristiyan

olmamızın varoluşsal sorularını içerir. Onları anlamış olup olmamamıza çok şey bağlıdır. Bu sorulara kişisel olarak yanıt vermemiş olan kişi yıllar kaybedebilir.

Tanrı bizi öğretti örneğine teslim etti; ama aynı zamanda müjdeye söz dinlememiz Tanrı'nın etkin olmasının ön koşuluydu. Söz dinleme “yürekten” oldu. En içten gelen bir söz dinleme adımıydı. Yüzeysel bir söz dinleme değil, gerçek ve kalıcı bir yaşam kararıydı. Tanrı yüreğimizi ister; söz dinlemenin tam bir kanaat ve sevinçten doğmasını ister. Bunun dışındaki her şey Tanrı için değersizdir ve yalnızca dış görünüş ile ikiyüzlülüktür.

4.21 18. ayet: Doğruluğun köleleri

*Günahtan özgür kılınarak
doğruluğun köleleri oldunuz.*

Adem'den Mesih'e bu “tanrısal aktarım” bizi günahtan özgür kıldı. Pavlus bunu 6. babın ilk kısmında açıkladı.

Özgür kılınma, günahın “çıkarılması” demek değildir; örneğin kötü huylu bir tümörün çıkarılması gibi. Bu benzetmeyi kullanarak Pavlus'un söylediğini şöyle açıklayabiliriz: Tümör lazerle tedavi edildi; çünkü günah çarmıhta yargılandı, benlikte mahkûm edildi (8:3). Ama aynı zamanda günahın bedeni de etkisiz kılındı; yani bu tümörün yayılabileceği bir bedeni (bir etki alanı) artık yoktur. Tümör hâlâ orada olsa da artık hasta olarak adlandırılmıyorum. Büyümesi durdurulmuştur. Başka bir deyişle: Ölümlü bedenimde olduğum sürece günah hâlâ içimdedir (benliğimde, benliğe ait doğamda). Yine de bu yüzden özüm itibarıyla artık günahlı değil, Mesih'te bir kutsalım.

Günahın *egemenliğinden* özgür kıldık, artık günahın köleleri değiliz. Tam tersine: Artık Tanrı'nın doğruluğunun köleleri olduk.

4.22 19. ayet: Kendini Tanrı'nın doğruluğunun ve kutsallığının hizmetine vermek

*Benliğinizin zayıflığı nedeniyle
insanca konuşuyorum.
Çünkü nasıl üyelerimizi
kirliliğin
ve yasasızlığın kölesi olarak
yasasızlığa sundunuz,*

*şimdi de üyelerinizi
doğruluğun kölesi olarak
kutsallığa sunun.*

Pavlus'un öğretisi o kadar "insanca"dır ki, onu yanlış anlamak neredeyse imkânsızdır. Onların benliğinin zayıflığını göz önünde bulundurur. Bu kavram zayıf bir ruhsal durumu belirtir. Mektubun alıcıları, Pavlus'un bu öğreti için normalde seçeceği ifade biçimini anlayacak durumda değildi. Pavlus'un ileride yazdığı gibi, ruhsal durumları yetersizdi ve büyümeye ve yenilenmeye ihtiyaç duyuyordu. Bu bizim de işimize yaramıyor mu?

Ardından bir çağrı, kurtuluşun bir emir kipi (imperatif) gelir: "yaşamın yeniliği" gerçekten etkisini gösterebilsin diye kendini köle olarak doğruluğun hizmetine vermek.

"Kutsallık" ya da "kutsal kılınma" hedefi, bizi kutsallar, yani Tanrı için ayrılmış olanlar yapan temel konum değişikliğimizi kastedir. Öte yandan, aklanmış ve kutsal kılınmış olanlar için, kararlı bir şekilde Tanrı'nın doğruluğuna ve kutsallığına yönelerek yaşamak, kurtuluştan doğan bir yükümlülüktür.

4.23 20-22. ayetler: Meyvesizlikten sonsuz yaşama

*Çünkü günahın köleleri olduğunuzda,
doğruluktan özgürdünüz.
O zaman, şimdi utandığınız şeylerden
ne meyve elde ettiniz?
Çünkü onların sonu ölümdür.
Ama şimdi günahattan özgür kılınmış
ve Tanrı'nın köleleri olmuş olarak
kutsallığa götüren meyveniz var,
sonu da sonsuz yaşamdır.*

Pavlus'un burada çizdiği gerçekten de siyah-beyaz bir resimdir. Çünkü mektubun alıcıları yeniden doğuşlarından, konum değişikliklerinden önce tanrısal doğrulukla hiçbir ilgileri yoktu; günahın köleleriydi. Daha önce her ikisinin bir karışımı söz konusu değildi – tıpkı Hristiyanlar olarak şimdi de her ikisinin bir karışımı söz konusu olmadığı gibi. Rab İsa bu konuda, iki efendiye değil, yalnızca tek bir Efendi'ye kulluk edilebileceğini söyledi.

Şimdi mektubun alıcıları geriye bakmalıydı. Günah yaşamlarında yalnızca soyut bir yol arkadaşı olmamış, bedelini ödetmiş ve şimdi utandıkları eylemlere ve şeylere yol açmıştı. Böyle bir yaşam ölüme götürür. Burada bir sonraki ayette anlatılardan başka bir seçenek yoktur.

Günahıtan ve onun gücünden özgür kılınma ve Tanrı'ya artık köleler olarak kulluk etmenin gerçek özgürlüğü, yeni bir kimliği, yeni bir konumu kapsar. Bu, artık utanılması gerekmeyen, tersine ilgili kişilerin yaşamında kutsallığa götüren meyve oluşturan şeyler meydana getirir. Yaşamın yeniliği Tanrı için meyve verir ve hedefi sonsuz yaşamdır. Bu yaşam, Tanrı için meyve vererek hak edilmez. Tersine, sonraki ayetin gösterdiği gibi, Tanrı'nın kurtuluşunun sabit bir parçasıdır.

Sonsuz yaşamla burada, gelecekte erişeceğimiz, Mesih'te dirilmiş olanların yaşamı kastedilir. Tanrı için sürülen bir yaşamın sonunda bir nokta değil, iki nokta üst üste vardır: Bizi Tanrı'yla kesintisiz bir paydaşlık içinde akıl almaz derecede yüce bir yaşam bekliyor. Sonsuz yaşam çürümezlik demektir. Yeni Antlaşma'dan ve özellikle elçi Yuhanna'dan bu yaşamın yalnızca “uzunluğu” ya da “niceliği” içermediğini, her şeyden önce bu tanrısal yaşamın “niteliğini” kapsadığını da öğreniyoruz.

Tanrı için sürülen bir yaşamın hedefi sonsuz yaşamdır. Bunu hedef aldık ve Tanrı'nın gelecek yüceliğinin umudu içinde övünüyoruz.

4.24 23. ayet: Sonsuz mahkûmiyet yerine sonsuz yaşam

*Çünkü günahın ücreti ölüm,
Tanrı'nın lütuf armağanı ise
Rabbimiz Mesih İsa'da
sonsuz yaşamdır.*

Bu söz yalnızca Romalılar 6'nın içeriğini değil, bütün müjdeyi tek bir cümlede yoğunlaştırır. İlk insan günahı “kendine lüks olarak tanıdı”. Bunun bedelini ödemek zorundadır. Ya da tersinden: İyi değil, kötü olan bir iş karşılığında ücretini alır. Ama bu “alışveriş” geri alınamaz. Ölüm geri verilemez ya da değiş tokuş edilemez.

Ücret ya da maaş, hak edilmiş bir şeydir. Tanrı'nın yanıtı ise farklıdır. O'ndan lütuf armağanı, hak edilmemiş bir hediye gelir. O'nun ölüme yanıtı yaşamdır. Ama bu, İsa'nın dirilttiği Lazar'da olduğu gibi yalnızca ölümün ortadan

kaldırılması değildir. Çünkü Lazar dirilişinden bir süre sonra yine öldü. Tanrı'nın armağanı ise bambaşka yeni bir yaşamdır, çünkü Mesih İsa'da elde edilir. Mesih'in yaşamı dirilmiş birinin yaşamıdır; ölümün etki alanının ötesinde ve ondan erişilemeyecek kadar uzak bir diriliş yaşamıdır.

Bu yaşam sonsuzdur, çünkü Tanrı'nın kendi yaşamıdır. Bizim yaşamımız olabildi, çünkü bu yaşam insan olan “Oğul'dadır” (1 Yuhanna 5:11-13).

Tanrı'nın Meshettiği Mesih İsa bizden uzak değildir. O, bizimle yakın bir ilişki içinde olan kişisel Rabbimizdir. O şimdi bizim Efendimizdir, O bizim Tanrımızdır.

5. Romalılara Mektup'ta Yasa

“Yasa” sözcüğü Romalılara Mektup'ta 72 kez geçer. Pavlus bu sözcüğü Yeni Antlaşma'da toplam 119 kez kullanır. Her bir bağlamdan anlaşılacağı gibi, bu her zaman Musa Yasası değildir. Musa Yasası, Romalılara Mektup'un büyük konularından biridir. Bu genel bakış, farklı anlamları daha iyi anlamaya yardımcı olabilir.

Kavram	Anlam	Ayetler
		2:12, 13, 14, 17, 18, 20, 23, 25 3:19, 20, 21, 31 4:13, 14, 15, 16 5:13, 20 6:14, 15 7:1, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 21, 22, 25 9:4, 31; 8:3, 4, 7 10:4, 5; 13:8, 10
Yasa	(tanımlıklı ve Genel olarak her zaman Musa'nın tanımlıksız), Yasa altında, Yasası'dır. Romalılara Mektup'ta Tanrı'nın isteği, gerçeğin Yasa'nın ahlaki kısmı kastedilir; somut ifadesi, Yasa'nın kurban kuralları, yani ayin yasaları hükümleri, buyruk, Tanrı'nın ise ya çok az ya da hiç kastedilmez. Yasası, Tanrı'nın yasası, Yasa'nın bu kısmı yalnızca doğruluk yasası Yahudilere verilmişti.	
“Yazılı olan (başkaları şöyle çevirir: harfin eskiliğinde, yani yazılı [Yasa'da]”)	Yazılı Yasa, iki levha, ayrıca Musa'nın beş kitabı	2:27, 29 7:6
İman	yasası İşlere ve işlerle kazanılan doğruluğa karşıt olarak iman ve güven ilkesi	3:27, 28

- Yasa'nın, Tanrı'nın sonsuz varlığına ve taleplerine **Kendi kendine** (sevgiye; 13:10) karşılık gelen ahlaki kısmı. Bazı **bir yasa**; yürekte uluslardan olanlar, Musa'nın buyruklarını bilmeden bu 2:14, yazılı Yasa'nın yasayı biliyordu. Uluslardan biri doğal olarak sevgi 15 işi; vicdan yasasına uyduğunda, bu yasayı yerine getirir; ama ona karşı da tekrar tekrar günah işler.
- Kocanın yasası** Kocayla ilgili yasa (yani kadını kocasına bağlayan Musa 7:2, Yasası) 3
- Aklımın yasası** Tanrı'ya kulluk etmek isteyen yeni yaşamın etkisi ve ilkesi. Tanrı'ya kulluk etmek yeni yaşamın bir doğa 7:23 yasasıdır, çünkü Tanrı'nın Yasası yeni yaşamda kök salmıştır.
- Günahın ve ölümün yasası** Günahın insanı kaçınılmaz olarak egemenliği altına aldığı ve günahın çıkış yolu olmaksızın ölümüne 7:23 götürdüğü çözülmez ilke 8:2
- Yaşam veren Ruh'un yasası** Ölümü yenen, yani dirilmiş olan Mesih'te, yaşam veren Kutsal Ruh'un yasası (ilkesi, güç yasası) etkindir; bu yasa günahın ve ölümün yasasından daha güçlüdür. 8:2
- Karşılaştırma: Yerçekiminin doğa yasası ancak başka bir yasayla, aerodinamiğin yasasıyla yenilebilir.

6. Romalılar 7: Yasa'dan özgür

5. ve 6. babların konusal gelişiminde, 7. babın 6. ayetine kadar süren bir yükseliş hissedilir. Ama sonra 7. babın ikinci kısmında, düşünce akışına hiç uymuyormuş gibi görünen karanlık bir durumla karşılaşırız.

6. bap, Pavlus'un Yasa'yla ilişkimizi, Yasa'nın etkisini ve hedefini ele aldığı bir ara bölümdür.²⁴

7. babın tamamını 8:1'e kadar uzanan bir ara cümle olarak görüyorum. Çünkü 1-6. ayetler konu bakımından 6. baba ait değildir, ara cümlelerin girişini oluşturur. Musa Yasası'nı, Tora'yı, Romalılar 6:14-15'te iki kez anmıştı, ama şaşırtıcı sonuçlarla: Yasa, Hristiyan'ın (Yahudi ya da uluslardan olsun) yaşamı için artık belirleyici değildir. Hristiyan lütuf altındadır, artık Yasa altında değildir. Pavlus tek bir cümlede, geniş kapsamlı temel bir gerçeği saptar. Uluslardan olan biri için bu belki anlaşılabilirdi, ama bir Yahudi için? Onun için bu bir kışkırtma, hatta küfürdü. Bu tür tepkileri öngörerek Pavlus burada hiçbir soru işareti bırakmak istemez ve bu yüzden bütün bir bapta – uzun bir ara cümlede – bu konuyu ele alır.²⁵

Romalılar 6:23'ü doğrudan 8:1 izleseydi, yani 7. bap olmasaydı, (uluslardan gelen Hristiyanlar olarak) muhtemelen hiçbir şeyi eksik hissetmezdik. Yine de Romalılar 7'nin öğretisi bu konunun bütün bağlamı içinde vazgeçilmezdir. Romalılar 5-8'in büyük ana çizgisi şöyle özetlenebilir:

Adem'den Mesih'e, meyvesiz bir yaşamdan Tanrı'ya meyve veren ve artık günaha tabi olmayan bir yaşama. Tanrı bunu nasıl yaptı ve ben bugün nasıl gerçekten de “yaşamın yeniliği” içinde yürüyebilecek durumdayım? Şimdi, 6. bapta zaten söylendiği gibi, bunun için Yasa'nın gerçekten gerekli olup olmadığı sorusu kendiliğinden ortaya çıkar. Ne de olsa Yasa, nasıl yaşanması gerektiğini göstermek için Tanrı'nın kendisi tarafından verilmişti.

24.

25. Bu arada Pavlus aynı şeyi Yahudileri göz önünde bulundurarak 9-11. bablarda da yapar. Bir yandan müjdenin neden yalnızca Yahudiler için değil, bütün insanlar için geçerli olduğunu açıklar. Ama aynı zamanda antlaşma halkına verilen bütün vaatlerin gelecekte yerine geleceğini vurgular.

6.1 Romalılar 7'nin anlamı ve yeri

Romalılara Mektup'un bu babı tartışmalı biçimde anlaşılmıştır. Yakıcı soru, bu babın bir insanın hangi durumunu anlattığıdır. En bilinen açıklamalar şunlardır:

- bir Hristiyan'ın normal durumu
- anormal ve istenmeyen bir istisna durumu
- yeniden doğmamış bir insanın durumu
- yeniden doğmuş, ama Kutsal Ruh'a sahip olmayan bir insanın durumu.

Yorum söz konusu olduğunda, gerçekten de Hristiyan yaşamımız için varoluşsal bir konu ele alınıyor. Çünkü ortada çok şey var: Müjde insanları gerçekten ve kalıcı olarak değiştirebilir mi? Yoksa yalnızca kendimizi mi kandırıyoruz? 7. baptan, iyiyi yapma çabasının çoğu zaman yalnızca bir denemede kalacağı sonucu da çıkarılabilir. Günah üzerindeki zaferin ancak gökte olacağını ileri süren gerçekçi haklı mı? O halde Romalılar 7 nasıl anlaşılmalıdır?

6.2 Ruh'un benliğe karşı savaşı mı?

7. bapta, Galatyalılar 5:16-25'te anlatıldığı gibi benliğin ve Ruh'un birbirine karşı ayaklandığı ve birbiriyle güreştiği bir Hristiyan'ın sürekli çatışması *anlatılmaz*. Çünkü orada Kutsal Ruh'un gücüyle kazanılan zafer söz konusudur; bu ise Romalılar 7'de hiçbir yerde görülmez. Burada anlatılan deneyimde yalnızca hayal kırıklığı görülür. İnsan günahın gücü altında inler. Yalnızca kendine bakar ve gücü yalnızca kendi içinde arar. Zafer aslında Romalılar 6'da zaten anlatılmıştı. Ama 7. babın anlattığı şeye benzeyen bir zafer ne biçim bir zaferdir? Romalılar 7 normal Hristiyan yaşamını değil, Yasa'yı kendine yaşam kuralı yapmış ve onu kendi gücüyle tutmaya çalışan bir Hristiyan'ın acınacak durumunu anlatır. O, 6:14-15'in söylediğine iman etmez: Artık Yasa altında değiliz. Bu yüzden başaramadığı acı deneyimini yaşar. Bu da onu umutsuzluğun eşliğine getirir ("Ne zavallı adamım!", 24. ayet).

6.3 Aynı anda hem doğru hem günahlı mı?

Martin Luther, “aynı anda hem doğru hem günahlı”²⁶ olduğumuzu söyledi. Luther’e göre günahlı oluş özellikle Romalılar 7’de kendini gösterir. Ama 5. bapta artık “günahlı” olmadığımızı, yalnızca bir zamanlar öyle *olduğumuzu* zaten gördük (5:8; 5:19). Tanrı’nın Sözü bunu söyler. Romalılar 7, konumumuz bakımından hâlâ günahlı olduğumuzu söylemez. Tersine, bu bap Tanrı’nın Yasası’nın Tanrı’nın yüceliği için sürülen bir yaşamın ölçütü olmadığını dile getirir. Hâlâ günah işliyorsak, bu hâlâ günahlı olduğumuz anlamına gelmez. Günah işlediğimizde bunu kutsallar olarak yaparız – yine de kutsal olarak kalanlar olarak.

Mesih’teki ve Ruh aracılığıyla yaşamın yeniliği, Musa Yasası ya da başka bir yasa tarafından belirlenmez. Yasa’nın eski insanla ilgisi vardır, yeni insanla değil. Ama Yasa’yı yaşamın ölçütü olarak benimsersek, er ya da geç burada anlatılan türden bir duruma düşeriz. Bu arada bu, deneyimlerinde bir kez Romalılar 7’den çıkıp Romalılar 8’e geçmiş olanlar için de geçerlidir. Kişi yasacı olduğunda ve Yasa’yı Hristiyan’ın normu yaptığında, her seferinde bir “geri dönüş” olabilir. Bu bakımdan bu bap, Yasa’dan asıl özgür kılınmayı bilen, ama yine de Yasa’yı kendi gücüyle tutmaya çalışan bir Hristiyan’ın deneyimini de anlatır.

Normal Hristiyan yaşamı Romalılar 8’de anlatılır. Romalılar 7, Tanrı’nın istediği Hristiyan gündelik yaşamını anlatmaz. Tanrı’ya kendi Oğlu’nun ölümüne mal olmuş büyük kurtuluşunun sonucu bu olsaydı, acı bir hayal kırıklığı olurdu.

6.4 Yeniden doğmuş mu, değil mi?

7:14’ten itibaren kullanılan şimdiki zaman (7:7-11’deki geçmiş zamanın tersine), söz konusu insanın ve onun deneyiminin bir Hristiyan’a ait olduğunu açıkça gösterir.

26. Luther’in tezi: Aynı anda hem doğru hem günahlı (*simul justus et peccator*). “İşte bakın, yukarıda söylediğim gibidir: ‘Kutsallar, doğru oldukları anda aynı zamanda günahlıdır; doğrudurlar, çünkü doğruluğu onları örten ve onlara sayılan Mesih’e iman ederler. Ama günahlıdır, çünkü Yasa’yı yerine getirmezler (ve) günahlı arzudan arınmış değildirler; tersine, hekimin bakımı altında bulunan hastalar gibidirler’ – gerçekten ve hakikaten hasta olan, ama başlangıç olarak ve umutta sağlıklı, ya da daha iyisi: sağlığa kavuşturulmuş, yani sağlıklı olmak üzere olan hastalar.” *Römerbriefvorlesung 1515/16*.

5:12'den 6. babın sonuna kadar (ya da 7:6'ya kadar) iki büyük çizgi anlatılırken, Pavlus bunları kesintiye uğratar ve 8. bapta yeniden sürdürür. Arada (yani 7. bapta) yalnızca Yasa'yı bilen kişi için geçerli olan bir istisna durumu bulunur. Söz konusu kişi Tanrı'ya kulluk etmek ister; bu, imansız bir insan için zorunlu olarak söylenemez. İmansız biri dindar olabilir ve Tanrı'yı arayabilir, ama sonunda kendi isteğini yapacaktır. Dindar bir kişi de baştan sona kötü olduğunu zorunlu olarak kabul etmez. Ama Romalılar 7'deki kişi bu öz bilgisine varır. Tamamen bozulmuş olduğumuzu, ama Tanrı'nın ve Yasası'nın mutlak olarak yetkin olduğunu tanımak, ancak Tanrı'nın Ruhu'nun aydınlatmasıyla gerçekleşebilir. Bu yüzden burada (7:14 vd.) yeniden doğmuş bir insanın söz konusu olduğu varsayılabilir.

Bu kişinin yetersizliği, Kutsal Ruh'a (henüz) sahip olmamasına da bağlanır; oysa Pavlus 6. ayette bir kez andıktan sonra ("Ruh'un yeniliğinde") Kutsal Ruh'u ancak 8. bapta ayrıntılı olarak ele alır. Ruh'un 7:7-25'te anılmamasının nedeni ise, Pavlus'un (8. baba hazırlık olarak) önce Yasa'yla ilişkiyi ve benliğin güçsüzlüğünü göstermek istemesidir. Ruh'un bu insanda bulunması bir yardım değildir, çünkü Ruh bize Yasa'yı tutmamızda yardım etmek için gelmedi.

Romalılar 7'de henüz yeniden doğmamış biri söz konusu olsaydı, bu babın dersi sonunda daha önce açıklanmış öğretinin bir tekrarı olurdu; çünkü doğru olmayan birinin – dindar olsun ya da olmasın – Tanrı'yı hoşnut etmesinin imkânsız olduğu, mektubun ilk baplarında zaten ayrıntılı olarak bulunur. Pavlus'un amacı daha fazlasıdır. Burada anlattığı, benliğin doğası ve onun (yeniden doğmuş kişide de) Tanrı'yı hoşnut etmekteki yetersizliğidir. Gösterilmek istenen şudur: Tam da kurtarılmış olan, ama bundan sonra da Tanrı'yı hâlâ Yasa yoluyla hoşnut etmek isteyen insan, 7:14-25'teki bu ikilemi yaşar – hem de Yasa'yı kendi gücüyle tutmak istediği sürece.

6.5 Romalılar 7: Gerekli bir deneyim mi?

Romalılar 7'nin her Hristiyan için pratik kutsal kılınmanın normal ve aynı zamanda gerekli deneyimi olduğu görüşü de vardır. Buna göre bir insan tövbe edip Tanrı'ya döndükten ve Tanrı'yla barışa sahip olduğu için minnettar olduktan bir süre sonra, Romalılar 7'nin deneyimi onda kendini gösterirmiş. Günahın gücünü hissedermiş ve ona karşı koyamazmış. Bu umutsuzluk ancak Romalılar 8'in ne anlama geldiğini anladığı anda sona

erermiş: Mesih her şeyi tamamlamıştır. Ancak o zaman zafer gücünün kendi içinde değil, Tanrı'nın yaptığı ve Kutsal Ruh aracılığıyla yaptığı şeyde olduğunu anlarmış.

Ama bu gelişim süreci, iman yaşamı için bir tür zorunlu hedef olarak görülemez. Bu bap öncelikle Yasa'yı bilen kişi için geçerlidir; bunlar da genellikle Yahudilerdi. Burada öncelikle Yahudilere (yani Yahudi kökenli Hristiyanlara) hitap edilir. Uluslardan olanlar Musa Yasası altında değildi.

Ayrıca Romalılar 6'nın (Yasa altında değil, lütuf altında) ve 7:1-6'nın ("Yasa'ya ölmüş") öğretişini tamamen kabul eden ve uygulayan bir Hristiyan'ın Romalılar 7'nin sefaletine düşmesi gerekmez. Burada bir kez daha vurguluyorum: Zafer dolu bir Hristiyan yaşamı ancak 8. bapta anlatılır. Yani Yasa'yı tanımayan biri 7. babı da bilmeseydi, muhtemelen orada anlatılan sorunu da tanımazdı. Dolayısıyla 5-8. baplardan bir Hristiyan yaşamında normal bir süreç ya da ilerleme çıkarmak zorunlu değildir.

Ama bu 7. babın yanından bu kadar kolay geçilemez, çünkü birçok Hristiyan'ın deneyimi çoğu zaman tam da orada anlatılan duruma karşılık gelir. Bu bap Yasa'yı bilenler için geçerliyse, bugün şunu söylemeliyiz: Yasa'yı yalnızca Yahudiler değil, bütün Hristiyanlar da bilir; birçoğu da onu kendi yaşam kuralı yapmıştır. Temelde Yahudiler ve uluslardan olanlar, eski Adem doğaları ve Mesih'teki kurtuluş konumları bakımından birbirinden farklı değildir. Dolayısıyla anlatılan deneyim, bugün onu yaşadığımızda, hem Yahudi kökenli hem de uluslardan gelen Hristiyanların deneyimi olabilir. Birçok Hristiyan "Romalılar 7 deneyimini" yaşamıştır. Birçoğu bunu normal Hristiyan yaşamı olarak gördüğü için hâlâ onun içindedir. Ama "Romalılar 8 deneyimini" yaşamış birçok kişi de vardır. Elçi, Romalılar 8'i normal Hristiyan yaşamı olarak görür. Hristiyanların Ruh'tan yaşaması ve benliğe göre yürümemesi normal olan olmalıdır (krş. Galatyalılar 5:16-26; 1 Korintliler 3:1-3). Tanrı'nın istediği ve bunun için her şeyi hazırladığı yaşam budur.

Peki neden birçoğumuz acı veren "Romalılar 7 deneyimini" yaşadık? Çünkü tövbe edip Tanrı'ya döndükten sonra günahın ne güçlü bir güç olduğunu fark ettik. Sonra ona karşı savaşmaya çalıştık, ama yanlış silahla ve yanlış yöne bakarak. Kullandığımız kendi gücümüzdü. Mesih'in bizim için her şeyi tamamladığını ve aynı zamanda Ruh'u aracılığıyla bize galip gelmek için bütün gücü verdiğini fark etmedik. Bu bakımdan bu baba sahip olduğumuz için çok

minnettar olabiliriz; çünkü onunla Hristiyan yaşamımızın bu zor evresini (eğer olduysa) Tanrı'nın Sözü'yle de açıklayabilir ve yerine oturtabiliriz. O zaman bu sıkıntı içinde yaşayan başkalarına çıkış yolunu gösterebiliriz.

6.6 Romalılar 7'deki insan kim?

Burada anlatılan kişinin kim olduğu konusunda çok kafa yorulmuştur. Bu, gerçekten de “ben” biçiminde konuşan elçi Pavlus'un kişisel deneyimi midir? Bazı şeyler bunu destekleyebilir, bazı şeyler buna karşı çıkabilir. Ne kadar ilginç olursa olsun, bu soruyu burada daha fazla incelemeyeceğiz.

Pavlus'un, birçok Hristiyan'ın bildiği ve yaşadığı şey hakkında örnek olarak konuştuğuna inanıyorum. Bu o kadar büyük önem taşır ki, Pavlus bu yüzden kendisi “ben” rolüne girer; bu da hiç alışılmadık bir şey değildir (bkz. Galatyalılar 2:18; 1 Korintliler 10:30).²⁷

6.7 Romalılar 7:1-6: Yasa'ya ölmüş

İlk altı ayet, Hristiyan'ın Yasa'yla ilişkisini temel bir şekilde açıklar. 6. bapta günah açısından olduğu gibi, burada da önce *hukuki* yön anlatılır. Biz gerçekten ölmedik; Mesih bizim yerimize öldü. Bu ölüm, sanki gerçekten ölmüşüz gibi bize sayılır; burada da Yasa'ya ölmüş olmamız sonucuyla.

6.7.1.1. ayet: Yasa yalnızca yaşayanlar için geçerlidir

*Yoksa bilmiyor musunuz, kardeşler (çünkü Yasa'yı bilenlere konuşuyorum),
Yasa'nın insan üzerinde, o yaşadığı sürece egemenlik sürdüğünü?*

Gerçekten de Pavlus'un burada insanca konuştuğu ve önemli bir ruhsal gerçeği açıklamaya yarayan çok basit bir mantık ileri sürdüğü izlenimi edinilir. Yasa, daha doğrusu her yasa, yalnızca yasaya söz dinleyerek ya da söz dinlemeyerek tepki verebilen yaşayan insanlara yöneliktir. Ölü bir kişinin ise artık hiçbir yasayla ilgisi yoktur.

27. Bu konuda M. Arhelger'den, Yunanca bir dilbilgisine dayanan bir alıntı: “Genel geçer bir şeyi canlı bir biçimde tek bir kişinin örneğiyle, sanki şimdi var olan bir şey gibi sunmak için günlük dil tekil 1. ve 2. kişiyi seçer” (F. Blass, A. Debrunner, F. Rehkopf: *Grammatik des neutestamentlichen Griechisch*, Göttingen 1979, s. 231, § 281 için).

6.7.2 2-3. ayetler: Yasa'dan kurtulmanın tek yolu

Çünkü evli kadın, kocası yaşadığı sürece yasa gereğince kocasına bağlıdır; ama kocası ölmüşse, kocasının yasasından çözülmüştür. Bu nedenle kocası yaşarken başka bir adamın olursa zina eden kadın olarak adlandırılır; ama kocası ölmüşse yasadan özgürdür; öyle ki başka bir adamın olursa zina eden kadın değildir.

Bir örnek bu hukuki durumu derinleştirmeli ve bir yön daha eklemelidir. Biri Yasa'dan kaçmaya çalışsaydı (bu ancak ölümle olabilir), mecazi anlamda zina etmiş olurdu. Ölüm dışında Yasa'nın pençesinden kurtulmanın hiçbir yolu yoktur. Evlilik yasası örneği budur. Bu evlilik yasası, Tanrı'nın başından beri amacı olduğu gibi, erkek ile kadını yasal olarak ömür boyu ayrılmaz biçimde birleştirmiştir. Evlilik yasası, eşlerden biri öldüğünde, burada kocası öldüğünde, çift için artık geçerli değildir. Ama kadın, yasal kocası hâlâ yaşarken başka bir adamla birlikte olursa zina etmiş olur. Yasa altında olanın durumu da tam olarak böyledir: Ölüm dışında hiçbir ayrılma ya da kurtuluş yoktur. Ancak o zaman yeni bir evlilik ilişkisi olabilir. Yasa'dan ölüm dışında başka bir yolla kaçmak isteyen kişi, asıl o zaman bir suç işleyen olur ve mecazi anlamda zina eder.

Bu resimde koca Yasa'yı temsil ederken, kadın Pavlus'un burada hitap ettiği Hristiyanları temsil eder. Öyleyse Yasa'dan nasıl özgür kılabiliriz?

6.7.3 4. ayet: Şimdi ait olduğumuz kişi – Mesih

Bunun gibi siz de, kardeşlerim, Mesih'in bedeni aracılığıyla Yasa'ya karşı öldürüldünüz; başka birinin, ölümler arasından diriltilmiş Olan'ın olasıınız diye; öyle ki Tanrı için meyve verelim.

Yasa'dan özgür kılınma ancak ölümle olduğuna göre, aynı şey bizim için de geçerlidir. Pavlus şimdi, 6. bapta günah açısından anlattığı İsa Mesih'in ölümünü bu şekilde Yasa'yla ilişkiye uygular.²⁸

Bu resimdeki kişiler yer değiştirir ve tablo şöyle görünür: İmanlı karıyla karşılaştırılır. Koca Yasa'yı temsil eder. Koca ölür ölmez Yasa geçersizdir.

28. Galatyalılar 6:14'te birlikte ölmüş olmamızın üçüncü sonucu bulunur: Dünyaya öldük.

Ama ölen Yasa değildir (günah da değildir; krş. 6. bap), ölen biziz. Yine de bu ölümü başka biri üstlendi. Bu resimde kalmak için söylersek, yeni koca Mesih'tir. O, bizim yerimize öldü.

“Öldürüldü” kavramı bize O'nun idamını düşündürür. Pavlus, Yasa aracılığıyla Yasa'ya öldüğünü söylerken bunu kasteder (Galatyalılar 2:19-20). Yasa'yı çiğneyen ölmek zorundadır. Pavlus bir zamanlar Yasa'yı çiğnedi, ama Pavlus öldü – Yasa'yı çiğnemenin bu hukuki sonucunu üzerine alan Mesih'te. Ama bu birlikte ölmüş olmada aynı zamanda Yasa'nın etki alanından kurtulmanın çıkış yolu da yatıyordu.

İsa Mesih'in ölümü, bizim yerimize günah kılınan Kişi'nin ölümüydü. O'nun bedenine yapılan gönderme bize O'nun idamının ve çarmıhtaki Tanrı yargısının bütün dehşetini düşündürür. Bu, eski insanımızın da O'nunla birlikte çarmıha gerildiği korkunç bir ölümdü.

Burada da bir değişimden söz edilir. Yasa'yla bağ çözülür ve burada bir evlilik antlaşmasıyla bile karşılaştırılan yeni bir bağ kurulur. Dirilmiş Olan'la birleşmişiz; artık ölmüş ve dirilmiş bir İnsan'a aیتiz. Evlenen kadın kocasının adını ve konumunu alır; biz de öyle, çünkü artık bu birlik sayesinde “Mesih'teyiz”.

6.7.4 5. ayet: Yasa doğruluğu değil, günahları besler

Çünkü benlikte olduğumuz zaman, Yasa aracılığıyla olan günah tutkuları, ölüme meyve vermek üzere üyelerimizde etkindi.

Pavlus, tövbe edip Tanrı'ya dönmeden önceki geçmişimizle ilgili yeni bir kavram getirir. Biz “benlikteydik” (bkz. 8:8-9). Bununla fiziksel bedenimiz değil, bir durum kastedilir: Adem'in soyundaydık. Bu yüzden benliğin günahla ilgisi olmalıdır: “Benlikte” “günah tutkuları etkindi”. Bu benlik, günahla ve onun tutkularıyla dolmuş insan varlığını tanımlar. Burada içimizdeki benlik değil, *benlikte olmak* söz konusudur. Adem'in soyundan biri olarak bu durumun yaşam alanı yalnızca günahlı benliktir ve gūnahtan başka bir şey de yapamaz. Rab İsa da yeni bir doğuşun gerekliliğinden söz ederken şöyle der: “Benlikten doğan benliktir, Ruh'tan doğan ruhtur” (Yuhanna 3:6). Bu ayette yeniden doğuş konu edilmese de, temelde aynı şey söz konusudur: Tanrı için meyve benlikten gelemmez. Bu yüzden yeni bir doğuş gereklidir.

Yasa günahı “taşırđı” (5:20). Günahı yalnızca göstermedi, aynı zamanda günahı kıskırttı. Bu, bir Hristiyan kendini Yasa altına koyduğunda ne olduğunu açıkça ortaya koyar. Bu, babın devamında, tam da bu deneyimin anlatıldığı yerde görülecektir.

6.7.5 6. ayet: Yasa'nın ötesinde Tanrı'ya yeni bir kulluk

Ama şimdi, bağı tutulduğumuz şeye ölmüş olarak Yasa'dan çözüldük (ondan uzaklaştırıldık), öyle ki harfın eskiliğinde değil, Ruh'un yeniliğinde kulluk edelim.

Yasa hiç kimseyi serbest bırakmadı ya da aklamadı; her zaman (adil) mahkûmiyet hükmünü verdi. Ama biz (yani eski insanımız) öldüğümüz için, bir bakıma artık hiçbir zaman ölümle sona ermeyecek “yeni bir evlilik ilişkisine” girmenin yolu açıktır.

“Harf” (sözcüğü sözcüğüne: *yazılı olan*), söz dinlemeyi talep eden, ama onu yerine getirmek için gereken gücü vermeyen Yasa'dır. Ama şimdi Yasa'dan “uzaklaştırıldık”, karşıya geçirildik. Artık Mesih İsa'dayız, O'nda yaşama ve içimizde Kutsal Ruh'a sahibiz. Pavlus, bu Ruh'un etkisi, gücü ve konuşması hakkında daha sonra yazacaktır. 6. ayette, 8. bapta çok farklı olarak, bu bapta Ruh'un adı yalnızca bir kez geçer.

6. bapta *yaşamın yeniliği* söz konusu olduğu gibi, burada da *Ruh'un yeniliği* söz konusudur (başka bir çeviri: “yeni olan, [yani] Ruh”). Eski olan geçti, yeni olan geldi. Yeni bir yaşama sahibiz ve Tanrı'nın Ruhu'na sahibiz.

6.8 Romalılar 7:7-14: Yetkin Yasa

Hristiyan'ın Yasa'yla ilişkisi açıkça netleştirildikten sonra (Yasa'ya ölmüş, başka birine, yani Mesih'e ait olmak için), aslında doğrudan 8:1'e geçilebilirdi. Ama şimdi ne geliyor? Ardından Yasa'nın aklanması gelir. Bu, Yahudi kökenli Hristiyan'a, ama aynı zamanda imanlının Yasa'yla ilişkisini ya anlamamış olan (bkz. 7:1-6) ya da yine de Yasa'nın yardımıyla hedefe ulaşmayı deneyebileceğini düşünen herkese yöneliktir. Bu kişi Yasa'ya bel bağlar – ölümcül sonuçlarla. Şimdi onun deneyimi anlatılır.

Pavlus'un evlilikle ilgili az önce kullandığı örnek bu Hristiyan'a uygulansaydı şöyle denebilirdi: Bir bakıma zina eder; sanki yeni bir kocaya, yani Mesih'e

bağlıyken Yasa'yla bir ilişkiye girer (Galatyalılar 2:18).

Yasa, Hristiyan için yaşam kuralı değildir (ya da: yaşam ortamı değildir; tıpkı balık için karanın yaşam ortamı olmadığı gibi). Bu, Hristiyan – başka türlü olamayacağı gibi – Tanrı'nın Yasası'nın ahlaki buyruklarını bir Hristiyan olarak doğal olarak yerine getirirse de (8:4) geçerlidir. Ama Musa'nın Yasası'nı yerine getirmek onun yaşam görevi değildir. Hristiyan Musa'nın egemenliği altında değildir. Artık söz konusu olan, Mesih'in kendisini yaşamın içeriği ve yaşam kuralı olarak almak, Mesih'e bağlı olmak ve O'nun Ruh'u'nun gücüne sahip olmaktır. Yaşamın yeniliği ve “Ruh'un yeniliği”, Yasa'yı belirleyen yasaklardan oluşmaz. Mesih'in kendisi yüreklerimizde biçim alır ve Ruh'un meyvesi aracılığıyla görünür olur. Hristiyan olmak buyrukları tutmayı değil, içeriden dışarıya doğru bir değişimi kapsar – Mesih'e benzerliğe doğru. Söz konusu olan buyruklar değil, bir Kişi'dir. Hedef O'dur.

Ama artık hiçbir şekilde yasasız olmuş değiliz: İsa Mesih'e kulluk ediyoruz. O'na köleler gibi, ya da toprağa bağlı kullar gibi kulluk ediyoruz – Rabbimiz ve Efendimiz olan, yasal mülkü olduğumuz O'na. O'nun buyruklarına uyarız; bunlar “Mesih'in yasasını” içerir (Galatyalılar 6:2; krş. 1 Korintliler 9:21). Mesih'e yasa gereğince tabiiyiz.

Bu bapta, Yasa'nın (tam da çoğunlukla yasaklardan oluştuğu için) Mesih'te aklanmış olanlara yönelik olmadığı açıkça görülür. Nitekim Pavlus, Yasa'nın doğru kişi için değil, yasa tanımayanlar için konulduğunu söyler (1 Timoteos 1:9); onların günahını açığa çıkarmak ve onları Mesih'e götürmek için.

6.8.1 7. ayet: Günahın bilinmesi Yasa aracılığıyla gelir

*Öyleyse ne diyelim? Yasa günah mıdır? Asla! Ama günahı Yasa aracılığıyla olmasın tanımadım. Çünkü Yasa, “Göz dikmeyeceksin” demeseydi, göz dikmenin ne olduğunu da bilmezdim.*²⁹

Bu soru adeta kendiliğinden ortaya çıkıyor! Yasa, Rab İsa'nın çarmıhtaki ölümünden daha azıyla kurtulunamayacak bir olguysa, Yasa'da bir sorun olmalı. Pavlus yine kesin bir “hayır” der. Bir sorun varsa, nedeni insandadır. Artık Yasa altında olmadığımızı zaten öğrendiysek ve aynı zamanda bu Yasa'da her şey yolundaysa, Pavlus şimdi bu Yasa'nın ne anlama geldiğini

29. Çıkış 20:17; krş. Yasa'nın Tekrarı 5:21.

açıklayacaktır.

Yasa, günahın ne olduğunu açığa çıkardı. Yasa'ya dayanarak bir günahın, yani bir suçun neyden ibaret olduğu tam olarak söylenebiliyordu. İnsan bu şekilde günahın ne olduğunu bilmeliydi. Bu durumda söz konusu olan bir Yahudi'dir, ama sonuçta bu Yasa'yla temas etmiş herkes kastedilir.

Pavlus, düşüncesini sürdürmek için On Buyruk'un sonuncusunu örnek olarak alır. Belki de bir şeye göz dikme yasağını çiğnemek en yaygın günahdır – her dinleyicinin ya da okuyucunun kendi yaşamından bildiği gizli bir günah. Başkasına ait olan hiçbir şeye göz dikmemeliyiz. Bu, önce yalnızca yüreğimde olup biten ve zorunlu olarak ona karşılık gelen bir eylemle gerçekleşmeyen bir günahdır. Bu bapta zaten kaba eylem günahları söz konusu değildir. Günahın gücü önce içeride güçlü bir şekilde hissedilir ve yalnızca eylemlerle tanınmaz.

Bu ayete, kayıp olanlarda günah bilinci oluşturmak için Yasa'yı, Tanrı'nın ölçütünü vaaz ederek de uyalım. Bu bilinç olmadan bir Kurtarıcı'nın gerekliliğini anlamayacaklardır.

6.8.2 8. ayet: Yasa günahı körükler

Ama günah buyruktan fırsat bularak içimde her türlü arzuyu etkin kıldı; çünkü Yasa olmadan günah ölüdür.

Buyruk insanla karşılaştığında, amaçlanan tepki olan söz dinleme hemen ardından gelmez. Hayır, günah inatçı bir güç olarak ortaya çıkar. Günah, tanrısal buyruğu tam da Yasa'nın yasakladığını yapmak için fırsat olarak kullanır. Günahın yalnızca uyuyan bir köpek gibi uyandırılması söz konusu değildir. Günahın *en önemli* özelliği, Tanrı'nın buyruğuna karşı başkaldırmaktır.

Arzu yalnızca tek bir şeye yönelmez. İmrenilecek her şeyi hedef alır; bu bakımdan çok yönlüdür ve her şeyi kendine çekmeye çalışan güçlü bir mknatus gibidir.

5. bapta, Yasa olmadan da (ve Yasa'dan bağımsız olarak) günahın var olduğu zaten açıkça ortaya konmuştu. Yalnız günah, Tanrı'ya düşman bir ilke olarak, kendi gerçek niteliğiyle açığa çıkmış değildi.

Günah Yasa olmadan “ölüdür”; Yasa olmadan kimse günah yüzünden suçlanamaz.

Günah Yasa olmadan ölü olduğuna göre, Tanrı neden bir Yasa verdi? Yasa olmasaydı günah sonsuza dek ölü kalmaz mıydı? Yasa, günahı taşımak için *araya* girdi (krş. 5:20). Adem'den beri her insanı saran günah hastalığı, Yasa'yla deyim yerindeyse iyileştirilemedi; yalnızca hastalık olarak teşhis edildi. Pavlus Galatyalılara, Yasa'nın “Mesih'e götüren bir terbiyeci” (Galatyalılar 3:24; ER, Almanca Kutsal Kitap çevirisi) olduğunu söyler; yani Yasa İsa'nın kurbanının gerekliliğini gösterdi (Galatyalılar 3:23-26). Onu müjde yayma çalışmamızda da bu anlamda kullanmalıyız.

6.8.3 9-11. ayetler: Yasa'yla karşılaşma ölüme götürür

Ben bir zamanlar Yasa olmadan yaşıyordum; ama buyruk gelince günah canlandı; ben ise öldüm. Yaşam için verilmiş olan buyruk, bana ölüm getirdi. Çünkü günah buyruktan fırsat bularak beni aldattı ve onun aracılığıyla beni öldürdü.

Pavlus örnek olarak (yani zorunlu olarak kendi yaşadığı bir şey olarak değil; çünkü bir Ferisi olarak muhtemelen hiçbir zaman “Yasa olmadan” yaşamadı) Yasa'nın verilmesini canlandırır: “... ama buyruk gelince”.

Bir insan Yasa olmadan günahın bilincinde değildir, çünkü onu teşhis edemez. Ona bir yasa verilirse, günahlar ona gitgide daha açık hale gelir: Bu anlamda “günah canlandı”. Buna, genel olarak daha da çok günah işlenmesi eklenir; çünkü günah Yasa tarafından kışkırtılır ve doğası gereği Yasa'ya karşı davranır.

Demek ki günahın canlandığı, ama imanlının bunu hiç istemediği durumlar vardır (çünkü o Yasa'ya söz dinlemek ister). O zaman kendini ölüyormuş gibi hisseder. Anlam olarak “Bunu yapın, yaşayacaksınız!” diyen sözü bilir. Ama hiçbir şansı olmadan Yasa'nın hükmünü kendisi için kabul eder ve “ölür”. Bu ölüm, günahtan ve Yasa'dan özgür kılan İsa Mesih'in ölümü değildir (Mesih'le birlikte ölmek de değildir); Yasa karşısındaki bütün yetersizliği ve zayıflığı özetleyen ölümdür.

Yetersizliğin yanı sıra, Pavlus'un söylediği gibi, Yasa aracılığıyla gelen ölüm de kastedilebilir: Yasa aracılığıyla (Yasa'ya) ölmüştür. Günah öldürür. Tanrı'nın buyruğu yalnızca ne kadar asi tepki verdiğimi değil, başkaldırımın sonucunun ölüm olduğunu da gösterir – kaçınılmaz olarak. Bu bakımdan günah öldürür.

Günah, Yasa'yı kendi yararına kullanan bir düşmandır. Günah nasıl aldattı? Hristiyan'ı aldatıp, artık bir Hristiyan olarak yerine getirebileceğini düşündüğü yaşam kuralı olarak Yasa'ya odaklanmaya mı yöneltti? Bu bapta bazı sözler bize, aldatan kişinin, başından beri yalancı olanın da bulunduğu cennetteki durumu düşündürür.

Öldüren Yasa değildir, öldüren günahtır. Bu bölümde amaç, Tanrı'nın Yasası'nı aklamaktır. Yasa yaşam için verilmişti, ama insan yenilgisini kabul etmek zorundadır: Yasa'yı, onun aracılığıyla Tanrı önünde doğru sayılacak ölçüde tutamaz.

Yasa Kutsal Kitap'ta yalnızca bu “olumsuz” ışıktaki görünmez. Eski Antlaşma'da sık sık görülebileceği gibi (yalnızca Mezmur 19 ve 119'u düşünün), Yasa İsrail'e verilmiş özel bir armağandı. Yasa büyük bir berekettti. Romalılar 7'de Yasa'nın, insanın başarısızlığını ve yetersizliğini ortaya koyan, günahı tanıtmaya işlevi öne çıkarılır. “Olumsuz” ışıktaki kastedilen budur: Yasa iyidir, ama yardım etmez, çünkü insan iyi değildir.

Burada sorulan soruları Eski Antlaşma'da pek bulamayız. Yasa'yı Hristiyanlara yüklemek, Pavlus'un kurduğu kiliseleri şaşırtmak için onun peşinden giden Yahudileştiricilerin saptırmasıydı.

Ancak lütuf müjdesi yayıldığında eski ile yeni, Musa Yasası ile müjdenin lütuf arasındaki bu çatışma başladı. Bu da özellikle Yasa'yı çok iyi bilen Pavlus'u, Romalılara, Korintlilere, Galatyalılara ve Koloselilere yazdığı mektuplarda, kurtuluş yolu ve Hristiyan'ın yaşam kuralı olarak Musa Yasası'na “karşı” bu kadar açık bir tutum almaya yöneltti.

6.8.4 12. ayet: Yine de Yasa iyidir

Böylece Yasa kutsaldır, buyruk da kutsal, doğru ve iyidir.

Sorun Yasa değil, insandaki günahtır. Yasa, Yasa Koyucu olarak Tanrı'nın kendisinin sahip olduğu bütün niteliklere sahiptir.

Bu özet, Yasa'ya ölmüş ve bundan böyle lütuf altında olmamızın nedenini açıkça ortaya koyar: Neden Yasa'nın niteliği değil, insanın onu tutmaktaki yetersizliğidir.

6.8.5 13. ayet: Bir kez daha – Yasa'nın işlevi

Öyleyse iyi olan şey bana ölüm mü getirdi? Asla! Tersine günah,³⁰ günah olarak görünsün diye, iyi olan aracılığıyla bana ölümü getirdi; öyle ki günah buyruk aracılığıyla son derece günahlı olsun.

Yine de şu soru ortaya çıkar: Tanrı'nın Yasası, yani Tanrı'nın isteği, nasıl benim ölümüm anlamına gelebilir? – Yanıt: Ölüme yol açan Yasa değildir; hayır, ölüme yol açan günahtır. Günah, iyi buyruk tarafından bastırılmaz ve örtülmez, tersine açığa çıkarılır.

Günah daha da günahlı olabilir mi? – Günah zaten olduğundan daha kötü yapılamaz; ama burada söz konusu olan, günahı nasıl algıladığımız ve değerlendirdiğimizdir. Günah önemsizleştirilebilir, insan vicdanını uyusturabilir. Ama Tanrı'nın kutsal Yasası bana günahı doğru algılamamı ve değerlendirmemi geri verir. Yasa'nın amacı, günahı Tanrı'nın gördüğü gibi görmek ve beni Kurtarıcı'ya yöneltmektir.

6.9 Romalılar 7:14-25: Yasa altındaki bir Hristiyan'ın deneyimleri

6.9.1 14-15. ayetler: İyi istek ve zayıf benlik

Çünkü biliyoruz ki Yasa ruhsaldır, ben ise benliğe uyan biriyim, günaha satılmışım; çünkü yaptığımı anlamıyorum (onaylamıyorum); çünkü istediğimi yapmıyorum, nefret ettiğimi yapıyorum.

Şimdi projektör Yasa'dan insana çevrilir. Yasa ruhsaldır: Tanrı'dan gelir. Ama insan benliğe uyandır: İnsanın varlığı, daha doğrusu doğası günahlıdır. Kendini günaha satılmış bilir; karanlık bir kuyudaki Yusuf gibi yalnız bırakılmıştır. İnsan, açıklayamadığı bir çelişkinin içinde tutsaktır. Neden her şeyin istediğinden farklı gittiğini anlamaz. Oysa Tanrı'dan ve O'nun Yasası'ndan yana karar vermişti. Ama şimdi neden bu: İsteddiğini yapamayınca (Tanrı'ya kulluk etmek isteyen biri olarak) tam tersini yapmak

30. Bu ayetin, birçok Almanca Kutsal Kitap çevirisinde (Elb ve ER dahil) bu noktada tam bir cümle oluşturmayan ifadesi şöyle anlaşılmalıdır: "Öyleyse iyi olan şey bana ölüm mü getirdi? Asla! Tersine, bu günahı ..." (krş. örneğin Schlachter, Schl 2000 ve Menge).

zorunda kalır. Bu da tam olarak, “satılmış” olduğu günahın gücünü ve diktatörlüğünü gösterir.

6.9.2 16. ayet: Yasa'yı onaylamak

Ama istemediğimi yapıyorsam, Yasa'nın doğru (mükemmel) olduğunu onaylıyorum.

Bu durumda insan, Yasa'nın mükemmel, ruhsal ve iyi olduğunu onaylamak zorunda bile kalır. İnsanın kendisi hakkındaki bilgisi adım adım artar. İnsan Yasa'yı ve böylece onu vereni aklar. Artık kötülüğün nedenini saptayabilecek durumdadır. Onu herhangi bir yerde değil, kendi içinde bulacaktır:

6.9.3 17-21. ayetler: İçimde yaşayan günah

Artık bunu yapan ben değilim, içimde yaşayan günahtır. Çünkü biliyorum ki içimde, yani benliğimde iyi hiçbir şey yaşamıyorum; çünkü istemek bende var, ama doğru olanı yapmayı bulamıyorum (onaylamıyorum). Çünkü istediğim iyiyi yapmıyorum, istemediğim kötülüğü yapıyorum. Ama istemediğimi yapıyorsam, artık bunu yapan ben değilim, içimde yaşayan günahtır. Böylece doğru olanı yapmak isteyen bende şu yasaı buluyorum: Kötülük bende var.

Kötülüğün nedeni saptanmıştır: insanda yaşayan günah. Pavlus 5:12'de, günahın Adem aracılığıyla dünyaya nasıl girdiğini anlatır. Burada günah, o günden beri insanda yerleşik olan ilke olarak tanımlanır. Günah, çevremdeki dünyada (örneğin bir manastırda) kaçınılabilecek soyut bir ilke değildir. Günah insanda, onun yüreğinde oturma hakkı edinmiştir. Kötülüğü yapan günahın kendisidir. Romalılar 7'de burada anlatılan insan kaynağı saptamıştır. Ama sanki bununla hiçbir ilgisi yokmuş gibi günahının sorumluluğunu başkasına atmaz. Sorumlu olan günah değildir; insanın kendisi yaptıklarından ve yapmadıklarından sorumludur. Onda günah yaşar ve böylece onun benliğinde “iyi” (ER) hiçbir şey bulunmaz. Bu öz bilgisi Yasa aracılığıyla gelmiştir.

İyi olan, Yasa'ya uymaktır. Burada temelde Tanrı'nın Yasası'ndan, yani Musa Yasası'ndan söz edilir. Kendime bir yasa gibi yüklediğim her kural da bir yasanın aynı etkisine sahiptir (bkz. 7:8-9'daki tanımlıksız “yasa” ifadesi). Bu

bapta, Tanrı'yı hoşnut etmek için kendine iyi ve doğru kurallar yükleyen yeniden doğmuş bir insan söz konusudur. Ama hata, bu kuralları (Tanrı'nın Yasası'nı) kendi gücüyle yerine getirmeye çalışması ve bu sırada bağlantıyı anlamadan içindeki günahı kışkırtmasıdır. Kendini bir “zorunda olma”³¹ ilkesinin altına koyan kişi, Mesih'e ve Ruh'un gücüne bakmadan kendine ve kurallarına bakar.

6.9.4 22-23. ayetler: İki yasa ve etkileri

Çünkü iç insan yönünden Tanrı'nın Yasası'ndan zevk alıyorum; ama üyelerimde başka bir yasa görüyorum; bu yasa aklımın yasasına karşı savaşıyor ve beni üyelerimdeki günahın yasasına tutsak ediyor.

“Öz teşhis” artık yalnızca içte yaşayan günahı tanımakla kalmaz; bu günah yalnızca orada bulunmakla kalmaz, kaçınılmaz olarak egemenliğini de kabul ettirir. Çünkü kötülüğün bir kaynağı olduğu gibi, söz konusu kişinin Tanrı'dan gelene sevinmesinin de bir nedeni olmalıdır. Bunun nedeni “iç insanın” varlığıdır. İç insan günahın karşısında durur ve yine “iç insandan” söz eden karşılaştırma ayetleriyle uyum içinde (Efesliler 3:16; 2 Korintliler 4:16) imanlının yeni yaşamını temsil eder. İç insan yalnızca dış insanın, yani bedenın karşısı değıldir. “İç insan” ile yalnızca can ya da ruh kastedilmez, çünkü doğan her insanda bunlar vardır. İç insan öncelikle, insanın iç yönünü tanımlayan insan anlayışından (antropolojik olarak) anlaşılmamalıdır.³² Tersine, iç insan kurtuluştan yola çıkarak (soteriyolojik olarak) anlaşılmalıdır. Kurtuluş henüz bedenimizi kavramamıştır; bize önce dışarıdan henüz görünmeyen ruhsal yaşam bağışlanmıştır. Bedensel tamamlanış ancak dirilişte ya da dönüşümde gerçekleşecektir. Burada insanda Tanrı'yı arayan yeni bir şey başlamıştır. O yeniden doğmuştur.

İç insanın bir “aklı” vardır (Yunanca *nous*, yani düşünme yetisi). Bu, Kutsal Ruh tarafından yenilenmiş düşüncedir. Bu düşünme yetisi için Tanrı'nın istediğini istemek doğal bir yasadır. Ama burada insandaki galip düşman olarak görünen günah daha güçlüdür. O da beraberinde bir “doğa yasası”

31. H. P. Medema, *Der Brief an die Römer*, s. 111.

32. Jürg Buchegger, *Der neue Mensch in Christus und seine tägliche Erneuerung*, s. 199, içinde: *Ein Mensch – was ist das?*, Wuppertal, 2004.

getirmiştir. Günah günah işler; onun yasası (yasallığı) budur. Bu, bir sonraki ayetin söylediği gibi, hayal kırıklığına uğramış bir insan tarafından hissedilir:

6.9.5 24. ayet: Umutsuzluk

Ne zavallı adamım! Beni bu ölüm bedeninden kim kurtaracak?

İnsanın öz teşhisi sona erer ve bu acılı haykırış gelir. Sanki eski Yunanlıların çözümü günah sorununun yanıttıymış gibi, yalnızca bedenini terk etmek istemez. Onların çözümü, bedeni bütün kötülüklerin nedeni olarak görmek ve özgürlüğü ruhta bulmaktır. “Ölüm bedeni”, bütün insanca varoluşuna sahip çıkarcasına yayılan günahın etkisi altındaki insan bedenidir.

Ölüm bedeni, 6. bapta günahın bedeni gibi, gerçekten de insanın fiziksel bedenidir. Günah nedeniyle ölüme mahkûmdur (Romalılar 8:10-13). Yunan çözümünden farkı şudur: Hristiyan bedeni (ölüme mahkûm olsa da) olumlar ve Rab’bin hizmetine verir. Bunu yapabilir, çünkü artık Mesih’in kendisi Kutsal Ruh aracılığıyla bu bedende yaşar. Son çözüm o zaman bedenin dirilişindedir (bedenden çıkıp gitmekte değil); ama bu arada insan Ruh aracılığıyla bedenin kötü eylemlerini öldürebilir (Romalılar 8:12-13).

Buradaki haykırışla söz konusu kişi yalnızca kurtuluşu değil, her şeyden önce bir Kurtarıcı’yı özler! Yasa’nın harfî duygusuzca talep ediyordu, güç vermeden. Kurtarıcı, Rabbimiz İsa Mesih ise lütuf ve sevgi içinde canını her biri için kişisel olarak veren ve güç bağışlayan Kişi’dir (Filipililer 4:13; 2 Korintliler 12:9 vb.).

6.9.6 25. ayet: Romalılar 7’nin dersi

Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı’ya şükrederim! Böylece ben kendim aklımla Tanrı’nın Yasası’na, benliğimle ise günahın yasasına kulluk ediyorum.

Kurtarıcı ilk kez adıyla anılır. Bu, imanlının kendini kapattığı güçlü zindanın kapısının anahtarıdır. Bu durumdan kurtaran biri varsa, o da Rabbimiz İsa Mesih’tir. Bu, Rabbinden söz eden bir imanlıya işaret eder. Şimdi sonunda yön de hedef de doğrudur. Romalılar 7’de, Kutsal Kitap’ın başka herhangi bir babından daha çok “ben” ve “ben” ve yine “ben” okunur. Sorun da buradadır. Pavlus belki bu örneği bilinçli olarak böyle seçti; “ben”e,

“kendine” ve Yasa’ya giden bir yola karşı çarpıcı biçimde uyarmak için. Kendi iç savaşımıza odaklandığımız sürece Mesih’i göremeyiz ve Ruh’un yolunda yürüyemeyiz. Umutsuz Hristiyan artık çapayı eskisi gibi kendi teknesine atmaz, onu İsa Mesih’e salar.³³

Anı şükran, sefaletteki dönüm noktasıdır. Şükran şu demektir: Bir şey başaran ben değilim, başka biri benim için bir şey yapar. 8. bap, şükranın ne için olduğunu gösterir: Tanrı’nın Mesih’teki kurtuluş eylemi için; bu eylem yalnızca suç sorunumu değil, “günah sorunumu” da çözdü. Doğam gereği olduğum şey ortadan kaldırıldı ve sona erdirildi. Sina Dağı’na, Yasa dağına zahmetli tırmanış sona erdi. Artık hedef Golgota ve orada kurtuluş ve yaşam için bağışlanan lütuftur!

7. babın sonu, imanlıda bulunan iki doğayı karşı karşıya koyar (7:25). Ama burada söz konusu olan (Galatyalılar 5'te anlatıldığı gibi) benlik ile Ruh arasındaki sürekli günlük savaş değil, imanlıda iki yasallık bulunduğuna ilişkin çığır açan bilgidir. İçimde iki ilke vardır: Bir yanda – benlikle – günaha kulluk ederim. Bu ilkenin kaynağı artık açıkça saptanmıştır: Benliğimde yaşayan günahıtır. Öte yanda – yenilenmiş düşünme yetisiyle – Tanrı’nın Yasası’na kulluk ederim. Bunun kaynağı da anlaşılırdır: İç insandır – Tanrı’nın bağışladığı yeni yaşam.

Benlik, “eski ben”in, tanrısız olanın ve bu dünyaya ait olanın, şimdiki çağın – evet, günahın beraberinde getirdiği her şeyin – dinamığıdır. Düşünme yetisi ise iç insanın Tanrı’nın Yasası’nı yerine getirmek istediği araçtır. Pavlus 7:25'te ikilemi özetler: Yenilenmiş düşünce aracılığıyla Tanrı’nın Yasası’ndan zevk alır, benlik aracılığıyla ise günahın yasallığına kulluk eder. Ya birine ya da ötekine kulluk eden kişidir, “ben”dir – hem de kararının tam sorumluluğunu taşıyarak. Böylece yaptığım her şey için kullandığım iki yetenekten ya da kapasiteden söz edilebilir.³⁴ Bu iki kapasiteden biri her zaman etkindir; tarafsız hiçbir şey yoktur. Her eylem (kısacası düşündüğüm ve yaptığım her şey) bu yeteneklerden biri tarafından belirlenir. Peki Ruh’un yeteneği yaşamımda nasıl atılım yapar?

Pavlus’un nasıl yanıt vereceğini ve hangi yolu göstereceğini merak ediyoruz. Ama yanıtı önceden tek bir cümleyle şöyle ifade edebiliriz: Yasa’nın

33. William MacDonald, *Kommentar zum NT*, cilt 1, s. 641.

34. Charles C. Ryrie, *Ausgewogen statt abgehoben*, Dillenburg 1994, s. 43. İngilizce “capacity” sözcüğü “yetenek” anlamına da gelir.

yapamadığını Mesih artık bizim için yaptı (tarihsel olgu olarak), Ruh da bugün bunu içimizde “yerine getirir” (gerçek deneyim olarak).³⁵

35. Gordon Fee, *Der Geist Gottes und die Gemeinde*, Metzingen, 2005, s. 188.

7. Romalılar 8:1-11: Sonunda özgür!

İlk beş bapta bir yanda Tanrı'nın doğruluğu, öte yanda insanın (Yahudi ya da uluslardan olsun) suçu ve günahı üzerine kurulan kanıtlama zinciri, Mesih'in kanı aracılığıyla kurtuluşa götürdü (3:23-25). Tanrı Oğlu'nu kefarete olarak verdi. İsa'nın kanı Tanrı'nın adil talebini yerine getirir. Ama Tanrı, İsa kendini bizim için kurban ettikten sonra, aklanmamız için O'nu ölümler arasından diriltti. Şimdi Tanrı, kutsal ve adil Yargıç, İsa Mesih'e *ve* O'nu ölümler arasından diriltten Tanrı'ya iman edeni aklar. Pavlus 5:1'de şöyle özetler:

İmanla aklandığımızı göre Tanrı'yla barış içindeyiz!

Buraya kadar, mektubun doruk noktasına ulaşıldığı, başka bir doruğun neredeyse artık mümkün olmadığı düşünülebilirdi. Ama sonra Pavlus daha derinde yatan sorunu ele alır. 5:12'den itibaren artık suç ve kefarete değil, insanın ahlaki varlığı söz konusudur. Söz konusu olan, bir güç olarak ve her insanla ayrılmaz biçimde iç içe geçmiş bir ilke olarak günahıdır. Bir insanın *yaptığı* ona bağışlanabilir. Ama (ahlaki açıdan) *olduğu* şey bağışlanamaz, çünkü bununla günah aklanmış olurdu.

Pavlus 5. bapta günahın kökenini ve etkisini, 6. bapta günahıtan özgür kılınmayı açıklar. 7. bapta Yasa'nın Hristiyan'la ilişkisini ele almıştır. İkinci yarıda ise Tanrı'nın çocuğu olduğunu varsayabileceğimiz bir insanın deneyimini anlatmıştır. Bu Hristiyan, Yasa'yı yaşam kuralı yaparak iyi niyetlerle Tanrı'yı hoşnut etmeye çalışır. Ama belirleyici bir şeyi gözden kaçırmıştır: Hristiyan, günaha öldüğü gibi Yasa'ya da ölmüştür. Sina'daki Yasa'nın, başarı ilkesinin geçerli olduğu bütün bir "sistemi" temsil ettiğini anlamamıştır. Oysa Yasa tam da benliğin zayıflığını ve yetersizliğini kanıtlamak için verilmişti. İnsanın günahlı olduğunu ve Tanrı'nın müdahalesine ihtiyaç duyduğunu açıkça göstermiştir. Yasa aracılığıyla günah canlandı (7:9); Yasa aracılığıyla günah son derece günahlı oldu (7:13). Bir imanlı harfin bu eskiliğine bel bağlarsa, umutsuzluk içinde son bulacaktır; çünkü içindeki günah, yenilenmiş isteğinden daha güçlü olacaktır.

"Ne zavallı adamım!" sözü, günahın yenilmez olduğu bilincinden doğar. Romalılar 7'de Hristiyan yalnızca kendini görür; Mesih'te aklanmış, yıkanmış ve kutsal kılınmış olduğunu görmez. Mesih'teki yeni kimliğini fark

etmemiştir. Yeni kimliğini kavrayan kişi (8. bapta anlatıldığı gibi) artık “Ne zavallı adamım!” demek zorunda değildir. Yine de: Her ne zaman bir yanlış adım atarsa, yani günah işlerse ve dolayısıyla onda bir “benliğin işi” (Galatyalılar 5:19) bulunursa, bunu Tanrı önünde içtenlikle mahkûm etmeli ve itiraf etmelidir. Günahın her gerçek itirafı üzüntü ve pişmanlıkla bağlantılıdır. Bu, ruhsal büyümenin bir parçası ve ön koşuludur.

Romalılar 8 bize yaşama açılan kapıyı ardına kadar açar: Mesih’te beraat ve yüceliğe giden yolda Tanrı’nın oğulları ve çocukları olarak Ruh’ta özgürlük. Henüz varmadık; hâlâ ölüm bedenindeyiz ve çürümeye tabi bir yaratılışın içindeyiz.

7.1 Şimdiden – ama henüz değil

Umutla kurtarıldık (Romalılar 8:24-25; ER, Almanca Kutsal Kitap çevirisi). Bizi günahlılardan doğrulara dönüştüren aklanmamız kesindir, ama yalnızca imanla elde edilir. İmanla sahip olduğumuz şey “şimdiden”dir. Ama yetkinliğe henüz ulaşmadığımız açıktır. En güzeli daha gelecek; bunu da “henüz değil” diye adlandırıyoruz.

Mesih’in yeni çağı: Sonsuz yaşam, Ruh’un etkinliği, lütuf, özgürlük, diriliş, yenilenme, esenlik, doğruluk, tamamlanış

Mesih’in 1. geliş ve O’nun işi “şimdiden”i gerçekleştirir: aklanma, Ruh armağanı

İman ve umut içinde dünyasal yaşam – Şimdiden – ama henüz değil
Şimdiki çağ

Mesih’in 2. geliş “henüz değil”i gerçekleştirir:

- Gelecekteki yücelik 8:18
- Oğulluk, bedenimizin kurtarılışı 8:23
- Tanrı’nın çocuklarının yüceliğinin özgürlüğü 8:21
- Özgür kılınmış yaratılış 8:21

Adem’in çağı: Günah, ölüm, benlik, Yasa, kölelik, geçicilik, çürüme, boşluk
Grafık, bu görünürdeki karşıtlığı ve bu iki nokta arasında var olan gerilimi açıkça göstermek ister. Daire, Adem’in çağının henüz sona ermediği, ama Mesih’in çağının çoktan başladığı kesişme alanıdır. Bu dönemde Tanrı’nın halkına geleceğin yaşamı zaten verilmiştir; aynı zamanda tamamlanış ise henüz beklenmektedir.

Bu iman, umut ve imanda sabretme dönemine kurtuluşun emir kipleri (imperatif) eşlik eder. Onların cesaretlendirmeleri, öğütleri ve ısrarlı uyarıları bizim içindir ve bizi sona kadar dayanmaya, imanın bütün maraton koşusunu tamamlayabilmeye yöneltmelidir. Tanrı'nın lütfu, Ruhu aracılığıyla hedefe ulaşmamızı sağlayacaktır. 8. babın konusu budur. Pavlus'ta ve bütün Yeni Antlaşma'da *şimdiden – ama henüz değil* dengeli biçimde göz önünde bulundurduğumuzda umudumuz canlanır. 6-8. baplar bu ana düşüncenin çarpıcı bir örneğidir.

Kurtuluşun bildirme kipi (indikatif) *şimdiden*'e, yani zaten almış olduğumuz şeye karşılık gelir. *Kurtuluşun emir kipi* ise bakışı *henüz* olmayan, ama ulaşacağımız şeye yönelir: sonsuz yaşamın yüceliğine ve özgür kılınmış bir yaratılışa. Tanrı'nın kurtuluşu insanın eylemini, kararını ve sabrını dışlamaz. Olduğumuz şey olmalıyız. Uyarı ve vaat, öğüt ve güvence yan yana durur ve asla birbirini dışlamaz.

7.2 Atılım

8. bap belki de bu mektubun “en yüksek” dağ doruğu ve bütün Kutsal Kitap'ın en yükseklerinden biridir. Günahtan özgür kılınma tamamen açıklığa kavuştuktan sonra Pavlus, özgür kılınmışların yolunun Tanrı'nın hedefine (tamamlanışa) ulaşmak için nereye ve hangi yaşam koşullarından geçerek gideceğini gösterir.

“Bu bap bizi Hristiyanlığın en iç çemberine ve yüreğine götürür; dünyanın uzaktan bile karşılaştırılabilir bir şey sunmaya hiçbir şekilde muktedir olmadığı, mutluluğun özel durumunu, en saf ve kavrayışa ulaşmış sevinci ele alır.”³⁶

7.3 1. ayet: Beraat – artık mahkûmiyet kararı yok

*Bu nedenle Mesih İsa'da olanlar için artık hiçbir mahkûmiyet (mahkûmiyet kararı) yoktur.*³⁷

36. C. J. Ellicott ve W. Sanday (ed.), *A Bible Commentary for Bible Students*, s. 233.

37. Şu çeviriye destekleyen el yazmaları vardır: *Bu nedenle Mesih İsa'da (olanlar) için artık hiçbir mahkûmiyet yoktur; (onlar) benliğe göre değil, Ruh'a göre yürüyenlerdir.* Mesih'te olanlar konumlarını Ruh'a göre yaşayışlarına borçlu değildir; tersine, Mesih'te olmanın mantıksal sonucu Ruh'a göre yürümektir. Konum ve durum çoğu zaman haksız yere birbirinden çok uzaklaştırılır – Pavlus'un anlamayacağı bir durum. Bu çeviri, kurtuluşun bildirme kipi ile kurtuluşun emir kipinin birliğine tamamen uygundur. Yani söz konusu olan işlerle kurtuluş değil, kurtuluşun normal sonucu olarak yaşamın değişmesidir.

Bu, Kutsal Kitap'ın en büyük ve en zengin içerikli cümlelerinden biridir. Bu söz her korkuyu kovar. Yargıya doğru giden kayıp bir dünyada bir sevinç çığıdır. Günahlarını tanınmaları nedeniyle umutsuzluğun eziyet ettiği insanlar için bu müjdenin varoluşsal bir etkisi vardır: özgür kılınma, esenlik, güvence ve güvenlik. Mesih'teki bu yer, ya da bu konum, her atom sığınağından daha güvenlidir. Mesih'te bize hiçbir şey olamaz, çünkü önce O'na çarpardı. O ise her şeyle başa çıkabilir. Burada söz konusu olan, O üzerine almasaydı haklı olarak bize çarpacak olan Tanrı'nın mahkûmiyet kararıdır. O'nda olduğumuz ve sonsuza dek kalacağımız için gündelik yaşamda bu güvenlikle yürürüz. Bütün hukuki sorunlar çözülmüştür. Yalnızca doğrular olarak ilan edilmedik, hatta Mesih'le ayrılmaz biçimde birleştik: Mesih'te olmak, Tanrı'nın bize baktığında bizi değil, Mesih'i görmesinden başka bir şey değildir.

Bu temel ifade bize, Mesih'te olan bizler için yargı günündeki gelecekteki mahkûmiyetin ve sonsuz mahkûmiyetin gelecekte geçmişe kaydırıldığına güvence verir: Mahkûmiyetimiz zaten gerçekleşti.

Bu mahkûmiyet, Tanrı bize yalnızca lütfkâr olduğu için geri alınmadı ya da iptal edilmedi. Tanrı'nın varlığı değişmez. O, yüceliğinden, kutsallığından ve doğruluğundan asla vazgeçmeyecek ya da onları inkâr etmeyecektir. Peki Mesih'te olanlar için neden mahkûmiyet yoktur? — Çünkü bizim üzerimizdeki, yani eski insanımız üzerindeki mahkûmiyet kararı Mesih'te yerine getirildi (6:6; 8:3). O'na çarptı, bize değil. Mahkûmiyetten korunma, İsa'nın yaşamında yetkin olmasından ve Yasa'yı yerine getirmesinden ibaret değildir. Hayır, mahkûmiyet kararının yalnızca verilmesi değil, yerine getirilmesi de gerekiyordu; bu da çarmıhta ve İsa'nın ölümünde gerçekleşti. Kurtuluşumuz O'nun kutsal yaşamı değil, O'nun ölümüdür.

Bir gün her insan Sonsuz Olan'ın huzuruna çıkmak zorunda kalacak. Bu, gazap günü ve Tanrı'nın adil yargısının açığa çıkacağı gündür (Romalılar 2:5). O gün insanların gizli şeyleri yargılanacak (Romalılar 2:16). Hepimiz Tanrı'nın yargı kürsüsü önüne çıkarılacağız ve her birimiz kendi hesabını verecek (Romalılar 14:10). Bu an ne zaman gelirse gelsin, biz Mesih'teyiz. Şimdiden doğrular kıldık; öyle ki bu andan korkmamız gerekmez. Bizi bekleyen bir yargılama süreci yoktur. Yargı zaten gerçekleşti. Tanrı'nın gazabı (Romalılar 1:18) bize çarpmaz; Mesih'in kanıyla aklандık ve gazaptan kurtarılacağız (Romalılar 5:9).

Mesih'teki kurtuluş konumumuzu şimdi imanla kavrarız. Ama o gün bu açığa çıkacak, o zaman yaşanan ve görünen gerçeklik olacak: Orada, Tanrı'nın tahtında tam beraat ve çocuklar olarak kabul edilmek! O zaman imandan görmeye geçmiş olacağız.

Tanrı bizi Mesih'in içine yerleştirdi (1 Korintliler 1:30). Bu, Tanrı'nın yargısına karşı mutlak korumadır; ama aynı zamanda Dirilmiş Olan'da bambaşka yeni bir yaşamın başlangıcıdır. Özellikle kendisinin ele aldığı bu konu için Pavlus “Mesih'te olmak”³⁸ deyimini kullanır. Bu, Hristiyan imanının yüreği, şimdi Tanrı'nın tahtında olan Mesih'le en yakın birliktir. İmanlının Tanrı önündeki hukuki konumu şimdi bundan daha azını içermez; aynı şey, şimdi içine getirildiği yeni yaşam atmosferi için de geçerlidir. Bu hem onun konumunu hem de yaşamının aklanmasını ve dinamizmini tanımlar. “Mesih'te olmak”, “Mesih'te yaşamak” demektir. A. T. Pierson, “Mesih'te” sözlerini, bir saraya açılan büyük bir kapıdaki güçlü bir kilidi açabilen küçük bir anahtara benzetmiştir. Mesih'te Tanrı'nın tahtına kadar getirildik. Orada Sevgili Olan'da, Tanrı'nın Oğlu'nda kabul edildik.

Yeni konuma (“Mesih'te” olmaya) gelmek söz konusu olduğunda mesele ne duygudur ne de kişinin kendi çabası. Bir Hristiyan'ın bu konuma ulaşmak için çabalaması gerekmez. Watchman Nee'nin benzetmesiyle bu, bir odada bulunan, ama yine de bu odaya tekrar tekrar girmeye çalışan birinin durumu gibi olurdu.

7.4 2. ayet: Yaşam veren Ruh'un yasa aracılığıyla özgür kıldık

Çünkü Mesih İsa'daki yaşam veren Ruh'un yasa beni günahın ve ölümün yasasından özgür kıldı.

İmanlı Mesih İsa'da, “yeni evinde” ne bulur? Mesih'te olduğunda artık neye ortak olur? Orada, Mesih'in dirilişte sahip olduğu bütün yaşam gücüne ortak olur.

İki yasa – ya da yasallık – karşı karşıya konur. Güçlerden biri ölüme, öteki yaşama doğru etkindir. Mesih'le birleşmiş olan, günahı ve ölümü yenebilir. Yasalardan biri ötekini kırmıştır, çünkü daha güçlüdür. Söz konusu olan, iki yasanın yan yana bulunması değil, Mesih'teki zaferdir. Bu, Pavlus'un aşağıda

38. Yeni Antlaşma'da bu kavram ve Mesih'le birliğimizi niteleyen benzer ifadeler 190'dan fazla kez geçer.

da açıkladığı gibi, tamamen pratik olarak Hristiyan'ın deneyimi olmalıdır. Ama yaşam veren Ruh'un böyle bir yasasına dayanabilmek için önce zaferin savaşarak kazanılmış olması gerekir. Bu savaşı Hristiyan vermemelidir; bu zaferi onun için başka biri savaşarak kazanmıştır: Mesih.

Günahın ve ölümün yasası yerçekimi yasasına benzetilmiştir. Bir kuş bu yasayı aerodinamik yasasıyla yener. Kuş yere düşmez, istediği yere uçar. Uçmak, bunun için dişini sıkarak çabalamadan doğasında var olan bir yetenektir. Bu sırada yerçekimi yasasını aştığının farkında değildir. Yaratıldığı şeyi yapar. Yaşam veren Ruh'un bu yasası da Hristiyan'ı aynı şekilde özgür kılmıştır ve onda sürekli etkin olmaya devam eder. Bu özgürlüğü bağışlayan ve canlı tutan Kutsal Ruh'tur. Hristiyan bu yasanın etkisinden emin olabilir ve bu – kuşa olduğu gibi – onun için normal olan olmalıdır.

8. bap ağırlıklı olarak Kutsal Ruh'la ilgilenirken, 7. bap insanın kendi “ben”iyle ilgilenir. Kutsal Ruh, Mesih'in Ruhu, yaşamın Ruhu'dur. Adem'de ve onun bütün soyunda günahın ve ölümün yasası etkindi. Mesih'te ise şimdi kıyaslanamayacak kadar büyük bir güçle Ruh ve Dirilmiş Olan'ın yaşamı etkindir.

7.5 3. ayet: Tanrı günah sorununu Golgota'da çözer

Çünkü benlik aracılığıyla güçsüz olduğu için Yasa'nın yapamadığını Tanrı yaptı: Kendi Oğlu'nu günahlı benliğin benzeyişinde (eşliğinde) ve günah için göndererek günahı benlikte mahkûm etti ...

Yasa ne günah sorununu çözebildi ne de onu tutmak ve ona göre yaşamak için yaşam ve güç verebildi. İnsanı ahlaki olarak iyileştiremedi ya da yenileyemedi. Benlik (Adem'in soyunun doğal ve bu yüzden günahlı ve bu dünyaya ait dinamiği) güçsüz ve yetersizdi. Ama Tanrı her şeyi harekete geçirdi, çünkü O lütüfkâr ve merhametlidir. Bizim yapamadığımızı O yaptı. Bu bağlamda özellikle hâlâ kendisi bir şey yapmak isteyen ve kendini yapma ve zorunda olma baskısı altına koyanlar için ne özgür kılıcı bir söz!

7.5.1 Tanrı insan olur

Bunu Tanrı yaptı. Bu, insanların yapabileceği ya da yapmak isteyebileceği her şeyin kesin sonudur. Tanrı muhteşem olanı, akıl almaz olanı yapar: Biricik

Oğlu’nu gönderdi. Ne melekler ne de bir insan gönderdi. Sonsuz sevgi ve sonsuz paydaşlık içinde bağlı olduğu Oğlu’nu verdi. Oğul Tanrı insan oldu. “Günahlı benliğe” doğmadı, günahlı benliğin “eşliğinde” gönderildi. İnsanlara benzer oldu, ama günahsız olarak. Günahsız olarak, ama günah *için* gönderildi. O’nun tanrısal görevi, günah için kurban olmaktı. “Günah için” ifadesi Eski Antlaşma’da günah sunusu için sık sık kullanılır. Tam da bu kurban olacaktı, çünkü o zamana kadarki bütün kurbanlar ancak günahı anımsatabilirdi! Günah için bu biricik kurban olacağının, günahsız yaşamının her anında bilincindeydi.

Söz insan oldu (Almanca: *Fleisch*, “beden”), ama günahsız olarak. Günah bütün insanlardaydı; onun özü “benlikteki günah” olarak adlandırılır. İsa için yalnızca, günahsız olarak bedende (insanca varoluşta) olduğu geçerliydi. Bu, başkaları için günah sunusu olabilmenin pazarlık konusu olamayan ve gerekli ön koşuluuydu.

“Günahlı benliğin benzeyişi” ifadesi bir yandan Oğul Tanrı’nın gerçekten insan olduğunun vurgulanmasını içerir (“eşlik” burada “benzerlik”ten daha fazlasını ifade eder; yoksa O’nun gerçek insanlığından kuşku duymak mümkün olurdu). Öte yandan ifade, O’nun insanlığının bütün insanlarda olduğu gibi günah tarafından kavranmamış olduğunu içerir.

7.5.2 Golgota

Akıl almaz olan oldu: Tanrı “benlikteki günahı” mahkûm etti (yargıladı) ve bunun için Oğlu’nu günah sunusu olarak aldı. Böylece Tanrı günah üzerindeki mahkûmiyet kararını O’nda yerine getirdi. Mesih günahlı varlığımızı üzerine aldı (kendini bizim olduğumuz şey yaptı) ve bizim yerimize Tanrı’nın kutsal yargısına kendini açtı. Tanrı Oğlu’nu esirgemedi (8:32)! Pavlus 6:6’da aynı şeyi söyler: Mesih’le birlikte çarmıha gerildik. 7:4’te bunu başka sözlerle anlatır (“Mesih’in bedeni aracılığıyla öldürüldünüz”). Çarmıhta günaha karşı dava görüldü ve ölüm cezası yerine getirildi. Kurtarıcı hem mahkûmiyeti hem de günahın ücreti olarak ölümü bizim yerimize üstlendi!

Tanrı, O’nun sevgisinin sonsuz Oğlu olmasına rağmen, O’na çarmıhta en büyük günahlı gibi davrandı – insanlığın bütün günahının üzerinde bulunduğu kişi gibi. Tanrı’nın gazabı, kutsal ve doğru olan ve günahtan

nefret eden Kişi'ye acımasızca çarptı. O, bizim için günah (ve günah sunusu) kılındı (2 Korintliler 5:21). Bu olay insanlık tarihinin en karanlık saatlerini kapsar. O gün öğle saat 12'den öğleden sonra saat 3'e kadar süren olağanüstü küresel karanlık, bu sırta tanıklık eder. Olan bitene hiç kimse tanık olamazdı. Tanrı, bedensel olarak gücünün sonuna gelmiş, ama tam bilinçle kutsal Tanrı'yla karşılaşan kendi Oğlu'nu vurur. Sonra O, canını ölüme teslim eder. Kurtarıcı, şimdiye dek söylenmiş en önemli sözleri evrene haykırır: "Tamamlandı."

Böylece Mesih İsa'da olanlar için artık hiçbir mahkûmiyet olamayacağını anlarız. O, mahkûmiyeti üzerine aldı. Doğamız gereği olduğumuz şeyi ("Adem'de" konumumuzun bütün özelliklerini) sanki ondan sorumluymuş gibi kendi üzerine yükleyerek kendini Tanrı'nın mutlak kutsallığına ve doğruluğuna teslim etti. Hak ettiğim her şeyi benden aldı. Bu tanrısal bir kurbandı ve şimdi Mesih'te olan herkes için geçerlidir. Bu, Tanrı'nın başarısızlığımıza, günahımıza ve Tanrı'ya kulluk etmekteki yetersizliğimize verdiği yanıttır. O, günahlarımızdan ve günahattan aklanmamızı mutlak olarak adil ve bu yüzden itiraz edilemez bir temele oturttu. Tanrı'nın talebi yerine getirilmişti. Yeniyi yaratmak için eskiyi yargılamak gerekiyordu: Günahın, İsa'nın bedeninde (insan olmuş Söz'de) Tanrı'nın kendi ölçütlerine göre, O'nun doğruluğu, kutsallığı ve yüceliğiyle uyum içinde mahkûm edilmesi gerekiyordu. Böylece Tanrı her bakımdan yüceltildi ve talepleri tümüyle karşılandı. Bunun kanıtı İsa'nın diriltilmesi ve tahta çıkarılmasıdır. Tanrı, Oğlu'nun kurtuluş işinde tam bir huzura kavuşmuştur.

Ama bu kurtuluş eyleminin hedefinin ne olduğuna dikkat edelim:

7.6 4. ayet: Tanrı'nın Yasası şimdi yine de yerine getirilir

... öyle ki benliğe göre değil, Ruh'a göre yürüyen bizlerde Yasa'nın hükmü yerine gelsin.

İsa'nın tamamlanmış kurban ölümü aracılığıyla gelen kurtuluş, şimdi pratik yaşamımıza, yaşayışımıza akar. Kurtuluşun hedefi, Yasa'nın şimdi (7. babın tersine) yine de Hristiyan tarafından yerine getirilmesidir. Bu ayet Romalılar 7'ye verilen yanıttır! 7. babı inceledikten sonra şu soru kalmıştı: Tanrı'nın Yasası hiçbir zaman yalnızca günahı açığa çıkarma işlevinin ötesine geçemeyecek mi? Tanrı'nın Yasası doğru ve mutlak olarak iyi olduğuna göre,

hiç kimse – elbette İsa dışında – onu yerine getiremeseydi bu Tanrı için bir yenilgi anlamına gelirdi. Durum da şöyledir: Şimdi Mesih’te olanlar Yasa’yı yerine getirir. Yasa’nın talebi şimdi onlarda yerine getirilir – hem de Tanrı’nın Ruhü aracılığıyla.

Burada Musa Yasası’nın her buyruğu söz konusu değildir. Romalılar 7’deki insanın sorunu ayın yasası değil, Musa Yasası’nın ahlaki kısmıydı. Durumunun ikilemini On Buyruk’un sonuncusuna (ahlaki türden bir buyruğa) bağlar: “Göz dikmeyeceksin!” (7:7; Çıkış 20:17; krş. Yasa’nın Tekrarı 5:21). Günah ahlaki buyruklarda açığa çıkar (bkz. Yakup 2:8-11). Göz dikmek, yani haksız arzusunun tutkusu (neye yönelik olursa olsun), bizimle her gün karşılaşan ve yüreğimizde başlayan bir şeydir.

Bu buyruk şimdi imanlı tarafından Kutsal Ruh’un gücüyle yerine getirilir. Böylece arzuya direnebilir ve onu yenebilir. Dahası şunu fark edecektir: Bilinçli olarak Ruh’un yolunda yürüdüğünde arzu onun için çekiciliğini gitgide yitirir. Artık haksız olana ve başkalarına ait olana – (dünyasal ölçütlere göre) daha büyük, daha güzel ve daha iyi olana – sahip olmak istemez.

Pavlus’un “yeni” ahlakı, yani “Ruh’un yeniliği” (7:6), eski ya da yeni kurallardan veya yasalardan oluşmaz. Tersine, Ruh’un gücüyle geleceğin yaşamını bugünden sürdürürüz – Mesih İsa’da tanıdığımız şekliyle Tanrı’nın varlığını ifade eden bir yaşam. Bu yaşamın ölçütü Musa Yasası değil, Mesih’in yasası (Galatyalılar 6:2), Mesih’te olan ve bütün Yeni Antlaşma’da karşımıza çıkan gerçektir (Efesliler 4:20-22). Elbette Mesih’in yasası ile Musa Yasası asla birbirleriyle çelişmez, çünkü kaynakları ve yazarları aynıdır. Musa Yasası’nın özü sevgidir; bu da Mesih’in yasasının merkezidir. Ama son anılan yasada sevgi çok daha ileri gider: Ölçüt Mesih’in kendisi ve O’nun sevgisidir.

7.6.1 Musa Yasası ve geçerliliği

“Tanrı’nın sonsuz ahlak yasası”³⁹ ile geçerliliği zaman bakımından sınırlı olan Musa Yasası arasında ayırım yapmalıyız. Tanrı’nın sonsuz ahlak yasası, Tanrı önünde neyin doğru, neyin yanlış olduğunun mutlak normudur. Tanrı’nın kutsal ve değişmez varlığının insana karşı ifadesidir. Tanrı’nın ahlak yasası her

39. Ernst G. Maier, *Die biblische Lehre von den Heilszeiten*, Hünfeld, 2007, s. 80 vd. “Tanrı’nın sonsuz ahlak yasası” kavramı, diğer ilahiyat kavramları (Üçlü Birlik, eski ve yeni doğa vb.) gibi Kutsal Kitap’ta geçmez; ama Kutsal Kitap’a dayanan bir gerçeği özlü biçimde ifade etmek için yararlıdır.

zaman vardı, çünkü O'nun sonsuz varlığının talepleridir. İnsanlar, Musa Yasası altında olmadan Tanrı'nın mutlak ahlak yasasıyla uyum içinde yaşayabilir.

Pavlus burada tam da bu yeni durumu açıklar. Hristiyan, kurtuluş yolu ve yaşamın ölçütü bakımından Musa Yasası'ndan özgür kılınmıştır. Ama bu yüzden asla “yasadışı” değildir. Artık yasa gereğince Mesih'e tabidir (1 Korintliler 9:21) ve burada en azından Musa Yasası'nın ahlaki kısmında bulunan kurallar geçerlidir.⁴⁰ Yaşam veren Ruh'un yasası (8:2) olarak “Mesih'in yasası” (Galatyalılar 6:2) ve (yeni) sevgi buyruğu (Yuhanna 13:34; 15:12 vb.) Musa Yasası'na bağlanır ve onunla hiçbir yerde çelişmez, ama çok daha ileri gider. Şimdi imanlılar Tanrı'nın ve Mesih'in taklitçileri olmuştur. Geçerli olan şudur: Sevgi içinde, kendini ölüme dek veren Mesih sevgisi içinde yürüyün (Efesliler 5:2)! Bu bir yasadan daha fazlasıdır. Musa Yasası burada adeta geride kalır ve Tanrı Oğlu'nun ve O'nun kurtuluş işinin açıklanmasının ışığında yeni standardı artık izleyemez. Bu bir ilişkinin ifadesidir; bu oğulluktur, bu bireysel yönlendirmedir, bu yeni bir yaratılıştır (Galatyalılar 6:15-16).

Tanrı'nın sonsuz ahlak ilkelerinin açıklanması ve uygulanması, kurtuluş tarihinin farklı dönemlerinde değişir. Musa Yasası geçerliliğini yitirmiş olsa da, Musa Yasası'nda ifadesini bulan Tanrı'nın sonsuz ahlak ilkeleri kalıcıdır. Çünkü onları Mesih'in yasasında yeniden buluruz. Pavlus Romalılar 13:8-10'da bir örnek verir. Yeni yaşamın buyruğu, birbirimizi sevmemizdir. Bununla Musa Yasası'nı da yerine getiririz, çünkü sevgi Yasa'nın özetidir (Galatyalılar 5:14-15; 1 Timoteos 1:5-11; Matta 22:34-40). Bu özet, yani sevgi, Mesih'in yasasına da karşılık gelir.

Mesih bir yandan Musa Yasası'nın sonu, ama aynı zamanda hedefi ve yerine getirilişidir (Romalılar 10:4). Musa Yasası'nı yetkin biçimde tutan tek kişi O'dur. Ama bunun ötesinde insan İsa Mesih'te Tanrı'nın sonsuz ahlak yasası yetkin biçimde açığa çıkar. Mesih, sonsuz Söz olarak (Yuhanna 1:1-3) kişiliğinde Tanrı'nın isteğinin ve yasasının yetkin ifadesidir. “Mesih'in yasası”, Tanrı'nın sonsuz ahlak yasasının yetkin bir açıklamasını kapsar ve bu haliyle

40. Yeni Antlaşma'da On Buyruk: Şabat buyruğu dışında diğer dokuz (ahlaki) buyruğun hepsi Yeni Antlaşma'da yalnızca tekrarlanmakla kalmaz, ayrıca keskinleştirilir ve/veya bir yasaktan olumlu bir buyruğa dönüştürülür! 1. buyruk: 1 Korintliler 8:4-6; 2. buyruk: 1 Korintliler 10:7, 14; 3. buyruk: Koloseliler 3:8; 5. buyruk: Efesliler 6:2; 6. buyruk: Matta 5:22; 1 Yuhanna 3:16; 7. buyruk: Matta 5:28; Efesliler 5:25; 8. buyruk: Efesliler 4:28; 1 Yuhanna 3:17; 9. buyruk: Efesliler 4:25; 10. buyruk: Efesliler 5:5; 1 Timoteos 6:10 vb.

Eski Antlaşma Yasası'nı aşar. Bu yüzden Hristiyan'ın ölçütü artık Musa Yasası'nın harfî değil, bir Kişi'dir: Mesih'in kendisi Ruh aracılığıyla yüreklerimize yazılmıştır.

Başka bir deyişle: Yeni antlaşmanın olguları yürürlüğe girer. Yasa yüreklerle (yani insanın isteme ve karar merkezine) yerleştirilir; öyle ki söz konusu kişiler Kutsal Ruh'un gücüyle içeriden bu yasaya göre yaşayabilsin. Bu yasayı Mesih'in kendisinden başka hiç kimse somutlaştırmaz (İbraniler 8:10; 10:16; 2 Korintliler 3:6, 18; Yeremya 31:31-34; 32:40; Hezekiel 36:24-27).

7.7 5. ayet: Benliğe göre ya da Ruh'a göre olmak

Çünkü benliğe göre olanlar benliğe ait olanı düşünür; Ruh'a göre olanlar ise Ruh'a ait olanı.

Pavlus, Romalılar 5:12'de başlattığı iki çizgiyi aşağıda da sürdürmeye devam eder. Bu bağlamda bir Hristiyan'ın ruhsal mı yoksa benliğe uyan biçimde mi yaşadığı hakkında yazmaz. Onun için hâlâ temel ayrım söz konusudur. “Benliğe göre olmak”, hâlâ Adem ailesine ait olmak demektir. “Ruh'a göre olanlar” ise “Mesih'tedir”. Ama yine de her iki konum da soyut bir konu değildir. Yaşam, düşünce ve eylem ya Ruh tarafından ya da benlik tarafından biçimlendirilir. Benlik imansız, Ruh imanlıyı biçimlendirir.

Benlik, insanın günahlı varlığıdır – içinde yaşayan günah aracılığıyla bütün varoluşunda ve yaşam biçiminde dönüştüğü şeydir. İmansız “benliktir” (Yuhanna 3:6). Benlikten ve benliğe göre yaşar; kendine ve bu dünyaya ait olana yönelmiştir. İstese bile başka türlü yapamaz. Benliği tarafından belirlenir. İsteği, düşüncesi ve eylemi, bu dünyaya ait olanın, görünenin ve dünyasal olanın dinamizmiyle belirlenir.

Hristiyan ise “Ruh'a göredir”. Bu, Ruh'un ona kurtuluşu verdiği ve yeni kökenini oradan aldığı anlamına gelir: Ruh'tan doğan ruhtur (Yuhanna 3:6). Bunun sonucunda yeni bir yaşam yönü, yeni ilgiler ve sonsuz olana ve göksel olana yönelen bir bakış ortaya çıkar.

7.8 6-7. ayetler: Ölüm ve yaşam, düşmanlık ve esenlik

Çünkü benliğin düşüncüsü ölümdür, Ruh'un düşüncüsü ise yaşam ve esenliktir; çünkü benliğin düşüncüsü Tanrı'ya düşmanlıktır; çünkü Tanrı'nın Yasası'na boyun eğmez, eğemez de.

Fark bundan daha açık olamaz. Benliğin yönelişi (düşünüşü) içinde ölümü, yani geçiciliği ve çürümeyi taşır. Hâlâ benlikte olan insan bunu algılamaz. Kendi kararlarıyla yaşayabileceğini düşünür, ama günah tarafından yönlendirilmektedir. Bu yaşamın (hem fiziksel hem de sonsuz) ölüme götürdüğünü fark etmez. Ölümden korksa da onu normal bir şey olarak görür ve benlik ile ölüm arasındaki bu bağlantıyı tanımaz.

Tanrı'nın Ruhu ise yaşam ve esenlik etkin kılar. Bu yaşam biyolojik değil, ruhsal ya da sonsuz yaşamdır. Tanrı'yla barış bu yeni yaşamın temelidir. Esenlik bütün insanların özlemidir, ama ancak Kutsal Ruh'un gücüyle elde edilir. Ruh'taki yaşam bu esenlikle belirlenir; bu, imanlının güvenle Tanrı'nın elinde dinlenmesini sağlayan bir esenliktir. Pavlus öğretiş mektuplarında bu ruhsal yaşamın ve esenliğin insanca varoluşumuzda nasıl görüldüğünü açıklar. Burada hâlâ soyut görünen temel karşılaştırmada kalır.

Günahlı benliğin doğası edilgen bir şey değildir. Böyle algılanmasa bile Tanrı'ya düşmanlık içindedir. Benlik Yasa'yı reddeder. Tanrı'nın yetkisi benlik için bir düşmandır. Tanrı'yı yaşamdan sürmek, benliğin doğasıdır. Benlik Tanrı'nın Yasası'nı tutmaya yeteneksiz ve isteksizdir. Bu, Hristiyan için de geçerlidir. Onun benliği, yani yeni kurtuluş konumunda da hâlâ içinde bulunan eski benlik doğası, aynı şekilde davranır (buna özgürlük tanınırsa) ve Yasa'yı aynı şekilde tutamaz. *İçimizdeki* benlik de Tanrı'ya düşmanlıktır. Ama bir sonraki ayetin gösterdiği gibi, biz “benlikte” değiliz:

7.9 8-9. ayetler: Benlikte ve Ruh'ta olmak

Benlikte olanlar Tanrı'yı hoşnut edemez. Ama siz benlikte değil, Ruh'tasınız; yeter ki Tanrı'nın Rubu sizde yaşasın. Mesih'in Rubu kendisinde olmayan kişi O'na ait değildir.

“Benlikte olmak” kavramıyla, bir insanın Adem'in soyundan biri olarak doğası gereği ne olduğu kastedilir. Onun hayatı, olduğu ve yaptığı her şeyde bununla biçimlenir ve belirlenir. Su balığın yaşam ortamı olduğu gibi, bu da onun yaşam ortamıdır. Pavlus, benlikte Tanrı'yı hiçbir zaman, Yasa'nın yardımıyla bile hoşnut etmenin mümkün olmadığını hiç kuşkuya yer bırakmadan açık olması gerektiğini söyler.

Hristiyan artık “Adem'de” değil, “Mesih'te”dir; bu burada onun “Ruh'ta” olduğu gerçeğiyle eş tutulur. Tanrı'nın Ruhu her imanlının içinde yaşadığı

için, bu Ruh onu sahiplendiğinden beri imanlı da “Ruh’ta”dır. Ruh’taysak, Mesih’in kişiliğinde olduğumuz gibi Kutsal Ruh’un kişiliğindeyiz. Bu Tanrısal kişi, Tanrı’nın Ruhu, tıpkı Mesih gibi içimizde yaşar. Buradan, durumumuzun artık “Ruh’ta” olarak tanımlandığı sonucu çıkar. “Mesih’teyiz” ve “Kutsal Ruh’tayız”. Başka bir deyişle, Tanrı’dayız (Koloseliler 3:3; 1 Selanikliler 1:1; 2 Selanikliler 1:2; 1 Yuhanna 4:15-16; Yahuda 1). Bu, yaşam, lütuf, esenlik ve doğrulukla dolu yeni “evimiz”, yeni yaşam atmosferimizdir. “Ruh’ta olmak”, bundan böyle Tanrı’nın Ruhu’nun içimizde meyvesini oluşturması ve düşünüşümüzü ya da isteklerimizi yönlendirmesi demektir. Bu Ruh, içine yerleştirildiğimiz İsa Mesih’ten farklı ya da O’ndan bağımsız olarak etkinlik göstermez. Bu yüzden aynı Ruh’a “Mesih’in Ruhu” da denir. Bu yeni yaşamda merkez ve hedef Mesih’tir; Tanrı’nın Ruhu da Mesih’i hayatımızda yüceltmeye büyük önem verir.

İmanlının hayatında Mesih öne çıkmıyorsa ve o kişi O’nu sevmiyorsa, bunun sonucu ancak O’na ait olmaması olabilir. Bu, kimse kendini sahte bir güvenceye kaptırmasın diye kendini sınamaya bir çağrıdır.

Mesih’in Ruhu burada, kişinin kimin malı olduğunu simgeleyen mührer benzer. Burada Kutsal Ruh’la mühürlenmekten söz edilmese de (krş. Efesliler 1:13), sahiplik belirtisi (yani “O’na ait” ifadesindeki iyelik zamirinin Mesih’e ait olma anlamında kullanılması) bu yöne işaret eder.

7.10 10-11. ayetler: Tanrı’nın Ruhu ve bedenimizin kurtuluşu

Ama Mesih sizdeyse, beden günah yüzünden ölüdür, ama Ruh doğruluk yüzünden yaşamdır. İsa’yı ölüler arasından diriltenin Ruhu sizde yaşıyorsa, Mesih’i ölüler arasından diriltene, sizde yaşayan Ruhu yüzünden ölümlü bedenlerinizi de yaşama kavuşturacaktır (ya da: sizde yaşayan Ruhu aracılığıyla).

7.10.1 Kurtuluş konumumuz – kurtuluşun bildirme kipi – “şimdiden”

- İsa Mesih’teyiz.
- Ruh’tayız.
- Ruh’a göreyiz.
- Kutsal Ruh içimizdedir.
- Mesih’in Ruhu bizdedir.
- Mesih içimizdedir.

Mesih ile Ruh arasında dikkat çekici bir uyum vardır. Bunlar iki ayrı kişidir, ama *tek* bir hedefleri vardır. Tanrılıkta, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un üçlü birliğinde başka türlü olamaz. Üçlü birlik olan Tanrı kurtuluşumuzda iş başındaydı ve şimdi kutsal kılınmamızda da iş başındadır!

7.10.2 Yaşamak ve ölmek

Ölüm 5-8. baplarda tekrar tekrar söz konusu edilir. Ön planda bedensel ölüm vardır; ama bu, sonsuz ölümden (Tanrı'nın mahkûmiyet kararının sonucundan) ayrılamaz. Bedenimiz hâlâ günahın bu sonucunun altındadır. Pavlus burada açıkça iç yanı – sizdeki Mesih'i – dış yandan, yani bedenden ayırır. Beden ölüdür (ölüme mahkûm, ölmekte olan) – günah yüzünden. Ama bu iç yan için geçerli değildir, çünkü o, yaşam veren Ruh'un elindedir. Tanrı'nın kurtuluşu önce insanın iç yanını etkiler. Bu iç yan daha ayrıntılı tanımlanmaz (örneğin “can” ya da “ruh” kavramları kullanılarak), yalnızca “siz” kişi zamiriyle belirtilir. Burada sözü edilen Ruh, bu bağlamda insan ruhu değil, Tanrısal Ruh'tur. O, yaşam veren Ruh'un yasası aracılığıyla yaşam meydana getirmiştir (8:2).

Günah ölümden nasıl sorumluydu, imanlıda da Tanrı'nın doğruluğu yaşamdan öyle sorumludur. Doğruluk yeni yaşamın temelidir. İsa Mesih'in tek doğru eylemi yaşam veren aklanmaya yol açtı (5:18); doğruların konumuna getirildik (5:19).

Hâlâ, özü bakımından bir imansızın bedeninden farksız olan bir bedenin içindeyiz. Mesih'in içimizde olması, dünyasal yaşamda bedeni etkilemez. Beden bu yüzden şimdiden ölümsüz olmaz. Ama bu yalnızca geçicidir, çünkü Mesih'teki diriliş gücü bedeni de kavrayacaktır. Tanrısal kurtuluşun hedefi, eksiksiz bir bütün olarak insanın tamamıdır. Söz konusu olan yalnızca “canın kurtuluşu” değil, daha çok ilk yaratılışın yeniden kurulmasıdır.

Ve bu bile yetersiz kalırdı; çünkü kurtuluş yalnızca Tanrı'nın suretinde yaratılan Adem'in ilk durumunu yeniden kurmakla kalmaz, bizi O'nun Oğlu'nun suretine dönüştürecektir (8:29). Çünkü O'na, İsa'ya benzeyeceğimiz gün gelecektir (1 Yuhanna 3:2). O gün artık “toprakтан olanın” suretini (Adem'in suretini) değil, gökten Olan'ın, yani Mesih'in suretini taşıyacağız (1 Korintliler 15:49). Diriliş, Tanrı'nın kendi yüceliği ve bizim kurtuluşumuz için günahın *bütün* sonuçlarını yendiğini gösterecektir.

7.10.3 Tanrı'nın Ruh ve beden

İçimizde yaşayan Tanrı'nın Ruh, bir gün diriltilecek olmamızın nedenidir. Bu Ruh bedenimizde yaşar ve bedenimizi sahiplenmiştir. Bedenimiz Kutsal Ruh'un tapınağı oldu, beden Ruh'a aittir (1 Korintliler 6:19)! Ruh, ölümler arasından gelecekteki dirilişimizin güvencesidir. Gelecekteki diriltilişin nedeni, şimdi dünyasal bedenimizde yaşarken Ruh'un içimizde yaşamasıdır. Ruh yeniden bu tapınakta yaşamak ister; çünkü bedensel ölüm gerçekleşikten sonra onu bir süreliğine bırakmak zorunda kalmıştır. Rab İsa, Ruh'un sonsuza dek bizimle olacağını söyler (Yuhanna 14:16); O, diriliş bedenimizde de yaşayacaktır. Ruh'un *bedenimizle* olan bu bağlantısını görmek önemlidir; çünkü bu Ruh'u çoğu zaman yalnızca insani *ruhumuzla* ilişkilendiririz.

Kutsal Ruh bir yandan bedenlerimizin diriltilmesinin *nedenidir*, öte yandan bedenlerimizi diriltmek için Tanrı'nın *aracı* da olacaktır.

7.10.4 Neden şimdiden ölümsüz değil?

Tanrı kurtuluşuyla birlikte bedenimize şimdiden ölümsüzlük veremez miydi? Bu beden neden (Mesih daha önce geri gelmezse) bazen hastalanmak ve ölümden geçmek zorunda? Bunun yanıtı şöyle görünüyor: Tanrı'nın dünyayla ilgili bir planı var. O'nun hedefi yeni bir yaratılıştır. Bu yaratılış içimizde çoktan başladı; biz (imanlılar) şimdiden yeni yaratılışın bir parçasıyız, deyim yerindeyse bir “ön tadımlık”, bir ilk ürün. Yeni çağ içimizde çoktan başladı: “Şimdiden” ve aynı zamanda “henüz değil” – tamamlanışa giden yoldaki ara durumumuz böyle nitelendirilebilir.

Şimdiden ölümsüz olduğumuzu düşünelim. O zaman herkes salt bu yüzden, aynı şekilde ölümsüz olmak için seve seve Hristiyan olurdu. Ama Tanrı Müjde'yi, insanlar tövbe edip iman etsinler diye gönderir. Bu soru bu mektupta doğrudan sorulmaz; yine de Pavlus acılar ve sıkıntılar konusuna ve bedenimizin kurtuluşuna daha bu bapta değinir. “Şimdiden – ama henüz değil” gerilimi içinde yaşıyoruz: Beden hâlâ hastalıklara ve ölüme tabidir, ama sonsuzluğun ön tadı olan kurtuluşun tam bereketini çoktan almış durumdayız. Bölüm başlığında sorulan soruya Romalılar 8:24 yanıt verir:

Umutla kurtarıldık (krş. ER'deki ifade; ER, Almanca Kutsal Kitap çevirisi).
Ama görülen bir umut (örneğin ölümsüz beden biçiminde) umut değildir.

8. Romalılar 8:12-17: Kurtuluşun emir kipi – Zafer içinde yaşam

Tanrı'nın kurtuluşu adımızın yaşam kitabına yazılmasıyla sona ermez, doğrudan gündelik yaşamın içine etki eder. Kurtuluş orada görünür olur. Yeni yaşam yalnızca yeni bir “hizmet ilişkisi” (bir kölelikten ötekine) değil, her şeyden önce bir “sevgi ilişkisi” içerir: Tanrı tarafından evlat edinildik ve böylece Tanrı'nın çocukları olduk. Bu sıfatla şimdi düşmüş bir yaratılışın ve düşman bir dünyanın içinden geçen yoldayız. Bu, bedenlerimizin değiştirileceği güne dek böyle kalacak. Bu, diriliş yoluyla (Mesih'te uyumuş olanlar için) ya da doğrudan (o zaman hâlâ yaşayanların değiştirilmesiyle) gerçekleşir – hem de İsa'nın gelişinde. O zaman sonunda oğulluğumuz tamamlanır (8:23) ve gelecekteki yüceliğe erişilir (8:18).

Pavlus Romalıların kurtuluşunu sorgulamaz. Onlara, Tanrı'nın Ruhu'nun Tanrı'nın çocukları olduklarına güvence verdiği kardeşler olarak seslenir. Bunu her zaman için böyleyiz; çünkü gelecek, şimdi yalnızca imanla (ve henüz görünür olmadan) kavradığımız şeyi açığa çıkaracak ve çıkarmalıdır. Pavlus şimdi (bütün mektuplarında olduğu gibi) bir “eğer”den ve bir “o zaman”dan söz ediyor ve kurtuluşla ilgili olarak kondisyonel cümleler⁴¹ kullanıyorsa, bunu onları kaygılandırmak için söylemez. Bununla ne kuşku ne de kesinlik ifade eder. Daha çok onları kendilerine özeleştirel sorular sormaya çağırır: Benim durumum ne? Ruh bende var mı? Doğru yolda mıyım? Örtük olarak bu sorulara evet diye yanıt verdiklerini varsayar. Bunlar, kurtuluşun kesinliğine rağmen bizi olduğumuz şey olmaya çağıran uyarılardır. Tanrı'dan aldığımız yaşamı sürmeliyiz. Bu uyarılar hedefe ulaşmamıza hizmet eder. Bakışımızı “henüz değil”e – ileriye, evimizde olacağımız Tanrı'nın kendi yüceliğine – yöneltirler.

8.1 12. ayet: Artık benliğe borçlu değiliz

Öyleyse kardeşler, borçlusunuz, ama benliğe göre yaşamak için benliğe değil.

41. Yani koşul cümleleri.

İsa Mesih'te olan herkes için, bundan böyle artık benliğe göre yaşamamak bir yükümlülüktür. Pavlus benliği, yani günahlı özü, Ruh'la karşıtlık içinde yeterince açık tanımlamıştır. Benliğin sahiplik iddiası geçmişte kaldı: Özgür kıldık. İnsanlığımızın bir parçası olarak benlik ortadan kaldırılmadı, ama etkisiz kılındı. Artık hayatımızı belirlemesine izin yoktur. Bu yüzden bu benliğe hâlâ herhangi bir biçimde borçlu olmak imkânsızdır. Benlik ise, Tanrı'ya dönüşten önce olduğu gibi, sanki biz onun borçlularınıymışız, yani ona yükümlüymüşüz gibi davranır. Kardeşlere yapılan bu uyarı gereklidir, çünkü saldırya açık kalırız: Biz, bedendeki son günümüze dek benliğin ayartısına karşı savunmasız olanları temsil ederiz.

Peki o zaman Ruh'a mı borçluyuz? Pavlus'un cümleyi böyle bitirmesini kuşkusuz beklerdik. Bunun yerine, benliğe göre bir yaşamın nasıl sona erdiğini ve Ruh'un gücüyle sürdürülen bir yaşamın neye benzediğini anlatır:

8.2 13. ayet: Yaşam ya da ölüm

Çünkü benliğe göre yaşarsanız, öleceksiniz (ölmek zorundasınız); ama Ruh aracılığıyla beden'in işlerini öldürürseniz, yaşayacaksınız.

Pavlus'un sözleri süssüzdür. Uyarı açıktır: Kardeşler, benliğe göre yaşarsanız öleceksiniz. Benliğin özü, yani Tanrı'ya düşmanlık, imanlıda da değişmeden kalır. “Benliğe göre yaşamak”, benlikte olan insanların tanımıdır (8:5-8). Bu, kendini aldatmaktan korumak isteyen bir uyarıdır. Biri benliğe göre *yaşıyorsa*, onun *benlikte olması* – yani sonsuz yıkıma götüren geniş yolda olması – olasılığı vardır. Ama bu uyarı burada (gerçek) kardeşlere yöneltilir! Pavlus onların kurtuluşundan emin olmasına ve onu sorgulamamasına rağmen uyarıyı dile getirir: Benliğe göre yaşamayın, çünkü bu ölüm getirir! Ve bu bağlamda sonsuz ölümü kasteder.

8.2.1 Vaatler, uyarılar ve sonsuz kurtuluş

Kardeşlere yönelik bu uyarı, kurtuluşun yitirilmesinin düşünülebilir olduğu sonucunu akla getirir. Pavlus'un bu uyarıyla göz önünde bulundurduğu olasılık bu mu? Sanmıyorum. Trafik işaretleri olası sonuçlara değil, düşünülebilir sonuçlara karşı uyarır. Yolda araba sürerken güvenliğimizi etkileyen kararlar veririz. Trafik işaretleri virajlara, yan rüzgâra ve yaban hayvanı geçişine karşı uyarır. Beni kaygılandırmak için orada degillerdir.

Yeterince iyi araba süremediğim için bir kazaya yol açabileceğim korkusunu bana salmak istemezler. Daha çok çeşitli ve gerçek tehlikelere karşı uyarırlar. Uyarıları önemsemezsem ne olabileceğini hayal etmemi sağlarlar. Bir yandan Tanrı'nın vaadine sahip olmak, aynı zamanda da uyarıyı işitmek bir çelişki değildir; çünkü bu vaadi sahiplenme çabalarımızda gevşememeliyiz. Pavlus'un hayatından yararlı bir karşılaştırma vardır. Roma yolculuğunda gemi öyle ağır bir tehlikeye düşer ki herkes yaşamaktan umudunu keser. Bu durumda Pavlus bir melekten aldığı vaadi anlamca şöyle aktarır: "Herkes kurtulacak!" Birkaç gün sonra kara görünür ve bazı gemiciler kendilerini kurtarmak için filikayla kaçmak ister. Pavlus askerleri buna izin vermemeleri için uyarır, çünkü gemiciler olmadan herkes ölecektir (Elçilerin İşleri 27). Pavlus, Tanrı'nın vaaadinin belki gerçekleşmeyeceği konusunda mı uyarıyordu? Yoksa Tanrı'nın vaadine uyulmazsa ne olacağını önceden gördüğü için sağduyuya mı sesleniyordu? Bu öyküdeki kesin vaat ile ısrarlı uyarı arasındaki ilişki, Kutsal Kitap'taki vaatler (sonunda kurtulacağımıza dair bize güvence verirler) ile Kutsal Kitap'taki uyarılar ve öğütler (İsa Mesih'e imanla hedefe kadar dayanmamızı isterler) arasındaki ilişkinin tıpkı aynıdır. "Tanrı olası sonuçlara değil, düşünülebilir sonuçlara karşı uyarır. Bizim için de durum böyledir. Kutsal Yazı bize, Tanrı'nın İsa Mesih'te olan herkesi güvenle sımsıkı tuttuğunu söyler (8:29-39). Aynı zamanda bizi İsa Mesih'e itaatte dayanmaya da teşvik eder, çünkü aksi hâlde sonsuza dek kaybolacağız (8:12-13). Bu umutsuz bir çelişki mi? Tanrı'nın uyarısına itaat edebilmek ve inanabilmek için O'nun vaatlerinden kuşku mu duymak gerekir? Hayır! Tanrı bizi Mesih'te, tıpkı Müjde'nin ilk çağrısı gibi olasılıklar ya da koşullar çerçevesinde dile getirilen uyarılar ve öğütler kullanarak güvenle sımsıkı tutar. Tanrı vaatleriyle asla çelişmez ...⁴² İtaatsizlik karşısında O'na inanalım ve itaat edelim diye sağduyumuza seslenir. Bu yüzden Tanrı imanımızı, bizi sonuna dek koruyacağına güvence vererek, ama aynı zamanda bize" ısrarla "İsa Mesih'e kararlılıkla sadık kalmamız" gerektiğini hatırlatarak güçlendirir.⁴³

Bereketler ve vaatler – koşullara bağlı

42. Alıntının yazarı burada, Tanrı'nın vaatlerinin ve uyarılarının hiçbir zaman birbirine karşı kullanılamayacağını açıklamak istiyor.

43. Thomas Schreiner, *Mit Ausbarren laufen – Gibt es Heilsgewissheit ohne Heiligung?*, Oerlinghausen, 2009, s. 219.

Romalılar 8:13 Çünkü benliğe göre ... ama Ruh aracılığıyla bedenini işlerini öldürürseniz, yaşarsanız, öleceksiniz; ... yaşayacaksınız.

Romalılar 8:14 Çünkü Tanrı'nın Ruhu tarafından yönlendirilenlerin hepsi, ... Tanrı'nın oğullarıdır.

Romalılar 8:17 ... yeter ki O'nunla birlikte ... öyle ki O'nunla birlikte acı çekelim, ... yüceltilelim.

1 Korintliler 15:1-2 Kardeşler, size müjdelediğim Müjde'yi size bildiriyorum; ... size müjdelediğim söze sıkı onu kabul ettiniz, onda duruyorsunuz, sıkı sarılırsanız; yoksa boşuna onun aracılığıyla da kurtuluyorsunuz, ... iman etmiş olursunuz.

Galatyalılar 6:9 İyilik yapmaktan usanmayalım; çünkü zamanı gelince ... eğer gevşemezsek. biçeceğiz, ...

Koloseliler 1:21-23 Sizi ... şimdi kendi ... yeter ki imanda temellenmiş önünde kutsal, lekesiz ve suçsuz olarak ve sağlam kalasınız ve durdurmak için, O'nun et bedeninde ölüm Müjde'nin umudundan aracılığıyla barıştırdı, ... uzaklaşmayasınız.

2 Timoteos 2:5 Biri yarışsa bile taç ... kurallara uygun giymez, ... yarışmadıkça.

... O'nunla birlikte egemenlik
2 Timoteos 2:12-13 Dayanırsak, ... de süreceğiz.

İnkâr edersek, ... O da bizi inkâr edecek.
Sadakatsiz olursak – ... O sadık kalır, çünkü kendini inkâr edemez.

... yeter ki cesaretimizi ve
İbraniler 3:6 ... ama Mesih, Oğul olarak umudumuzun övücünü O'nun evinin başındadır; o ev de biziz, ... sonuna dek kararlılıkla sıkı tutalım.

2 Petrus 1:10 Bu nedenle kardeşler, ... çünkü bunları yaparsanız, çağrınızı ve seçilmişliğinizi pekiştirmek için asla tökezlemezsiniz. daha da çok gayret edin; ...

Vahiy 2:7 ... Tanrı'nın cennetinde olan yaşam ağacından yemesi için Galip gelene, vereceğim.
...

Vahiy 2:11
Galip gelen, ... ikinci ölümden zarar görmeyecek.
...

Vahiy 3:5 ... beyaz giysiler giydirilecek; adını yaşam kitabından Galip gelen, silmeyeceğim, Babam'ın ve meleklerinin önünde adını ... açıkça anacağım.

Dayanma ve galip gelme koşullarına bağlanan uyarılar ve vaatler bizi korku ve dehşete düşürmek için düşünülmemiştir. Daha çok, kurtuluşun bildirme kipi (indikatif) ve kurtuluşun emir kipi (imperatif) gibi, bir ve aynı madalyonun iki yüzüdür.

Bu koşullar etkisiz bırakılmamalıdır. Bununla bize kurtuluşu yeniden yitirebileceğimiz tehdidi de yöneltmek istenmez. Bereketler ve koşullar bir gerilim yaratır; bu gerilim içinde gevşeyip tembelleşmemeli, tersine uyanık ve hedefe yönelik olarak imanda ilerlemeliyiz.

8.2.2 Ruh aracılığıyla bedenın işlerini öldürmek

Benliğin gelişip serpilmesine ödünsüzce hiçbir olanak tanımamalıyız. Ruh'taki yaşam ya da benliğe karşı zafer, Tanrı'nın istediği olağan Hristiyan yaşamını kapsar. Benlik, yani günahlı doğa, imanlıda hâlâ vardır ve durmadan etki kazanmaya çalışır. Etki alanı ve eylem sahası, bütün duyuları, işlevleri ve yetenekleriyle bedendir. Elbette kötü olan ve öldürülmesi gereken bedenın kendisi değildir. Beden daha çok benliğin oyun alanıdır; benliğin, yani günahın aracıdır.

Bu benlik hâlâ yalnızca ölümü hak eder ve Golgota'da çoktan yargılanmıştır (8:3). Pavlus burada benliğin kendisini değil, benliğin işlerini (kıpırdanışlarını, uygulamalarını, yaşam belirtilerini) öldürme görevini verir. Benliğimin her kıpırdanışı karşısında tavrı almam gerekir. Karar vermeli ve konumumu belirlemeliyim. Bunun için Tanrı'nın istediği bir öldürme izni vardır. Günahlı bir eğilim düşüncelerime sızıp yayılmak isterse, benlik beni günahlı bir duyguya ya da eyleme sürüklemek isterse, buna tetikte tepki vermeli ve bunu

yaparken hep aynı yöntemi göstermeliyim. Burada edilgenlik değil, uyanıklık ya da derhal tepki gerekir. “Öldürmek”, benlikten gelen hiçbir şeye hoşgörü göstermemek demektir. Bu, örneğin benliğe ait bir ayartıdan derhal kaçmak anlamına da gelebilir.

Ama savaş benim kendi savaşım değil, güçlü bir Yardımcı’nın, yani Ruh’un gücüyle verilen bir savaştır. Tam olarak söylersek, burada söz konusu olan bir savaş değil, bir “infaz”dır. Hedefimizde benliğin bütünü (günahlı doğa ve Adem’den gelen öz olarak) değil, onun işleri vardır. Bunlar sürekli bir tehdittir, ama yalnızca ortaya çıktıklarında “öldürülmeleri” gerekir. Benlik hep oradadır, ama benliğin işi değil. “İnfaz” kavramıyla hiçbir şey güzelleştirilmek istenmez; sanki bu mücadele çocuk oyuncacı ya da zafer garantili, görkemli bir otomatik süreçmiş gibi. Gündelik hayatımız hiçbir zaman plana göre işlemez, pek öngörülemez, tekrar tekrar yeni zorluklarla karşılaşır. Aynı şekilde benliğimizin tuzakları ve hileleri de onun her zaman ustaca ve beklenmedik biçimde saldırdığına tanıklık eder. Benliğimizin dostu dünya, bu kötü çağdır. Bu ittifak işimizi kolaylaştırmaz. İçimizdeki benlik ilk darbeye susup geri çekilmeyecektir. En az beklediğimiz ve en az işimize geldiği anda yine orada olacaktır.

Benlik inatçıdır; ne yaşlılıktan güçsüzleşir ne de yorulur. Benliğin doğası konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmamalıyız.

Demek ki bu, benliği sürekli yere serdiğimiz bir savaş değildir. Bu savaş Golgota’da zaten yapıldı. Bu zaferin içinde ve Ruh’un gücüyle beden işlerini öldürebiliriz. (Az önce anlatılan kararlılığı biz de gösterirsek) zamanla benliğin bu ayartısını ve saldırısını artık sürekli bir çatışma olarak yaşamayacağımızı varsayabiliriz. Tanrı’nın içimizdeki işi sayesinde kötülükten kaçınmak, ona yer vermemek ve iyi olanı, yani Tanrı’nın isteğini, kendi istegimizmiş gibi kendiliğinden seçmek bir düşünme biçimi ve alışkanlık hâline gelecektir.

8.2.3 “Ölü saymak” mı, “öldürmek” mi?

Pavlus Romalılar 6:11’de, kendimizi günaha ölmüş, ama Mesih İsa’da Tanrı için yaşıyor saymamız gerektiğini zaten söylemişti. Ama 8:13’te öldürmekten söz eder. İlk bakışta bu iki buyruk birbiriyle çelişir. Birinci buyruk daha edilgen, ikincisi daha etkin türdendir.

Romalılar 6:11 ile hayatımızdaki günaha karşı zaferimiz konusunda henüz her şey söylenmiş değildir. Günahla ve benlikle mücadele, yalnızca kendimizi günaha ölmüş saymakla kazanılmaz. Ayartı ölü birine saldıramayacağı için “ölü taklidi yaparak” ayartıdan kurtulmaya çalışırsak, bu yaygın bir görüş olsa da yine de çözüm değildir. Benlik hâlâ içimde yaşıyor; onu ölü ilan edebilirim, ama onun ölü *olmadığını* fark edeceğim. Bu beni yorucu bir çatışmaya sürükler: Sürekli kendimi ölü saymaya çalışarak dikkatimi büyük ölçüde kendime ve günaha yönelik ayartıya yoğunlaştırırım. Romalılara Mektup’un günah ve benlik sorununa verdiği yanıt bu *değildir*. Kendini günaha ölmüş saymak ne demektir? Bu, Mesih’in kurtuluş işini kabul etmektir; bu işte eski hayatım, eski insanım Mesih’le birlikte çarpmıha gerildi (öldürüldü). Kendini “günaha ölmüş” saymak, günahın ayartısı karşısında nasıl davranmam gerektiğiyle ilgili değildir; Romalılar 6’da söz konusu olan, Tanrı’nın benim için bir kez ve sonsuza dek yaptığı şeyi imanla kabul etmektir. Bu, 2000 yıl önce benim dışımda gerçekleşti. Orada Tanrı eski hayatı mahkûm etti ve Mesih’in ölümünde ona son verdi. Bu kurtuluş eylemini imanla yüzde 100 kendim için sahipleniyorum. Artık Mesih’te yeni bir hayat sürüyorum. Kendimizi böyle saymalıyız; imanlılar olarak bundan böyle bunu temel almalıyız. Cümlelerin ikinci bölümü (“ama Mesih İsa’da Tanrı için yaşıyor”) Hristiyan’ın ne yaptığını anlatır: 8. bapta anlatıldığı gibi Ruh’un gücüyle yaşar. Pavlus ancak şimdi, Romalılar 8’de, günahlı benlikle, onun işleriyle ve uygulamalarıyla somut olarak ne yapmam gerektiğini açıklar. Burada gündemde edilgenlik (kendini bir şey saymak) değil, kararlı bir eylem vardır. Hatta bu, düşünülebilecek en kararlı şeydir: Öldürmek.

8.2.4 Öldürmek – bu nasıl olur?

“Öldürmek” neye benzer? Söz konusu olan, benliğin yeni hayatımızda artık hiçbir şansı olmamasıdır. Tanrı bu benliğe savaş açtı; biz de bu örneği izlemeliyiz, hem de ödünsüzce. Öldürmek her şeyden önce, bir eylemi benliğin işi olarak açıkça teşhis etmek demektir. Neyin benlikten geldiği benim için açık olmalıdır. Kutsal Ruh bana yardım eder; ona boşuna Kutsal Ruh denmez. Yaptığımız her şeyin – istisnasız – ya Ruh tarafından ya da benlik tarafından belirlendiğini tekrar tekrar aklımızda tutalım. Benlik, özellikle Rab için yapılan etkinliklerde tehlikelidir. Benliğin dinsel bir

“damarı” da vardır; çok dindar olabilir. Benlik her kılığa bürünmeyi bilir! Bu yüzden kendimize tekrar tekrar şu soruyu sormak yararlıdır: Eyleminin kaynağı ne?

Benlik egemen olmak ve kendi eyleminin yapılmasını ve tekrarlanmasını dayatmak ister. Biz buna şimdi çok açık bir şekilde “Hayır” deriz. Benliği tanıyoruz; o, Tanrı’ya düşmanlıktır. Ruh’un yönlendirmesiyle ödünsüzce “Dur!” deriz. Bunun bir alternatifi yoktur. Eylemimizi ya benlik ya da Ruh belirler. Benliğin eylemini sürdürmesine izin vermeyiz. Demek ki “öldürmek”, benliğe uyan eylemin mahkûm edilmesi demektir: Asıl eyleme geçilmeden önce, onu gerçekleştirmeye yönelik bütün niyetleri açıkça reddederim. “Öldürmek” farklı biçimlerde olabilir:

- Aboneliği iptal etmek
- yüz çevirmek
- bırakmak
- itiraf etmek
- ortadan kaldırmak
- karar vermek
- kaçmak
- vazgeçmek
- susmak
- mahkûm etmek
- uzaklaşmak
- başını çevirmek
- istemek
- yok etmek
- tanıklık etmek

– ve daha birçok şey –

Eski Antlaşma, düşmana karşı ne kadar köklü davranmak gerektiğine dair uygun bir örnek sunar. Moavlıların kralı Eglon şişman, bencil bir adamdı – günahlı benliğin ta kendisi. İsrail’in kurtarıcısı Ehut, bu kralı gözü pek, ama Tanrı’nın koruduğu bir eylemle kılıcıyla yere serer (Hâkimler 3:12-30).⁴⁴

44. J. T. Mawson, *Übervinden ... aber wie?*, Schwelm, 1980, s. 28-44.

Bedenin işlerini öldürmezsek, onlar bize egemen olur. “Yılanlar seni öldürmeden önce sen onları öldür.”⁴⁵

Pavlus, benlikten gelen her şeye karşı köklü ve acımasız stratejiyi Koloselilere de aynı açıklıkla anlatır:

“Öyleyse yeryüzündeki üyelerinizi öldürün: fubuş, kirlilik, tutku, kötü arzu ve agğözlülük (hırs); bu da putperestliktir.”

Biraz ileride bu sıralamayı sürdürür: “... öfke, hiddet, kötülük, sövgü, utanç verici konuşma ...” (Koloseliler 3:5-11).

Rab İsa’nın kendisi de aynı stratejiyi önerir ve onu daha da sert bir dille ifade eder: “Bir kadına arzuyla bakan her erkek, yüreğinde onunla zaten zina etmiştir” (Matta 5:28). *“Sağ gözün seni tökezletiyorsa, onu çıkar ve kendinden at; çünkü bütün bedeninin cebenneme atılmasındansa, üyelerinden birinin yok olması senin için daha iyidir”* (Matta 5:29; krş. Markos 9:43-48).

Benlikle çatışmada, bedenın işlerini ancak Golgota’nın ışığında ve Kutsal Ruh’un gücüyle öldürüp kökünü kazıyabileceğimiz bizim için açık olmalıdır. Bu kendiliğinden olmayacak; bunun için her günkü kararımız gereklidir. Benliğe karşı doğru tutumu ancak (haftalık anma yemeğinde, ekmek bölmede de yaptığımız gibi) çarmıhı tekrar tekrar hatırladığımızda koruyabiliriz.

8.3 14. ayet: Ruh tarafından yönlendirilen Tanrı oğulları

Çünkü Tanrı’nın Ruhu tarafından yönlendirilenlerin hepsi Tanrı’nın oğullarıdır.

Ruh’un yönlendirmesi önce, az önce 13. ayette anlatıldığı gibi kendini gösterir: Bir yandan benliğe karşı zaferdir, öte yandan da Pavlus’un Galatyalılar 5’te anlattığı “Ruh’un meyvesinin” ortaya çıkarılmasıdır.

Tanrı’nın Ruhu tarafından yönlendirilmek, Tanrı oğullarının *en belirgin* özelliğidir. Oğullar, babalarının isteğini ve hedefini anlamaları ve yerine getirmeleriyle öne çıkar. Bu konuda Tanrı’nın biricik Oğlu İsa yetkin örnektir. O, Baba’nın işlerini yaptı; Baba’nın isteği O’nun için yiyecek gibiydi. Ruh’un bunda büyük payı vardı (Yeşaya 11:2; Matta 4:1; Markos 1:12; Luka 4:1, 14, 18; İbraniler 9:14 ve başkaları). İmanlılarda da böyle olur; Ruh onlarda yalnızca yaşamakla kalmaz, yönetimi de üstlenir.

45. Jean Gibson’dan alıntı.

Pavlus burada özel görevleri başarmamız ya da önemli kararlar vermemiz gereken belirli yaşam durumlarını anlatmaz. Mektubunun bu bölümlerinde birkaç kez belirtildiği gibi, onun için söz konusu olan temel konulardır – ilkeler, birbirinden açıkça ayrılan iki çizgi.

İmansız biri benlik tarafından, imanlı biri Ruh tarafından yönlendirilir. Bu da bir imanlıyı kolayca günahsızlığa götüren bir robotun otomatik işleyişi değildir. Yenilenmiş yüreğinden ve düşüncesinden yola çıkarak Ruh tarafından yönlendirilmek, Hristiyan'ın olağan yaşam biçimidir. Ama o her zaman benliğin peşinden gitme ve onun tarafından yönlendirilme tehlikesi içindedir. Bu yüzden bu ayetler, bu Ruh'un gücüyle etkin ve bilinçli olarak yaşamaya ve O'nun varlığının, gücünün ve yardımının bilincinde olmaya açık bir çağrıdır. O, İsa'nın Ruhu'dur, oğulluk Ruhu'dur. Başka bir deyişle: Ruh tarafından yönlendirilenler, Tanrı oğullarının yaşaması gerektiği gibi de yaşarlar.

“Tanrı'nın Ruhu yaşamımızın her yönüne erişebilir; bu yüzden edilgen bir sakın değildir, Tanrı'nın kutsallarını yönlendirmek için etkin bir güç ortaya koyar.”⁴⁶ Tanrı'nın Ruhu'nun yönlendirmesi ve rehberliği, imanlının kişiliğini devre dışı bırakmaz; imanlı kendini uzaktan kumandayla yönetiliyor ya da manipüle ediliyor gibi davranmaz ya da hissetmez. Ruh, Tanrı'nın istediğini yapmak için güç verir. Bir kişi olarak yaptıklarımın sorumluluğunu her zaman ben taşırım ve bu yüzden kararı veren her zaman benim. Tanrı'ya şükür, Hristiyan'ın iradesi sürekli yenilenir (Romalılar 12:2; Koloseliler 3:10), öyle ki Tanrı'nın isteğini tanıyıp yerine getirebilsin. Ruh bu düşünmeyi ve eylemi destekler. Bu çoğu zaman insan fark etmeden ya da algılamadan olur. Bunun ötesinde hayatımızın özel zorlukları için Ruh'un özel bir etkinliği olabilir – özel koşullar aracılığıyla, Ruh'un bize konuşması aracılığıyla, imanlı kardeşler aracılığıyla. Yeni Antlaşma bundan daha çok seyrek söz eder.

Ruh'un yönlendirmesi bir mistisizm (iç seslere ve izlenimlere sürekli kulak vermek) değildir ve her durumda yeni bir vahye ya da talimata muhtaç olduğumuz bir “durum etiği” de içermez. Ruh'un yönlendirmesi, kişiliğimizi ve onun yenilenmiş düşüncesini, Tanrı'nın isteğini tanımak ve doğru ve daha iyi olanı yapmak yönünde güçlendirir. Ruh'un yönlendirmesi her şeyden önce Kutsal Kitap'ın talimatları ve buyrukları çerçevesinde gerçekleşir. Romalılar 8'in bu bağlamında söz konusu olan, benliğe ve günaha karşı zaferdir.

46. Fred Stallan, *Was die Bibel lehrt*, Römerbrief, s. 230.

Yine de: Ruh yalnızca güç vermekle kalmaz, yüceliğe giden yolda bizim “izcimiz”, yol bulucumuzdur. Sorunumuz, O’nun görünmez olması ve bu yüzden O’nun varlığına ve etkinliğine (yani yönlendirmesine) güvenmemiz gerekmesidir.

8.4 15. ayet: Oğulluk Ruhu içimizde “Sevgili Baba!” diye haykırır

Çünkü yeniden korkuya düşmek için bir kölelik ruhu almadınız, tersine oğulluk Ruhu’nu aldınız; O’nunla “Abba, Baba!” diye haykırınız.

Yeni Baba-oğul ilişkisi bir kölelik ilişkisi değildir. Bu, 7. bapta deneyimi hatırlatır. Yasa altında insan kölelik içindedir. Efendiden korku ve başarısızlık korkusu artık geçmişte kaldı. Oğulluk Ruhu, Baba’yla paydaşlık içinde yaşamamızı sağlar. Bu paydaşlık dua ve tapınmayla biçimlenir; çünkü buradaki söz (“Abba, Baba”) bir duayı ya da tapınmayı olası en kısa biçimde kapsar. “Abba” sözcüğü Yeni Antlaşma’da yalnızca üç kez geçer. Getsemani bahçesinde (Markos 14:36) Tanrı’nın Oğlu İsa en büyük korku içinde Babası’na bu şekilde seslenir. Bu, babaya karşı kullanılan içten bir hitaptır; “Sevgili Baba” ya da sadece “Babacığım” ile karşılaştırılabilir. Pavlus benzer bir deymi Galatyalılara Mektup’ta da kullanır (4:6). Her şeye gücü yeten Tanrı’ya bu sevgi dolu adla seslenmek belki şaşırtıcıdır; ama bu ad, bu oğulluk ya da çocukluk ilişkisinin ne kadar sıcak olduğunu açıkça gösterir.

Tanrı’ya hizmet artık korku ve zorlamayla, buyruklara ve yasaklara harfiyen uymakla ilgili bir iş değildir. Daha çok, kaygı ve korkunun belirlemediği bir ilişki içinde sürdürülen ve bu ilişkiden doğan yaşamı kapsar. Bu ilişki Tanrı’nın sevgisiyle ve Baba’nın bizi tümüyle kabul etmesiyle doludur; ayrıca O’nun Ruhu’nun varlığıyla doludur; bu Ruh gerçekten içimizdedir, sessiz bir gözlemci olarak değil, etkin bir yardımcı olarak. Tanrı’nın oğullarıyız, kabul edilmişiz, O’nun Ruhu tarafından yönlendirilip yol gösteriliyoruz. Bu bir gerçektir! Bir sürçme, bir günah ilişkisi kırmaz; oğullar ve çocuklar olarak kalırız. “İmanımızı gündelik yaşamda yaşamaya yönelik güçlü çağrısından sonra Pavlus şimdi yüreğimizi huzura kavuşturmak istiyor. Sizin için nasıl bilmiyorum, ama benim bu cesaretlendirmeye ihtiyacım var. Çünkü evrenin aşkın Tanrısı, gecenin sessizliğinde ya da çamura düştüğümde elimi tutan ve beni O’na ‘Baba’ demeye davet eden kişidir.”⁴⁷

47. Francis Schaeffer, *Allein durch Christus*, s. 216.

8.5 16. ayet: Tanrı'nın çocuklarıyız!

Rub'un kendisi, Tanrı'nın çocukları olduğumuza bizim rubumuzla birlikte tanıklık eder.

Tanrı'nın Ruhu, gerçekten de Tanrı'yla bir çocukluk ilişkisine getirildiğimize ruhumuzla birlikte tanıklık eder. Burada ruhumuza bir şey seslenen bir ses kastedilmiyor. Daha çok, Tanrı'nın sözü aracılığıyla zaten edindiğimiz inancı, kurtuluşun kesinliğini güçlendiren ve pekiştiren şey söz konusudur.

Baba'yla olan sağlam ilişkinin her gün düşüncelerimizde canlı olması Tanrı'nın isteğidir. Seven bir Baba tarafından Mesih'te koşulsuz olarak kabul edildiğimi bilmem, hayatımın her alanı için belirleyici önem taşır. Baba beni seviyor ve onun için öyle değerliyim ki Oğlu'nu benim için kurban olarak verdi. Elbette beni terbiye de eder; bu da O'nun sevgisinin bir kanıtıdır (İbraniler 12:5). Çocuk olma hakkı (Yuhanna 1:12) elbette yükümlülükler de getirir. Şimdi kim olduğumuzu asla unutmayalım! Bu konuda Kutsal Ruh bize her gün yardım eder.

8.6 17. ayet: Mesih'in yüceliğinin mirasçılarıyız

Çocuklarsak, mirasçınız da – Tanrı'nın mirasçıları ve Mesih'in ortak mirasçıları; yeter ki O'nunla birlikte acı çekelim, öyle ki O'nunla birlikte yüceltilelim.

Hissedip yaşayabildiğimiz yalnızca Tanrı'yla bir ilişkinin sevinci değildir. Biz “hukuki anlamda” da çocuklarız, yani aynı zamanda mirasçılarız. Tanrı çocukluğumuz ve kendi babalığı konusunda son derece ciddidir. Tanrı'ya ait olan ve O'nun Oğlu'na vereceği şey, bizim de miras payımızdır.

Acılar, yücelik gününde mirası almanın koşulu değildir. Mesih uğruna çekilen acılar çoğu Hristiyan için sürekli bir yol arkadaşısıdır. Bunlar bize yabancı gelmemeli; çünkü İsa, doğruluk uğruna çektiği acıların bu yolunda bizden önce yürüdü. Almanya'da ve bütün Batı ülkelerinde, başka ülkelerdeki imanlı kardeşlerimizin tam tersine, bu acılar şimdiye dek bizden esirgendi. Eğer bir gün bizi de bir acı dönemi karşılarsa, şu geçerlidir: Mesih'e her şeyde, hatta ölümünde bile benzemek isteyen birinin yazdığı bu sözü hatırlayalım. Acı yoluyla yüceliğe – kilise tarihinde sadık imanlıların yolu çoğunlukla buydu.

“Şimdiden” Tanrı'nın çocuklarıyız ve bu yüzden mirasçılarız. Mirası ise “henüz” devralmadık. Kurtuluşun bildirme kipi (indikatif) çocukluğumuzu

anlatır; kurtuluşun emir kipine (imperatif) acılar aittir; bu acılar mirası almanın ön koşulu değildir, ama çoğu zaman İsa'yı izlemenin kaçınılmaz bir parçasıdır. Bu da kesin bir başarısızlığa işaret eden bir uyarı değildir. Daha çok, İsa'ya sadakatle bağlı kalan, O'nu açıkça ikrar eden kişiler olmaya çağırıyoruz.

9. Romalılar 12: Düşünce yenilenir!

Romalılara Mektup, Müjde'nin ve Tanrı'nın doğruluğunun görkemli katedrali olarak adlandırılabilir. Müjde Tanrı'nın kurtuluşunu getirir: beraat, aklanma, özgürlüğe kavuşma, Mesih'le bir kılınma ve bütün zorluklar, acılar ve düşmanlıklar boyunca sonuna dek korunma!

İnsanın Tanrı'ya hizmet edebilmesi için günahın suçundan ve gücünden özgür kılınması, ama aynı zamanda yeni bir yaşam için güç alması gerekiyordu. Pavlus bunu 8. bapta etkileyici biçimde anlattı. Çevremizdeki dünya ve bedenimiz de henüz değişmedi, ama bu artık yalnızca bir zaman meselesidir. Tanrı'nın bedenlerimizi değiştirme sözü kesinleşmiş bir şeydir; O bu sözü yalnızca kendisinin bildiği bir zamanda yerine getirecektir. O zamana dek Tanrı bizim yanımızdadır: O bizden yanaysa, kim bize karşı durmaya cesaret edebilir?

Ardından Pavlus 9-11. baplarda, yine Tanrı'nın doğruluğuyla ilgili başka sorulara değinir. 12. bapta, özgür kılınarak kavuştuğumuz Tanrı'ya hizmet konusuna geri döner. Burada yine yenilik içinde ve Ruh aracılığıyla sürdürebileceğimiz kişisel yaşamımız söz konusudur. Şimdi kurtuluşa açığa çıkan Tanrı'nın doğruluğu gündelik yaşamda da görünür olmalıdır. Pavlus 5-8. baplarda görece soyut ve ilkesel konuşmuştu. Temeli attı, öğretiyi açıkladı. Şimdi yeniliğin yaşamın ayrıntılarında neye benzediğini gösterir. Bunu çağrılar, emirler, uyarılar – Yeni Antlaşma'nın buyrukları – aracılığıyla yapar. Bunlar Musa Yasası'nın yerini almadı. Bu sözler her şeyden önce bize yeni yaşamın neye benzediğini göstermeye yarar. Bunlar Tanrı sevgisinin yol işaretleridir. Bu buyruklara göre doğru olmak için değil, doğrular olduğumuz için yaşarız! Bu buyruklar, Tanrı'nın ve İsa Mesih'in kim olduğunun ifadesidir. Yeni Antlaşma'nın 1000'i aşkın buyruğu sonuçta İsa'da olan gerçeği anlatır. O'nun içimizdeki yaşamı, Yeni Antlaşma'nın buyruklarında anlatılan özelliklerin tam olarak aynısını taşır. Böyle yaşayabilelim diye şimdi Mesih içimizde ve Ruh içimizdedir. O'nun yürüdüğü gibi yürümekle yükümlüyüz (1 Yuhanna 2:6, 8).

9.1 Tanrı'nın bizimle ilgili hedefi

Tanrı'nın her birimizle ilgili hedefi, bizi Oğlu'na benzer kılmaktır. Diğer bütün hedefler bu hedefe bağlıdır. Bir gün bu tümüyle gerçekleşecek. Hedefe vardığımızda bu suret içinde, Mesih'e benzerlik içinde donup kalmayacağız; anıtlara dönüşmeyeceğiz. Hayır, etkin insanlar olacağız – sonsuza dek. Tanrı'nın Oğlu gibi düşüneceğiz, davranacağız, konuşacağız ve seveceğiz. Bunu yaparken her zaman, doğduğumuzdan beri Tanrı'nın yarattığı kişilikler olarak şimdiden olduğumuz kişiler olarak kalacağız. Ama o zaman yazgımıza ulaşmış olacak ve sonsuza dek onun içinde yaşayacağız. Her zaman olmamız gereken kişiler olacağız. Bu bizim en büyük mutluluğumuzdur. Tanrı'nın sevinci, bunu bize armağan etmektir. Bu sayede Oğlu yüceltilir. Şimdiden de her zaman olmak istediğimiz kişiler olabiliriz. Mesih içimizdeyse, kendi kaderini belirlemek, *O'nun* bizim aracılığımızla yaşaması gerçeğini kapsar! İsa'nın suretine dönüştürülme, yani O'na benzetilme, yeniden doğmuş olarak yaşamın sıfıncı gününde başladı. Bu, Hristiyanların yaşam programıdır. Söz konusu olan, sonsuzluğa hazırlıktır. Bu yüzden bu yaşam ve onu neye dönüştürdüğümüz – ya da daha doğrusu, Mesih'in onu neye dönüştürebileceği – çok önemlidir.

9.2 Romalılar 12:1-2: Tapınma – mantıklı bir şey!

Öyleyse kardeşler, Tanrı'nın merhametleri adına size yalvarıyorum: Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı'ya hoşnut eden bir kurban olarak sunun; bu sizin akla uygun hizmetinizdir (tapınmanızdır).

Bu dünyanın (bu çağın) kalıbına uymayın; tersine Tanrı'nın iyi, hoşnut eden ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle dönüşün.

Bu, 6. baba doğrudan bir geri dönüştür. Bedenimizi doğruluğun araçları olarak sunmalıyız (onu hizmete vermeliyiz). Şimdi Pavlus daha da ileri gider ve Romalıları (hatta bütün Hristiyanları) bedenlerini bir kurban gibi tümüyle Tanrı'nın hizmetine vermeye çağırır. Bu kurban, Eski Antlaşma'nın hayvan kurbanlarının tersine diridir. Demek ki yalnızca bir kez değil, sürekli sunulur; çünkü sonsuz yaşamın yeniliği içinde yürürüz. Kurbanımız kutsaldır, çünkü biz zaten Tanrı tarafından kutsal kılınmış kişileriz. Bu yüzden hoşnut eden

bir kurbandır. Kendini tümüyle adama tutumu, alınan kurtuluşun mantıklı sonucudur. Bu yüzden Pavlus da bu adanmaya Tanrı'nın merhametleri adına çağırır. Varlığımızı Tanrı'nın hizmetine vermeye bir yasa aracılığıyla değil, Tanrı'nın merhametleri aracılığıyla çağırıyoruz. Bu merhamet somut olarak şöyle ortaya çıktı: Suçlu olduğumuz her şeyi ve olduğumuz her şeyi (yani günaha satılmış olanları) Mesih'in üzerine yükledi. Oğlu'nu esirgemedi! Tanrı'nın merhameti yalnızca kurtuluşumuzu yaratmakla kalmadı; O bizim Babamız ve biz O'nun çocukları olduğumuz için bu merhamet sürekli olarak mevcut kalır.

Pavlus'un burada kardeşçe ve sevgi dolu bir *öğüt* verdiği gözden kaçırılmamalıdır. Her Hristiyan için (iman yolunun başında da olsa, uzun zamandır bu yolda da olsa) kendini tümüyle adama talebi tekrar tekrar zorlayıcı ve günceldir. Buna tekrar tekrar evet demeliyiz. Dürüst her Hristiyan, ne yazık ki hayatını adamasının dalgalanmalara uğradığını fark edecektir. Adanma, düşüncemizle ilgili bir süreçtir. Adanmaya hazır olup olmadığımız ve bunda ne kadar ileri gideceğimiz kararı orada verilir. Bunu her gün hatırlamak yararlı bir şeydir.

9.2.1 Bedenleriniz!

Bedenini diri bir kurban olarak sunan kişi, putperestlerin kendi putperest tanrılarına karşı göstermesi beklenen türden “aşırı bir kahramanlıkla”⁴⁸ değil, olağan, gösterişsiz ve sürekli Tanrı'ya yönelmiş bir yaşam sürmesiyle öne çıkar. Tanrı'yla böyle bir yaşamın inişleri ve çıkışları, zaferleri ve yenilgileri, tökezlemeleri ve kalkışları olduğu tartışılmaz. Ama harika, cesaret verici deneyimler ve meyve de vardır. Hayatımızı Tanrı'ya teslim eder ve böylece sonsuz, ama görünmez Tanrı'nın elinden tutarak yürürsek, hayatımız heyecan verici olacaktır.

Ama Pavlus neden kurban edilecek olan “beden”den söz ediyor? Düşüncemiz de (2. ayetteki gibi) buna dahil değil mi? Elbette, söz konusu olan bütün varlığımızın, bütün hayatımızın adanmasıdır. Ama bu, ifadesini bedenimiz aracılığıyla bulur. Beden, içinde yaşadığımız dünyayla olan arayüzdür. Ve bu beden, kurtuluşumuzdan önce “günahın bedeni” idi (Romalılar 6:6). Günahın el ve ayak kazandığı araçtı. Beden günahlı

48. Fred Stallan, *Was die Bibel lehrt, Römerbrief*, Dillenburg 2001, s. 358.

alışkanlıklar geliştirdi, günahlı, kendi başına buyruk bir yaşam sürdü ve itaat talep etti. Hayatımızın ne sıklıkla ya da kaç alanının bedenimiz tarafından belirlendiğini ya da etkilendiğini bir sınavalım. Yalnızca birkaç örnek, adanmamızda bedenimizin rolünü kolayca hafife alabileceğimizi göstermelidir. Söz konusu olan alışkanlıklardır ya da nasıl, ne kadar, ne zaman ve ne yiyip içtiğimiz sorusu, uyku alışkanlıkları, televizyon ve internet kullanımımızdır. Bütün bu yönler bedenimizi etkiler ve içselleştirilmiş davranış biçimleri olarak yerleşir. Söz konusu olan bir “günah listesi” değil, bedenimizin rolünü ve çoğu zaman hafife alınan etkisini doğru ışıktta görmektir. Beden burada kurban edilir; yani bedenimizin talepleri bırakılır, öyle ki beden onların yerine Tanrı’nın hizmetine verilebilsin.

Önce “bedenin işlerini öldürmeliyiz” (Romalılar 8:13). Bu söz de bedenin rolünü vurgular; ama bu gerçekten “düşmanca” bir roldür, çünkü beden öldürmemiz gereken şeyleri yapmak ister. Pavlus’un başka bir sözünü kullanırsak, bunlar benliğin işleridir (Galatyalılar 5:19) ya da yeryüzündeki üyelerdir (Koloseliler 3:5). Günahlı alışkanlıklar Kutsal Ruh’un gücüyle denetim altına alınınca, bu bedeni giderek daha çok Tanrı’nın hizmetine verme yolu açılır. “Günahın bedeni” çarmıha gerilmedi, çünkü o zaman ölmüş olurduk. Daha çok, Golgota’da etkisiz kılındı. Bir zamanlar günahın bedeni olan şey şimdi “doğruluğun bedeni”dir! Pavlus bedenini köleleştirir (1 Korintliler 9:27). Durumu tersine çevirir; artık beden onun ardından gitmek zorundadır. Beden günahlı arzularını ve aşırı rahatına düşkünlüğünü dayatamamalıdır: Beden Tanrı’ya ait olmalı ve doğruluğun aracı hâline gelmelidir.

9.2.2 Dünya: Dost mu, düşman mı?

Bedenimizle dünyada yaşıyoruz. Toplum (Pavlus’un *dünya* ile kastettiği tam olarak budur) bedeni büyük ölçüde en önemli şey ilan etti. Bütün sanayi dalları, bedenin ihtiyaç duyduğu ya da duyması gereken her şeyi sunar: wellness, fitness, spor, sağlık, estetik, uzun yaşam, iyi yemek ve içmek, tıp, estetik cerrahi. Tanrı’nın egemenliği altına konulduğu sürece bu tür şeylere temelde hiçbir itiraz yoktur. Soru, bedene hangi rolü verdiğimizdir. O, köle mi, efendi mi?

Kendimizi tümüyle adamamızı engelleyebilecek somut bir tehlike, içinde yaşadığımız dünyada pusuda bekler. Bu, bizi çevreleyen ve içinde hareket ettiğimiz insan dünyasıdır (gerçi İsa'nın dediği gibi, O'nun kendisi gibi biz de ondan değiliz). İnsanlar yaşamlarını Tanrı'sız kurmuşlardır. Toplum, ekonomi ve ticaret, sanayi, kültür, din, müzik, felsefe, boş zaman, eğlence, beslenme, eğitim, aile yaşamı, etik – yaşamı oluşturan her şey Tanrı'yı unutmuşluğa bulaşmış ve onunla biçimlenmiştir: İnsan Tanrı'yı teknesinde istemez (Romalılar 1:28).

Benliğimiz için dünya çekici ve caziptir. Ne de olsa dünyadan geliyoruz; benliğimiz orada evindeydi. Şimdi dünya gibi (yani dünyanın insanları gibi) yaşamamaya dikkat etmeliyiz. Dünyanın yaşam biçimi, diri bir kurbanın kendini tümüyle adamasıyla açıkça çelişir! Dünya insanları kendileri için yaşar ve hayatları için Tanrı'nın isteğini sormazlar!

Dünya (Grekçe *aion*) “çağ” olarak da çevrilir. Dünyanın zamanı akıp gidiyor. Bu dünya çağı sona ermek üzeredir: “Son günlerde” yaşıyoruz. Üstelik dünya yanlış yönde geliyor – hem de giderek artan bir hızla. Gidiş Tanrı'dan uzaklığa doğrudur, Tanrı'dan uzağa, O'na doğru değil. Bütün olarak bakıldığında bu çağ, aşağıya, yıkıma götüren “geniş yol” gibidir (Matta 7:13-14). Bu çağ, ölü balıkların akıntıyla sürüklendiği bir ırmağa benzer. Canlı balık ters yöne yüzer; işte dünyanın biçimini (kalıbını⁴⁹) almamak tam olarak budur. *Dünya* “çağın ruhu” olarak da çevrilir. Dünyayı olduğu şey yapan, insanın düşünce yönelimi ya da zihinsel tutumudur. Ayrıca Kutsal Kitap, Şeytan'ın kendisinin bu dünyanın ilahı, bu çağın egemeni olduğundan birçok kez ve açıkça söz eder.

Dünya ve onun (çağın) ruhu kötüdür. Tanrı'nın sözü bu konuda hiçbir kuşku bırakmaz (Galatyalılar 1:4). Ve “dünyanın dostu” olmak isteyen (çünkü uyum sağlamış bir yaşam daha rahattır), kendini Tanrı'nın düşmanı yapar (Yakup 4:4). Kuşkusuz dünyasallığın ne kadar ileri gidebileceğine dair bir ölçek vardır. Bütün yaşamı kaplamış olması gerekmez. Belki yalnızca bir iki alan, yaşamın dünyasallıkla biçimlenmiş büyük ya da yalnızca küçük bir alanı söz konusudur. Bu yüzden insan, dünyanın düşünme ve yaşama biçiminin nereye sızdığını sınamalıdır. Paramla ilgili durum nedir? Mal mülküm, mesleki

49. Grekçe *schematizein*, yani bir kalıba göre biçimlenmek ya da önceden belirlenmiş bir biçime göre şekillenmeye izin vermek.

hedeflerim, evlilikteki davranışım, en sevdiğim alışkanlıklarım, arkadaşlıklarım ne durumda?

Dünyanın kalıbına uymamak, ona uyum sağlamamak dış şeylerle değil, önce düşünceyle başlar. Eylemden önce düşünce gelir; tıpkı dünyaya uyum sağlamadan önce düşüncelerin gelmesi gibi.

9.2.3 Yeni düşünce aracılığıyla değişim

Tanrı bizi değiştirmek istiyor. Olduğumuz şey olmamızı istiyor! Mesih içimizde giderek daha çok biçim almalıdır. Mesih büyümeli, bizse küçülmeliyiz. Dünya gibi yaşamak (onun düşünme biçiminde ve dış görünüşünde de), Tanrı'nın ulaşmak istediği şeyin tam tersidir. Bu nasıl gerçekleşebilir? 5-8. baplarda zaten açıklanmış olanın temelinde şimdi adım adım bir değişim, ruhsal bir büyüme ve kutsal kılınma süreci gerçekleşir. Yeni iman etmiş insan hâlâ eski ve alışılmış düşünce kalıplarına sahiptir. Bunlar bir tuşa basmakla silinmez. Yenilenme süreci aracılığıyla Tanrı'nın biçimlendirdiği bir düşünceyle değiştirilir.

Pavlus sürekli yenilenme sürecinden birkaç kez söz eder. Kastedilen, salt düşünme işleminden fazlasıdır:

- 2 Korintliler 4:16: Acı ile yücelik arasındaki gerilim alanında iç insanın her gün yenilenmesi
- Efesliler 4:23: Düşüncenizde sürekli yenilenin.
- Koloseliler 3:10: Yeni insan sürekli yenilenir.

Dönüşüm düşüncemizden başlar. Düşünce yetisi (Grekçe *nous*) düşünce dünyasını, aklı, düşünmeyi, anlayışı, düşünme merkezini kapsar. “Düşünce” kavramının arkasında salt düşünmeden, akıldan (*ratio*) fazlası vardır. Kutsal Kitap'ta aynı şekilde düşünceyi ve iradeyi (bazen de duyguyu) temsil eden yürek, düşünce yetisi kavramından ayrılmaz. Düşünce yetisi; düşünmenin, istemenin ve eylemenin kumanda merkezidir. Sınıflandıran, değerlendiren ve keşfeden düşünme ile karar verme süreçleri bu kumanda merkezinde işler. Eylem, düşünmenin ve karar vermenin sonucudur. “Düşünce yetisi ... bilme sürecinin gerçekleştiği ve düşüncelerin kaynaklandığı yerdir. Sözcüğün tam

anlamıyla eylemimiz ve dolayısıyla bütünüyle pratik etik için ‘belirleyici’ yerdir.”⁵⁰

9.2.4 Metamorfoz

Bu, Grekçe metinde “dönüşüm” için kullanılan sözcüktür. Düşüncenin yenilenmesi dönüşümü sağlar. Metamorfoz kavramı konumuz çerçevesinde yararlıdır. Bu sözcüğü hayvanlar dünyasından tanırız. Bir kelebeğin en şaşırtıcı dönüşüm süreçlerinden birinden geçtiğini biliriz. Sürünen bir tırtıldan (her zaman güzel görünmeyen) bir koza evresi üzerinden uçan bir kelebek gelişir. Bu, zaman gerektiren, ama durdurulamayan, programlanmış bir süreçtir. Bizim de böyle köklü bir dönüşümden geçmemiz gerektiği ve geçebileceğimiz şaşırtıcıdır. Bu, Tanrı’nın istediği değişimin her zaman mümkün olduğunu gösterir. Hiçbir şey bunun dışında değildir. Çirkin bir tırtılın harika bir kelebeğe dönüşebileceği düşünülürse, “şu ya da bu böyledir ve böyle kalacak” bahanesi geçerli değildir. Böcek böcek olarak kalır, aynı canlı olarak kalır. Ama tümüyle değişir. Bu, insanı gerçekten ve derinden (yüreğinde ve düşüncesinde) değiştirebilen Müjde’nin gücüne benzemiyor mu?

Aynı “metamorfoz” sözcüğü, İsa’nın görünüm dağında öğrencilerin önünde dönüşüp Tanrı’nın yüceliğinin ışıltısını aldığı olayda kullanılır. Başka bir bağlamda aynı sözcük bizimle ilgili olarak kullanılır: “Hepimiz peçesiz yüzle Rab’bin yüceliğini seyrederek, Ruh olan Rab’bin işiyle aynı surete, yücelikten yüceliğe *dönüştürülüyoruz*” (2 Korintliler 3:18). “Metamorfozumuzun” hedefi Mesih örneğidir. Tanrı’nın bu hedefi yeterince vurgulanamaz ve tekrarlanamaz. Bu bir hayal değildir, ulaşılmaz bir hedef değildir, Tanrı’nın bizi hayal kırıklığına uğratmak istediği yeni bir yanılsama da değildir. Bu O’nun planı ve isteğidir; O bundan büyük sevinç duyar ve bu sevinci bize aktarmak ister. Bu yüzden de başarıya ulaşacaktır. İstersek ve İsa Mesih’e bakarsak (O’nunla, O’nun sözüyle ve O’nun egemenliğiyle meşgul olursak), O’nu hedef edinirsek, O gerçekten hayatımızı doldurursa, dönüşüm süreci doğru programlanmış demektir.

50. Jürg Buchegger, *Ein Mensch, was ist das?*, Wuppertal, 2004, s. 211.

9.2.5 Neden yenilenme?

Doğuştan, doğamız gereği, merkezinde Tanrı'yı değil kendini koyan bir düşünceye ve düşünce yetisine sahibiz. Bir insan tövbe edip Tanrı'ya döndüğünde, Tanrı onda yeni bir şey yaratır, sözün tohumu yüreğinde filizlenir; artık Mesih onun yaşamıdır. Bu yaşam şimdi, bir bebekte olduğu gibi, büyümelidir. Bu büyüme iç insanı ilgilendirir ve düşünce yetisi de buna dahildir. Bu yenilenme süreci bütün yaşam boyunca sürer. Büyüme, Mesih'teki yeni varlık temelinde gerçekleşir. Mesih'te bir anda Tanrı'nın önünde doğru ve kutsal oluruz. Bu yalnızca konumumuzun ifadesi olarak kalmamalı, gündelik yaşamımıza da işlemelidir. Bunun için Tanrı'nın kendisi tarafından gerçekleştirilen sürekli bir yenilenme gerekir; bu yenilenme içinde bulunduğumuz durumu, yaşadığımız çevreyi ve kendi yapımızı (karakter, mizaç, yetenek, zayıflıklar, yaşam durumumuz vb.) tamamen hesaba katar ve bu koşullara uyarlanmıştır.

9.2.6 Yenilenme nasıl olur?

Yenilenme Tanrı'nın kendisi tarafından gerçekleşir. Dönüşüm, kendimizde olmasına izin vermemiz gereken bir buyruktur. Yenilenme Tanrı'nın işidir. Onu biz meydana getiremeyiz. Bizim görevimiz, bütün varlığımızı Tanrı'ya teslim etmek ve dünyanın kalıbına uymamaktır. Bu yenilenme sürecine bizim katkımız budur. Dünyayla fazla meşgul olursak, dünyasal düşünme biçimlerini düşünme, isteme ve eylem kumanda merkezimize sokarsak ve uyum sağlarsak, biz de değişiriz ve (yavaş ama emin adımlarla) dünyaya benzeme belirtileri gösteririz. Bu içte gerçekleşir, sonra da kaçınılmaz bir sonuç olarak dışta. Bu süreç çoğu zaman sinsice, neredeyse fark edilmeden işler. Dünyanın zehri ruhsal yaşamı yavaş yavaş öldürür; öyle ki insan bu süreci pek fark etmez.

Bunun karşısında “Tanrı'nın dünyasında”, O'nun egemenliğinde, Tanrı'yla paydaşlık içinde bir yaşam durur; orada düşüncemi O'nun kendisinin doldurmasına, düzenlemesine ve yönlendirmesine izin veririm. Bu durumda da yenilenme sürecini kendim mutlaka fark etmem.

Yenilenme ne aracılığıyla olur? Burada bundan söz edilmez. Bu, Tanrı'nın egemen eylemidir. O, doğrudan okunan ya da vaazda işitilen Tanrı sözünü kullanır. Sessizliği, duayı ve tapınmayı, yenilenmenin ve düzeltilmenin bilinçli olarak kabul edilmesini kullanır. İmanlıların paydaşlığını kullanır. Yaşamın her durumundan, her deneyimden yararlanır. Her şey Baba'nın terbiyesi, eğitimi ve öğretimidir. Demek ki bu yenilenmeyi hızlandırıp destekleyebilirim, ama aynı şekilde engelleyebilirim de. İsa'ya daha çok benzeyebileceğim gibi, dünyanın kalıbına daha çok uymaya da karar verebilirim. Bu kararlar yalnızca bir kez değil, sonuçta her gün karşı karşıyayız.

9.2.7 Savaş alanı: Düşünce dünyası

“Düşünüyorum, öyleyse varım!” Düşüncelerimiz yaşamımızın şifreleri, yani kodudur. Onları etkilemek ya da hatta yönlendirmek, Tanrı düşmanının en büyük hedefidir. Kumanda merkezine egemen olan her şeyi elinde tutar. Bu da yaşamın bütün alanlarını kapsamak zorunda değildir, ama davranışımız üzerinde geniş bir etkiye sahip olabilir. İblis, büyük bir adımla ya da uzun bir süre içinde birçok küçük adımla düşünce dünyamızda kaleler kurmayı başarabilir (2 Korintliler 10:3-5):

“Çünkü benlikte yürüsek de benliğe göre savaşmıyoruz; çünkü savaşımızın silahları benliğe ait değil, kaleleri (istihkâmları) yıkmak için Tanrısal güçtedir. Akıl yürütmeleri ve Tanrı bilgisine karşı yükselen her yüksekliği yıkıyor, her düşüncüyü Mesih'in itaatine tutsak ediyoruz.”

“Yıkılması gereken ilk savaş hedefleri, kafamızdaki ‘kaleler’dir. Burada kullanılan Grekçe sözcüğün asıl anlamı ‘istihkâm’dır. İstihkâmlar, ya sürekli tekrar yoluyla ya da travmatik bir olay yoluyla beynimize kazınmış olumsuz düşünce kalıplarıdır.”⁵¹

Düşünce kalıpları ve alışkanlık hâline gelmiş davranış biçimleri ya da tepkiler, başka şeylerin yanı sıra dış etkilerle oluşur: “Bu çevresel etkiler her biri kısa, ama kalıcı oldu. Bunlara örneğin belirli olaylar, yerler ve karşılaşmalar ile kişisel deneyimler aittir. Ayrıca okuduğumuz kitaplar, izlediğimiz filmler, severek dinlediğimiz müzik bizi biçimlendirdi ... Bu şeyleri nasıl işlediğimize ve onların yol açtığı çatışmaları nasıl çözdüğümüze dair, belki Tanrı'nın

51. Neil T. Anderson, *Neues Leben – neue Identität*, 1994, Lage, s. 153.

isteğine uyan (belki de uymayan) bir yöntem geliştirdik. Hayatınızdaki kalıcı etkiler, çevrenizle olan uzun süreli ilişkilerden gelir; örneğin ailenin, arkadaşların ve tanıdıkların, komşuların, öğretmenlerin, iş arkadaşlarının etkisi gibi.

Ruhsal yeniden doğuşta bütün günahlarınız yıkanıp temizlendi, ama çevrenize uyum sağlamaktan doğan önceki düşünce ve davranış kalıplarınız benliğinize kök salmış olarak kaldı. İnsan gerçekten yeniden doğup yine de önceki 'ateist' yaşam tarzını sürdürebilir (bu, Hristiyan bir ortamda büyümüş olanlar için de aynen geçerlidir; yazarın notu). Bu yüzden Pavlus bizi, düşünüşümüzün yenilenmesiyle değişmeye içtenlikle çağırır (Romalılar 12:2).⁵²

Aalışkanlık edinilen ve öğrenilen *her şey*, izin verirse Tanrı'nın kendisinin düşüncemizde ve yaşamımızda gerçekleştirmek istediği yenilenme aracılığıyla değiştirilebilir. Düşüncemizin (kısmen) benliğe uyan programlamasını değiştirmemize yardım eden, Tanrı'dan gelen silahlar vardır.

9.2.8 Savaş nasıl kazanabiliriz?

Önce yukarıda sözü edilen temel tutuma ihtiyacımız var: Tanrı'ya karşı adanmışlık – ve dünyaya karşı reddediş. Kutsal Kitap başka ipuçları da verir:

- (düzenli) Kutsal Kitap okumasıyla Tanrı'nın sözüyle dolmak
- Mesih'in esenliğinin egemen olmasına izin vermek (Koloseliler 3:15)
- Mesih'in sözünün içimizde zengin biçimde yaşamasına izin vermek (Koloseliler 3:16).

İstihkâmlar ve akıl yürütmeler çoğunlukla Şeytan'ın yalanlarıdır. Yalanların maskesini düşürmek için ışığın ve doğruluğun silahlarını kullanınız. Bir düşünce ya da bir düşünce kalıbı ortaya çıkarsa, bir istihkâm hücum kapılarını açarsa, o zaman ısrarlı çağrı bu düşünceyi hemen Mesih'in itaatine tutsak etmeyi amaçlar. Mesih daha güçlüdür. O galiptir.

Yalan istihkâmlarına örnekler:

- Korku ve sanrılar
- Gelecek kaygısı ve başarısızlık korkusu
- Aşagılık kompleksleri ve özsayıgı sorunları

52. Neil T. Anderson, *age*, s. 155.

- Huzursuzluk ve sinirlilik
- Düşüncede ayartılar
- Saplantılar
- İnsanlara, eşyalara, şeylere, mallara, mülke, insani güvencelere ve tutkulara bağımlılıklar.

Bütün bu yalanların maskesini düşürmeli ve onları Mesih'in yetkisine tutsak etmeliyiz. Birçok durumda yanıt şudur: Mesih'te güvendeyiz, sonsuza dek Tanrı'nın sevgili çocuklarıyız ve Tanrı'nın kayırcılığına biliyoruz. Günahın artık bizi ezmeye ve bize eziyet etmeye hakkı yoktur. Mesih bizi özgür kıldı.

9.2.9 Hayaller ve kuruntular

İnsan düşüncesinin yeteneği etkileyicidir. İnsan düşüncede, bunun için tek kuruş ödmeden yolculuğa çıkabilir. Gerçek hayatta kendisinden esirgenen dilekleri yerine getirdiği paralel bir dünya kurabilir: Bir yıldız olabilir, piyangoda kazanabilir, kusursuz bir aileye, başka bir kadına ya da başka bir erkeğe sahip olabilir; bütün bunlar ve çok daha fazlası düşüncede yapılabilir. Ama dikkat edelim! Bu düşünceler yalnızca zaman çalmakla kalmaz, bize var olmayan bir dünyayı gerçekmiş gibi gösterir. Bu hayaller ve dilekler alışkanlıklar hâline gelip yerleşirse, düşünmemizi ve karar vermemizi etkiler. Bu hayallerin eksenini biz kendimiziz! Yalnızca bir hayal dünyasında gerçekleşen eylemleri düşlemek tehlikelidir. İnsan gerçeklikle bağını yitirir.

“İnsan zihni gezinen bir zihindir ve gezinen bir zihin mutsuz bir zihindir.”⁵³

Amerikalı araştırmacılar bir çalışmada şaşırtıcı bir sonuca vardılar. Buna göre insanlar zamanlarının yarısında zihnen başka yerdedir. Düşüncelere dalarlar, şu ya da bu konuda kafa yoralar ya da sadece hayal kurarlar. Sorun şu: Düşüncenin başka yerlere kayması anlaşılan mutsuz ediyor. Bu tespit her zaman doğru olmasa da, canlarımızın düşmanın bu yolla zarar verebileceği konusunda bizi düşündürür.

Buna karşı ne yaparız? Düşünce dünyamızın çekim gücüne ve kendi dinamiğine karşı koymaya yardım eden birkaç öneri:

- Genel olarak ve her zaman geçerli olan şudur: Görevlerimizi ve yükümlülüklerimizi iyi yerine getirmek için şu anda yaptığımız şeye, yani

53. Yazarı bilinmiyor.

ana yoğunlaşalım!

İstedüğimizi yapmakta özgür olduğumuzda:

- Aklımıza gelen her şey için dua edelim! Her şeyi bir duaya dönüştürelim!
- Kutsal Kitap'ı ya da ruhsal açıdan değerli bir kitabı okuyalım!
- Elimizde bir Kutsal Kitap olmadan da Tanrı'nın sözleri üzerinde düşünebilmek için ayetleri ezberleyelim! Belki bir gün Kutsal Kitap'sız bir dönem de yaşayacağız!
- Bugün Rab İsa için nasıl bir hizmet yapabileceğimizi düşünelim!
- Rab İsa üzerinde, Müjdeliler'den hatırladığımız bir olay üzerinde düşünelim!
- Kalkalım ve etkin bir şey yapalım! Hareket edelim, bir şeye girişelim!
- Bir sohbet arayalım! Birini arayalım ve ona nasıl olduğunu soralım!

9.2.10 Tanrı'nın isteği – sınanmış ve iyi bulunmuş!

... öyle ki Tanrı'nın iyi, hoşnut eden ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilesiniz.

Tanrı'nın isteği dünyanın bu çağıyla çelişir. Bu çağ (dünyanın insanları) Tanrı'nın ne istediğini pek umursamaz. Ama bu, sözcüğün tam anlamıyla ateşle oynamaktır. Yuhanna bunu şöyle söyler (1 Yuhanna 2:15-17):

"Dünyayı ve dünyada olan şeyleri sevmeyin. Biri dünyayı seviyorsa, Baba'nın sevgisi onda değildir; çünkü dünyada olan her şey – benliğin arzusu, gözlerin arzusu ve yaşamın gururu – Baba'dan değil, dünyadandır. Dünya da arzusu da geçip gider; ama Tanrı'nın isteğini yerine getiren sonsuza dek kalır."

Dünyanın bir son kullanma tarihi vardır. Ve dikkatle bakan, bu tarihin neredeyse dolmak üzere olduğunu görür. İnsanın kendine kurduğu dünya yıkıma mahkûmdur. Onda ve onun içinde süre uzatmayı haklı çıkaracak hiçbir şey yoktur. Üzerine ölüm kokusu sinmiştir. Ve anlaşılan bugün bu çürüme kokusunu artık fark etmeyen Hristiyanlar var.

Yalnızca Tanrı'nın kendisi iyi ve yetkindir; bu O'nun isteği için de geçerlidir; üstelik O'nun isteği hoşnut edicidir de. Bu, kusursuz ve lekesiz olması gereken Eski Antlaşma kurbanlarını hatırlatır. Yalnızca bunlar sunulabilirdi. Aynı şekilde, yaşamın her durumunda Tanrı'nın isteğini tanıyarak bedendeki

bütün varlığımızı (iç insan da buna dahildir) Tanrı'ya kurban edilmelidir. Düşünce yetimizin sürekli yenilenmesi, Tanrı'nın isteğini tanımamızı mümkün kılar. Kontrol listeleri ve iyi öğütler yararlı olabilir; ama Tanrı, O'nun isteğini tanımamızın ön koşullarını düşüncemizde de yaratmak ister.

9.3 Romalılar 13:13-14: Mesih'i giyinmek – benlik için hiçbir tasarı yok

Gündüzde olduğu gibi edepli yürüyelim; cümbüşlerde ve içki âlemlerinde değil, fuhuşta ve sefahatte değil, kavgada ve kıskançlıkta (hasetlikte) değil; tersine Rab İsa Mesih'i giyin ve benliğin arzularını doyurmak için onun kaygısını taşımayın.

Romalılara Mektup incelemesini bitirmeden önce bu bölüme de bakalım; çünkü 8. bapтан sonra “benlik”ten söz eden tek yer burasıdır.

Tanrı'nın bizimle ilgili hedefi son günümüze dek geçerliliğini korur: Bizi Oğlu'nun suretine dönüştürmek ister. Söz konusu olan İsa'nın hayatının bir kopyası değildir; marangoz olmamız gerekmez. Daha çok, hayatımızda, bireysel kişiliğimize uygun biçimde İsa'nın özünü giderek daha çok benimsemek söz konusudur. Bu, O'nun sevgisini, gerçeğini, doğruluğunu – sonuçta O'nda görebileceğimiz bütün ahlaki özellikleri kapsar. O, yeni yaşamı bize çoktan kazandırdı; şimdi biz bu yaşama gelişme olanakları tanınalı, Rab'bin hayatımızda büyümesine izin vermeli, kendimizi ise geri çekmeliyiz.

Bu söz bizi Rab İsa Mesih'i bir giysi gibi giyinmeye çağırır. Bu gerçekten de daha fazla açıklanmayan güçlü bir eğretilerdir. Tanrısız dünyanın gecesinde günah her türlüşüyle işlenir; insanlar kamuoyunun önünde bile çekinmez. Bunun karşısında her şeyi belirleyen Tanrı isteği durur. Bizde, onun arzularına boyun eğerek benlik değil, İsa Mesih görülmelidir.

Burada da, arzu gerçekten doyurulup ayartıya yenik düşülene dek düşüncede pek çok şeyin olabileceğine ve buna izin verilebileceğine dikkat çekilir. Benlik kollanmamalı ya da beslenip bakılmamalıdır. Schlachter hiçbir yanlış anlamaya yer bırakmadan şöyle çevirir: “Benliği, arzular uyandıracak ölçüde beslemeyin” (Schl 2000, Almanca Kutsal Kitap çevirisi). Benliğin düşüncelerini ve işlerini öldürmeliyiz! Pavlus'un Romalılar 8'de ayrıntılı biçimde anlattığı ödünsüz bir tutuma ihtiyaç vardır. “Rahat, çatışmasız bir yaşam isteği, benliğimizi esirgemek için önemli kararlardan ve sonuçlardan kaçmaya bizi ayartabilir. Ama böylece onu kaçınılmaz olarak besleyip bakmış oluruz ve o da engelsizce meyve verebilir. Benlik el üstünde tutulup

beslenirse, hayatımızda diktatörlüğünü kuracaktır. Kararsızlık yüzünden esirgenir ve isteği doyurulursa, giderek daha aç ve daha tutkulu olacaktır. Benliği beslemek (bugün sıkça ileri sürüldüğü gibi) kendini kabul etmeye ve kişilik gelişimine hizmet etmez, tersine Tanrı'nın düşüncelerine karşı duran arzuları kışkırtır.”⁵⁴

9.4 Sonuç

Bedenini ve canını Tanrı'nın sunağına sunan kişi canını, ben-merkezli yaşamını yitirir. Ama Rab İsa anlamca ne der? “Ben-merkezli yaşamını yitiren onu kazanacaktır” (krş. Luka 9:24; 17:33). Jim Elliot şöyle yazdı: “Yitiremeyeceği şeyi kazanmak için elinde tutamayacağı şeyi veren kişi akılsız değildir.”⁵⁵

İstekli olursak Tanrı düşüncemizi dönüştürmeyi sürdürecektir. O zaman öyle bir noktaya geleceğiz ki *Tanrı'nın* isteğini yerine getirenler olarak, sanki *kendi* isteğimizi yerine getiriyormuşuz gibi hissedeceğiz. Bu, özgürlüğün yasasıdır (Yakup 1:25; 2:12): Tanrı'nın istediğini gönüllü olarak ve yürekten istemek. Yaşamaya değer tek yaşam budur. Ama Tanrı'nın isteğini yerine getiren sonsuza dek kalır!

54. Walter Nitsche, *Versagen und innere Zerrissenheit*, s. 76.

55. Özgün metin şöyledir: “He is no fool who gives what he cannot keep to gain what he cannot lose.”

10. Eski ve yeni – genel bir bakış

Eski		Yeni		Ayetler
Eski	olan	geçti	Yeni	olan geldi 2 Korintliler 5:17
Adem’de		Mesih’te		Romalılar 5:12 – 8:11 ve başkaları
Günahlılar		Doğrular		Romalılar 5:19 Romalılar 6:6; Efesliler
Eski	insan	Yeni	insan	4:20-24; Koloseliler 3:9-11
Günahın	bedeni	Bedenimizi ve üyelerimizi		Romalılar 6:6, 12-23;
		Tanrı’ya kurban etmek		8:13; 12:1-2
Benlikte		Ruh’ta		Romalılar 8:8-9
Günahın	ve ölümün	Yaşam veren	Ruh’un	Romalılar 8:2
yasası		yasası		
Benlik	(içimizde)	Kutsal Ruh	(içimizde)	Romalılar 8:1-11; Galatyalılar 5
Günah	– onun	Günaha ölmüş: yaşamın		Romalılar 6 (ve
egemenliği	altında, ona yeniliği;	“ölüler arasından		Romalılar 8)
satılmış		yaşayanlar”		
				1 Korintliler 15:45; 1
Ruhsal	ölüm	Yeni ruhsal yaşam,		Yuhanna 3:14;
		yaşama kavuşturulmuş		Efesliler 2:5 ve başkaları
Benlik (hiçbir yararı yoktur; o kişi Tanrı’nın Yasası’nı getiremez)		Yeniden doğmuş		Yuhanna 3; 6:63 Romalılar 8:7
Sonunda:	ölüm	Hedefte: sonsuz yaşam		Romalılar 6:21-23

Ölmek	Yenilenme	Romalılar	6:21;
		Efesliler	4:22-24
Dünyasal – yeryüzündeki üyeler: fuhuş, kirlilik, tutku, kötü arzu, açgözlülük, öfke, hiddet, kötülük vb.	Göksel – Koloseliler çağrı, hedef	Koloseliler	3:1-11; 1 15:48-49
Kendimizle dolu: Mesih içimizde	İçimizdeki	Galatyalılar	2:19-20
olmadıkça içimizde iyi bir şey yoktur. Mesih		ve başkaları	
		Romalılar	7:18

11. Benlik nedir?

Benlik (Almanca: *Fleisch*, Grekçe: *sarx*, “et”) Hristiyanlar arasında çoğu zaman, yeniden doğuşta aldığımız “yeni doğanın” karşısı olarak “eski doğa” diye adlandırılır. Başka tanımlamalar şunlardır: *Adem doğası, günah doğası, benlik doğası, insani* ya da *kendini beğenmiş, günahlı, eski* ya da *dünyasal öz*. Bu kavramlar yararlı olsa da Yeni Antlaşma onu her zaman “benlik” (sözcük anlamıyla “et”) olarak adlandırır.

“Benlik”, insanın günah aracılığıyla oluşan ve bedensel ve ruhsal-psikolojik varoluşunda yerleşmiş olan damgasını ifade eder.⁵⁶

Sarx (“et”) sözcüğü farklı anlamlarda geçer. Çoğu durumda söz konusu olan insandır. Sözcüğün anlamı her seferinde metin bağlamında açıklığa kavuşturulmalıdır. Burada söz konusu olan; insan etinin ahlaki ya da yaratılmışlığa ilişkin maddesel yönü, ya da geçici (Yeşaya 40:6-8), çaresiz (Yeremya 17:5, 7) veya zayıf yönü, evlilik birliği (Yaratılış 2:24; 1 Korintliler 6:16), ailevi akrabalık (Romalılar 1:3; 9:3) ya da insanlığın bütünü (Romalılar 3:20) olabilir. Pavlus sözcüğü toplam 78 kez (bunun 63’ü Romalılara ve Galatyalılara Mektuplar’da) düşmüş ve günahlı insan özünün adı olarak kullanır.

Demek ki Pavlus “benlik” kavramını ahlaki anlamda kullanır. Bu anlamda Petrus (1 Petrus 2:11; 2 Petrus 2:10, 18) ve Yuhanna (1 Yuhanna 2:16) da onu kullanır. Yakup arzudan söz eder (Yakup 4:1-3).

“Benlik” kavramı – “Ruh”un karşısı olarak – “taraf değiştirme” konusu için merkezi bir önem taşır. Hristiyan yaşamındaki çatışma söz konusu olduğunda temel ifade, Pavlus’un şu tespitidir:

“Benlik Ruh’a karşı, Ruh da benliğe karşı arzular; çünkü bunlar birbirine karşıdır” (Galatyalılar 5:17).

Hristiyan’ın yaşamında, her insanda az çok bulunan türden iki taraf karşı karşıya durmaz. Söz konusu olan yalnızca, her insanda az çok yaşanan kötü ile iyi arasındaki boğuşma değildir. Burada başka bir boyut söz konusudur: Ruh, Kutsal Ruh’tur, Tanrı’nın kendisidir; iman etmiş bir insanın benliğin egemen olduğu yaşamına yerleşmiştir. Benlik ise insanlığın, Hristiyan’da

56. Roland Antholzer, Gemeindeorientierte Initiative für biblische Beratung e.V. (GIBB).

yeniden doğuşundan sonra Adem'deki eski yaşamdan geriye kalmış olan parçasıdır.

Gündelik yaşamda bu sözcük (Almanca *Fleisch*, “et”), kasap ve yemek söz konusu olduğunda, ayrıca anatomide insan dokusu söz konusu olduğunda kullanılır. Her ikisi de sözcüğün Kutsal Kitap'taki kullanımına uyar. Çoğu zaman kastedilen yalnızca insan bedenidir (örneğin Romalılar 2:28). Ama sözcüğün anlamı salt maddeselliğin ötesine geçer. Benlik (dünyasal varoluşu içindeki insan) yalnızca zayıf, çürümeye yüz tutmuş ve geçici değildir. Daha çok, günah yüzünden Tanrı'nın özüne karşıt özellikler kazanmıştır. Pavlus'un Romalılar 7 ve 8'de ve başka yerlerde kullandığı anlamıyla benlik, insanın maddesel yönünü değil, ahlaki ve etik yönünü anlatır. Demek ki benlik, insan varoluşunun çürümeye yüz tutmuşluğu ve insan doğasının düşmüşlüğü demektir. “Benlik, günah yüzünden almış olduğu hâliyle insan doğasıdır.”⁵⁷

Ahlaki ve etik yön, insanın *nasıl* olduğunu anlatır: Güdüsü nedir, hedefleri nelerdir, Tanrı'ya karşı, hemcinslerine karşı nasıl davranır? Söz konusu olan onun ahlaki açıdan, Tanrı'nın özüne ve doğasına göre ölçülen özü, yapısı, doğasıdır. Benlik (yani insanın özü ve yaşam yönelimi), dindar olabile de gerçek Tanrı'ya yönelmiş değildir. Rab İsa Nikodim'e yeni bir doğumun gerekli olduğunu açıkça anlattı; çünkü benlikten doğan benliktir (Yuhanna 3:5-8). Benliğin Tanrı'yla ilgili olarak hiçbir yararı olmadığı için (Yuhanna 6:63), yeni bir şey yaratmak için Tanrı'dan, Ruh'tan bir doğum gereklidir.

11.1 Günah ve benlik

Günah, Tanrı'ya karşı yönelen ve O'nun yetki tekeline reddeden bir ilkedir. Bu ilke, yaratılmış insanlar, etten ve kandan varlıklar anlamında henüz hiçbir “et” (benlik) yokken de vardı. Belki de yaratılmış en yüce ruhsal varlık olan İblis, özgürlüğünü kötüye kullanarak bu ilkeyi izledi. İlk insan Adem, basit bir buyruğu çiğneyerek günaha kapıyı açtı. Böylece günah insanın içine, hem de onun en derin özüne ve varlığına (yüreğine) kadar yerleşmişti. O zamandan beri günah her insanda yaşar (Romalılar 7:17); o bir *günahlıdır*. Adem özünü bütün soyuna aktardı. Böylece doğuştan günahlılar olduk.

Benlik insanın kendisidir, onun özü, içinde yaşayan günah tarafından belirlenen bireysel kişiliğidir. Pavlus bunu şöyle söyleyerek özetler: “Ben ... benliğe bağlıyım, günaha satılmışım” (Romalılar 7:14). Burada günah efendi

57. William Barclay, *Fleisch oder Geist*, Augsburg, 1968, s. 19.

ve köle tacirdir, benlik (yani insan) da onun kölesidir. Günah ve benlik birbirine sıkıca örülmüştür, neredeyse birbirinin yerine kullanılabilir.

Benlik yalnızca (günah gibi) Tanrı'ya karşı bir başkaldırı ilkesi değildir, Mesih'siz her insanı bireyselliği içinde de ifade eder. Benlik, kişiliğin ve karakterin özelliklerinin bileşimidir. Benlik ahlaki açıdan günahın aracıdır. Benliğim, yani bedenim, günah tarafından köleleştirilmiştir. Günahlar beden aracılığıyla (yani ellerle, ayaklarla ve dille) işlenir. Böylece beden yalnızca tarafsız bir araç değildir, günahlı alışkanlıklar, arzular ve tutkularla da damgalanmıştır.

11.2 Benlik ve imansız insan

“Benliğe” hiçbir yerde olumlu bir şey yakıştırılamaz. Tanrı'nın gözünde benlik düzeltilemez. Benliğin, ancak Yeni Antlaşma'da ayrıntılı olarak açılan bu anlamına ilk işaret, Tanrı'nın tufandan kısa süre önce insan hakkındaki sözüdür: “Tanrı yeryüzüne baktı; işte, bozulmuştu; çünkü bütün beden yeryüzünde yolunu bozmuştu” (Yaratılış 6:12; bkz. ayrıca 3. ayet).

İmansız insan “benliğe göre” ve “benliktedir” (Romalılar 8:5-8). Onun bütün varlığı, Tanrı'nın kutsallığı ve doğruluğu açısından “benlikten” başka bir şey değildir; yani kendi düşüncesi, arzuları (haksız istekleri) ve dürtüleri tarafından belirlenen günahlı bir varlıktan başka bir şey değildir. İmansız kişiye “benliğine uyan” denmez. Bu kavram yalnızca, içlerinde yaşayan Ruh sayesinde aslında ruhsal yaşamaları gerekirken eski özün peşinden giden Hristiyanlar için kullanılır (1 Korintliler 3:1).

Mesih'ten uzak insan göz önünde olana (yani görünür olana) bakar. Uluslar (“yaşamın kaygılarına”⁵⁸ dolananlar), Tanrı'nın her şeyin vericisi olduğunu fark etmeden, her şeylerini ortaya koyarak dünyasal ya da bu dünyaya ilişkin şeylerin peşinden koşarlar (Matta 6:32). Bu anlamda benlik bu dünyaya yöneliktir ve görünür olana yönelmiştir. Görünür olana – görünüşte güvenli olana – bağlıdır. Bu da benliğin ilk bakışta böyle tanınmayan bir özelliğidir; çünkü varoluşumuzla ilgili *endişeli kaygı* çoğu zaman olumlu bir şekilde, ciddiye alınan bir sorumluluk bilinci sayarız.

58. Krş. Luka 8:14.

11.3 Benlik ve Hristiyan

Hristiyan artık “benlikte” değildir; o, “Mesih’te” ve “Ruh’ta”dır. Ama benlik hâlâ içimizde vardır; ancak artık düşüncemizi ve eylemimizi belirlemesine izin verilen konumda değildir. O, Kutsal Ruh’un ve dolayısıyla Hristiyan’ın can düşmanı olarak kalır. Tanrı’nın bizim için yaptığını kabul etmez ve benliğin işleri üzerine ölüm kararını kendimiz uygulamazsak (Romalılar 8:13), bir Hristiyan’ın hayatını belirleme ve ona damgasını vurma olanaklarına hâlâ sahiptir. Tanrı İsa’da günahı ve benliği mahkûm etti ve çarmıha gerdi. Biz bunu imanla kabul ettik ve içimizdeki benliğe de böyle bakarız. Yine de o hâlâ içimizdedir, türü bakımından değişmemiştir. Benliğin arzusuyla kararlı biçimde başa çıkmaya (yani benliğe hiçbir yer bırakmamaya) yönelik pek çok ısrarlı uyarı, bu benliğin hâlâ içimizde olduğunu varsayar.

İsa, Nikodim’e benliğin yararsızlığını ve yetersizliğini açıkça bildirdi. “İsa yine sorunun özüne değinir ve benliği ruhsal kılmanın tamamen imkânsız olduğunu gösterir. Benlikten doğan benliktir ve asla başka bir şey olmayacaktır. İyi eğitilmiş benlik olabilir, kültürlü benlik, büyük yaşam deneyimine sahip benlik, ahlaken iyi benlik, hatta dindar benlik olabilir; yine de benlik olarak kalır.”⁵⁹

“Benlik günahlı kalır! Dünyasal durumumuzda, Tanrı’nın Yasası’na karşı koymaya hâlâ istekli olan ve kendini seve seve günahın aracı olarak sunan bir ‘benliğe’ sahip olduğumuza bilinçli olarak hazırlıklı mıyız? Buna hazır mıyız?”⁶⁰

Ama benliğin salt varlığını ve yaşam belirtilerini şimdiden günah olarak adlandırmamalıyız. Günah, benliğe boyun eğdiğimizde ve benliğin kıpırdanışlarına ve işlerine göz yumup onları öldürmediğimizde gerçekleşir. Zamanla, benliğe göre yaşamaksızın benliğimizin tümüyle ve değişmez biçimde kötü olduğunu giderek daha çok fark edeceğiz. Benlik bir canavar, çok kollu bir ahtapot gibidir. Hayatımıza ne kadar çok ruhsal anlayış gelirse, kendi benliğimizin tümüyle bozuk olduğunun o kadar açık bilincine varırız. Bu kendini tanıma, Mesih’in bizim için içinde öldüğü lütfu ve sevgiyi tanımaya paralel olarak artmalıdır. Benliğin kötülüğü ve düşkünlüğü

59. Ruth Paxson, *Life on the Highest Plane*, s. 190.

60. Walter Nitsche, *Versagen und innere Zerrissenheit*, s. 11.

karşısında hayal kırıklığına uğrayan kişi, benlikten hiçbir şey beklenemeyeceğini ve onun düzeltilemez olduğunu henüz anlamamıştır. Tanrı benliği bizden almamaya karar verdi. Benliğin imanlıdaki varlığı ve saldırganlığı, ruhsal büyüme için açıkça gereklidir:

- Benlik iç zayıflığımızı açığa çıkarır.⁶¹
- Gururumuzu ve kibrimizi öldürür.
- Bizi tekrar tekrar alçaltır.
- Bizi sürekli Tanrı’dan yardım dilemeye zorlar.
- Bize insan çabasının yetersizliğini gösterir.
- Bize yalnızca Rab’be güvenmeyi öğretir.
- Bizi günahtan kurtaran Kurtarıcı’yı sevmeye götürür.
- Bizi sürekli tövbe içinde bir yaşama getirir.
- Bizi günahın saldırılarına karşı uyanık kılar.
- Göğsü olan özlemi besler.
- Bizi Tanrısal lütfun bütün olanaklarından yararlanmaya zorlar.
- Bizi kutsal (ya da iyi ve ruhsal) alışkanlıklar geliştirmeye teşvik eder.
- Bizi kardeşlerimizin yardımına başvurmaya zorlar.

Benlik bizi her gün çözümler aramaya yöneltir; hem de Tanrı’nın sözünde bize bu konuda söylediklerinin ışığında. Ani bir mucize beklememeliyiz. Tanrı benliğimizle ilgili sorunları öylece “sihirle” ortadan kaldırmaz; çünkü O bize zafer içinde bir yaşam için gerekeni verdiği için harekete geçmeliyiz ve geçebiliriz.

Bunu özellikle bir sonraki bölümde derinleştireceğiz. Bu sırada birden fazla kez tekrarlar olacak. Bu, ondan sonraki bölümler için de geçerlidir. Bütün bölümler sonuçta tek bir konuyu, ama farklı bakış açılarından ele alır. Ama *teke* bir konu – Adem’den Mesih’e taraf değiştirme – söz konusu olduğu için, bir bakış açısını işlerken daha önce ele aldığımız çeşitli konularla yeniden ilgileneceğiz. Bir bakış açısı öteki bakış açılarına ya da yönlerle başvurur. Bir yön ötekilerden ayrı olarak açıklanamaz.

61. <http://www.keepbelieving.com/sermon/2001-08-26-Full-Speed-Ahead-One-Step-at-a-Time-How-You-Can-Walk-in-the-Spirit-Every-Day/>

12. Benlik Ruh'a karşı

Benlik Ruh'a karşı, Ruh da benliğe karşı arzular; çünkü bunlar birbirine karşıdır.

Galatyalılar 5:17

Galatyalılar Müjde'nin neler yaptığını etkileyici biçimde yaşamışlardır: Aklandılar ve Ruh'u aldılar; Ruh da belirtiler ve mucizelerle, görkemli Müjde bildirisinin kaynağının Tanrı'nın kendisi olduğunu doğruladı. Ama ne olmuştu? Yasa öğretmenleri olarak etkinlik gösteren Yahudileştiriciler Pavlus'un ardından geldiler ve yeni kurulan kiliselere Musa Yasası'nı sokmaya çalıştılar. Yasa'yı kurtuluş ve yaşam için zorunlu olarak sundular; özellikle Yahudi kökenli Hristiyanlar buna büyük olasılıkla olumlu tepki vermişlerdi. Pavlus'un buna karşı sert bir şekilde çıktığı Galatyalılara Mektup'un nedeni budur: Yasa Müjde'ye karıştırıldığında Müjde'nin temelleri sarsılır. Yasa ve Müjde ile bağdaşmaz iki dünya çarpışır.

12.1 Sorun neydi?

Yasa'nın yeniden getirilmesiyle Galatyalılar Yasa'nın ve dolayısıyla benliğe uyan yaşamın dönemine geri düştüler. Yasa'nın kurtuluş için ve yaşamın ölçütü olarak gerekli olduğunu ileri sürerek ona sığındılar. Bu görüşü büyük olasılıkla Pavlus'a karşı da savundular. Ama elçi onlara bu yolla kurtulmayacaklarını açıkça anlatır. Ayrıca (ve bu bizim ana konumuzu ilgilendirir) Yasa'yı tutamadıkları ortaya çıktı. Birbirlerine karşı, adeta birbirlerinin gözlerini oyan ve birbirlerini yutan yırtıcı hayvanlar gibi davrandılar. Pavlus biraz alaycı bir dille, birbirlerini yiyip bitirmemeye dikkat etmeleri gerektiğini söyler. Böylece Yasa sevgilerinin ve sözde Yasa'ya bağlılıklarının ters etki yaptığı gerçeğini teşhir eder. Bundan iyi hiçbir şey çıkmadı. Galatyalılar Yasa'nın ve dolayısıyla benliğin döneminin geride kaldığını unutmuşlardı. Eski sistem kaldırılmıştı. Artık Ruh'un ve özgürlüğün çağı başlamıştı.

Benlik (eski düşmüş Adem doğası) Yasa'ya ve onun buyruklarına ve yasalarına ihtiyaç duyar. Ama o güçsüzdür ve güçsüz kalır: Başarısız olan Yasa değil, insandır. Pavlus bunun karşısına ne koyar? Tanrı'nın Ruhunu.

Mektup, 'Tora'nın yerine Tanrı'nın Ruhu için etkileyici bir savunmadır! Mesih'in gönderdiği Tanrı'nın Ruhu her şey için yeterlidir! Pavlus, O'nun aracılığıyla yaşadığımızı ve yürüdüğümüzü söyler. Mesih merkezdir, aklanmamızın temelidir; Ruh ise aracılığıyla yaşadığımız ve Mesih'in özünü giyindiğimiz kişidir. Ama hedef yasadırlık değildir; Mesih'in yasası şimdi Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla gündelik yaşamımızda gerçeğe dönüşür.

12.2 Benliğin etkinliği

Yabani hayvanlara yapılan gönderme, benliğimizin nasıl olduğunu bize bir ölçüde gösterir. Benlik, her zaman av ve egemenlik peşinde olan yırtıcı bir kediye benzer. Sirkte bu tür büyük kediler hayvan terbiyecisi tarafından evcilleştirilir; ama bu ancak kendinden emin bir duruş ve sürekli denetleyici göz temasıyla başarılıdır. Bu tutum bizim için de bir örnektir. Bu konuya daha sonra değineceğiz.

Galatyalılar Ruh yerine Yasa'yı sevdikleri için benliğin işleri ortaya çıktı. Birbirleriyle ilişkileri benliğe uyan (yani günahlı) bir davranışla belirleniyordu. Pavlus için Ruh-benlik çatışmasında söz konusu olan, *içimizde* olan değil, *birbirimiz arasında* olandır. Bu çatışmada söz konusu olan, içe dönük bir dikkat ve kendini gözlem – içimde olup bitenler – değil, başkalarının hissettiği bir davranıştır: ya övünme tutkusu ve kıskançlık ya da başkasının yükünü taşımaya hazır olma (5:26 – 6:2). Birincisinin kaynağı benliktir. Ruh, İsa Mesih aracılığıyla gerçekleştirildiği gibi başkası için iyi olanı ister. Bu yüzden Mesih, O'nun özünün ifadesinden başka bir şey olmayan Ruh'un meyvesi aracılığıyla *içimizde* biçim almalıdır. Ölüme mahkûm bir Adem'e tanıklık eden benliğin ölü işleri imanlıların topluluğundan sürülmelidir. Bu ancak Ruh'un etkinliği aracılığıyla işler. Tanrısal meyve kendi çabamızla büyüzmez; büyümeyi tek başına başlatılan Tanrı tarafından meydana getirilir.

Ruh ve benlik bitmeyen bir çatışma içindedir. Söz konusu olan, bir yanda günahlı doğanın, öte yanda Tanrı'nın Ruhu'nun temsil ettiği iki büyük ilkedir. Hepimiz kişisel olarak bundan etkileniriz, çünkü benlik hâlâ *içimizde* yaşar. Kutsal Tanrı da Kutsal Ruh'u devreye sokarak ona karşı mücadeleye girer. Şaşırtıcı! Bu kadar çok güç gerekli olmalı ki – Tanrı'nın kendisi bu savaşı üstlenmek için yanımıza iner.

Galatyalılara Mektup'taki Ruh-benlik çatışması öncelikle göğsümüzde iki yüreğin attığını anlatmayı amaçlamaz. *İçimizde* (Romalılar 7'de anlatılana

benzer) aralıksız bir çatışma öğretmez. Daha çok, öncelikle Tanrı'nın ev halkının birbirine karşı davranışı söz konusudur. Söz konusu olan yalnızken yaşadıklarım değil, birbirimizle paydaşlık içindeyken nasıl olduğumuzdur. Elbette içimizdeki bir çatışma da söz konusudur; çünkü bir yandan Tanrı'nın Ruh'u içimizde yaşarken, öte yandan benlik de içimizdedir. Benliğin kıpırdanışları yalnızken de vardır.

Genel konu çerçevesinde Galatyalılara Mektup'a yapılan bu hızlı girişten sonra, önce mektuptan Hristiyanlar olarak ne olduğumuzu derleyelim. Pavlus Ruh-benlik çatışmasını ancak mektubun sonunda ele alır.

12.3 Galatyalılara Mektup'ta Hristiyan

- İsa günahlarımız için kendini kurban etti (1:4).
- şimdiki kötü dünyadan (ya da şimdiki çağdan) kurtarılıp çıkarılmış (1:4)
- Mesih İsa'da özgürlük (2:4; 5:1)
- Mesih'e iman yoluyla aklanmış (2:16-17)
- Yasa'ya ölmüş (2:19)
- Tanrı için yaşamak (2:19)
- Mesih'le birlikte çarmıha gerilmiş (2:19)
- Mesih imanlıda yaşar (2:20)
- Mesih tarafından sevilmiş (2:20)
- Ruh'u almış (3:2, 5)
- iman yoluyla kutsanmışlar (3:9)
- Yasa'nın lanetinden fidyeyle kurtarılmış (3:13)
- Kutsal Ruh vaadini almış (3:14)
- Yasa yoluyla değil, iman yoluyla yaşam (3:21-22)
- iman yoluyla Tanrı'nın oğulları (3:26)
- Mesih'i giyindik (3:27).
- Mesih'teyiz (3:28; 5:6).
- Mesih'e aitiz (O'nun malıyız) (3:29; 5:24).
- oğulluk için fidyeyle kurtarılmış (4:5-6)
- Oğul'un Ruh'u yüreklerimizdedir (4:6).
- Tanrı bizim sevgili Babamızdır (4:6).
- Tanrı aracılığıyla mirasçılar (4:7)
- Mesih içimizde biçim alır (4:19).
- Ruh'a göre (Ruh'tan) doğmuş (4:29)

- Tanrı tarafından çağrılmış (5:8, 13)
- Ruh aracılığıyla yürürüz (5:16, 25).
- Ruh bizi yönlendirir (5:18).
- Ruh aracılığıyla yaşarız (5:25).
- Tanrı'nın Egemenliği'nin mirasçıları (5:21)
- sonsuz yaşam (dirilişte) (6:8)
- iman ev halkı (6:10)
- dünyaya çarmıha gerilmiş (6:14)
- yeni bir yaratılış (6:15).

Bu, Tanrı'nın kurtuluş etkinliğinin muazzam bir toplamıdır. Bu, kurtuluşun bildirme kipidir (indikatif) – yeryüzünde “şimdiden” iman yoluyla sahip olduğumuz şeydir. Bu kurtuluş listesinin ayrıntılı olarak bilincine vardıktan sonra, bu bakış açısından benlikle ve onun arzularıyla nasıl başa çıkmamız gerektiğini ve Ruh'un meyvesinin nasıl büyüyebileceğini ele alalım.

12.4 Yasa ve benlik – aynı dişli kutusunda iki çark

Pavlus Galatyalılara yazdığı bu mektupta benliğin tutkusu ve arzular konusuna neden bu kadar somut biçimde değinir? Yasa'nın onlara kutsal bir yaşam için yardım etmediğini gösterir. Tam tersine, Yasa Galatyalıların eski yaşamını yeniden ortaya çıkardı. Yasa, yasakları ve buyruklarıyla günahı ve benliğin tutkusunu kıskırtır (bkz. Romalılar 7). Pavlus bunun kanıtını hemen ortaya koyar: Galatyalılar komşuyu sevmeyi isteyen Yasa'yı tutmadılar. Bu (yalnızca Musa'ya ait değil, Hristiyanlara da ait olan) buyruk bile onlara güçlük çıkardı; çünkü birbirlerine karşı hiç de dostça davranmıyorlardı (Galatyalılar 5:15). Yasa'ya bağlılık iddiası ile gerçeklik arasında derin bir uçurum vardı. Benlik ve Yasa birbirine aittir; çünkü Yasa doğal, yeniden doğmamış insana yöneliktir. İman etmiş birinde koparılan bu bağı Galatyalılar yeniden kurdular. Böylece eski insanı yeniden canlandırmış olmuyorlar mıydı? Ama Pavlus onlara Ruh'taki yaşamın yeniliğinin neye benzediğini gösterir.

12.5 Çok eski kozmik ve güncel kişisel çatışma

İnsanlık tarihinin başında düşüş (insanın günaha düşüşü) gerçekleşti. Bunun sonucunda kadının soyu ile yılanın, yani İblis'in soyu arasına düşmanlık kondu (Yaratılış 3:15). Mesih kadının soyudur ve acılar içinde de olsa yılanın

başını ezecektir. Bu düşmanlık, sonuçta ışık ile karanlık arasındaki mücadele, kozmik ve her yerde var olan türdendir; ama her Hristiyanın *içine* de ulaşmıştır. Yeni yaşam ve Ruh'un Hristiyanın yüreğine yerleşmesiyle orada artık hiçbir zaman birbirine benzetilemeyecek ya da yönelimleri hiçbir zaman birleştirilemeyecek iki karşıt kutup vardır: iki öz arasında bir savaş. İki komutan, yani Ruh ve benlik, karşı karşıya durur ve birbiriyle savaşır. "Hristiyan, benlik ile Ruh arasındaki mücadelenin hem sahnesi hem konusu, hem savaş alanı hem de ödülüdür."⁶² Hasımlar ateşkes tanımaz. Asla. Nerede olursak olalım, benlik oradadır; onu yanımızda taşıyoruz. Ama Tanrı'nın güçlü Ruhu da içimizdedir. Bu çatışmada bize yardım etmek için her zaman yanımızdadır. Daha doğrusu: Bu savaşa önderlik etmek ister. Ama Pavlus sürekli savaşı değil, Ruh aracılığıyla gündelik yaşamı vurgular. Hristiyan, Ruh'un üstün geleceğinden emin olabilir. İstisnalar, yani sürçmeler, bu kuralı doğrular!

12.6 Ruh aracılığıyla yaşayın ve yürüyün!

Ruh'ta (Ruh aracılığıyla) yürüyün, benliğin tutkusunu yerine getirmeyeceksiniz. Çünkü benlik Ruh'a karşı, Ruh da benliğe karşı arzular; bunlar birbirine karşıttır, öyle ki istediğinizi yapmayasınız.
Galatyalılar 5:16-17

Galatyalılar Yasa'ya göre yaşamak yerine, benliğe ve onun etkilerine yer vermemek için Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla yürümeliydiler. Mektubu alanların birbirine sevgiyle davranması ancak böyle mümkün olabilirdi.

Benlik dipdiri bir şeydir. *Tutku* ve *arzu* güçlü kuvvetlerdir; benliğin yaşam belirtisidirler. Benliğin tutkusu, ben-merkezli hedeflerin gerçekleştirilmesi ve peşinden gidilmesiyle ilgili her haksız arzuyu kapsar. Bunlar pek çok şey olabilir – belki hiç tahmin etmeyeceğimiz şeyler de. Bir Hristiyan olarak bir ve aynı şeyi hem Ruh aracılığıyla hem de benlik aracılığıyla yapabiliriz. Kişinin o şeyi Ruh'ta (ya da ruhsal düşünüşle) mı yoksa benlikte (ya da benliğe uyan düşünüşle) mi yaptığını kaynak, güdü ve hedef belirler. Eski hayatının yetkisi elinden alınmış eski sahibi benlik ya da günah tarafından temsil edilir. Artık hiçbir yetkisi ve hakkı olmasa da eski sahip hâlâ oradadır. Henüz Rab'bin yanında olmadığımız ve dünyasal bedenimizde yaşadığımız

62. H. Schlier, *Galater*, s. 181; alıntılan: E. Mauerhofer, *Der Kampf zwischen Fleisch und Geist bei Paulus*.

sürece bizimle birlikte yoldadır. *Benlik* biyolojik bedenle özdeş değildir; daha çok, can ve ruhun da onu bir araç olarak kullanması gibi, onu kullanır. Benliğin işleri yalnızca elle ve ayakla yapılan eylemleri değil, düşünceler, duyular ve duygular alanına ait zihinsel şeyleri de kapsar (kibir, dikbaşlılık, küçümseme, nankörlük, nefret, kirli düşünceler, düşüncede zina, yanlış ya da aşırı hırs, okültizm ve daha pek çok şey).

Benlik Ruh'a karşı çıkar ve eski haklarını öne sürmek ister. Bir zamanlar her şeyi belirleme tekeline sahipti ve düşüncemize ve eylemimize günahlı alışkanlıklar programladı. Ama şimdi Ruh, benliğe ve onun alışkanlıklarına karşı mevzi almak için sahipliği ve önderliği üstlendi. Bu eski programlama kurtuluş günümde (kişisel kurtuluş dönüm noktamda ve Tanrı'ya dönüşümde) silinmez. Daha çok, Ruh tarafından ait olduğu yere götürülür: ölüme.

Hristiyanın içinde, benliğimle Kutsal Ruh arasında gerçekleşen bir çatışma vardır. Petrus, *cana karşı savaşan* benliğe ait arzulardan uzak durmamız gerektiğini söylerken bundan söz eder (1 Petrus 2:11). Yakup'un dediği gibi arzular, beslenmek ve doyurulmak isteyerek üyelerimizde savaşıyor (Yakup 4:1; bkz. ayrıca 1:13-15).

12.7 Tanrı'nın etkinliği ve bizim etkinliğimiz – bir karşıtlık mı?

Yeni Antlaşma'da sık sık eyleme çağırırız; oysa aynı zamanda ilgili şeyi meydana getiren Tanrı'dır. Burada da durum benzerdir. Demek ki buradaki ifade ("Ruh'ta yürüyün") kurtuluşun emir kipidir (imperatif). Bu bir "etken-edilgen biçimdir". Yürüten biziz (etken), ama bunu Ruh'un gücüyle yapmalıyız (edilgen).

Benlik ve Ruh birbirine karşıttır, *öyle ki istediğinizi yapmayasınız*. Pavlus bununla ne demek istiyor? Bu çatışmada üç katılımcı mı var? Açıkça öyle: Benlik vardır, Tanrı'nın Ruhu vardır ve bir taraf için karar veren sorumlu kişi olarak ben varım. "... öyle ki istediğinizi yapmayasınız" kısa cümlesinin en az üç yönü vardır:

1. Benliğimizin istediğini yapmayalım diye özgürlüğe çağrıldık (5:13).
2. Savaş bizim tarafımızdan değil, Ruh tarafından verilir.
3. Biz (benliğimiz, "ben"imiz) etkilenenler olarak bu çatışmanın tam ortasında dururuz.

12.8 Özgürlüğe çağrıldık – ama bu nasıl bir özgürlük?

Ruh-benlik çatışmasının ana sözü (5:1) – yani mektubun bildirisi – özgürlüğü kapsar. Ama Pavlus aynı solukta, Musa Yasası'ndan bu özgürlüğü benlik için bir izin belgesi olarak kullanmaya karşı uyarır. Çünkü Musa Yasası'nın dışında yeni bir yasa, yani Mesih'in yasaı geçerlidir (6:2)! Yeni yasa Ruh'un yasaıdır; Mesih onunla yaşamımızı biçimlendirir ve onun etkileri Ruh'un meyvelerinde görülür. “Özgürlük yasanın dışında değil, içinde doğar. Bir lokomotif en büyük özgürlüğe ne zaman sahiptir? Taşa toprağa takılıp tökezlediğinde mi? Elbette hayır! Raylara ‘zorlanmaya’ izin verdiğinde düzgün ve sorunsuz işler, çünkü öyle tasarlanmıştır. Düzgün ve hızlı işleyebilmek için rayların ‘düzenine’ ve ‘disiplinine’ ihtiyaç duyar.”⁶³ Pavlus bu ray düzenini Tanrı'nın Ruh'u aracılığıyla “yönlendirilme” ve “yürüme” olarak adlandırır. Bunun sonucunda Ruh'un çok yönlü meyvesi büyürken, benliğin işleri giderek daha çok ortadan kalkar. Bu, Musa Yasası'na Tanrısal alternatiftir; gerçi Tanrı'nın Ruh'u aracılığıyla “birbirimizi sevdiğimizde” aynı zamanda Musa Yasası'nı da yerine getiririz (5:14; bkz. ayrıca Romalılar 8:3).

Burada söz konusu olan, Yasa'nın alanını terk etmektir. Bu bizde Golgota'da zaten gerçekleşti: Yasa'ya öldük (Galatyalılar 2:19; Romalılar 7:6). Bu gerçekleştiyse, hiçbir yasanın geçerli olmadığı sahipsiz bir toprakta durmayız. Tanrı'ya aitiz – burası O'nun toprağıdır. Bu toprak üzerinde mücadele edilir, çünkü hedefe henüz ulaşılmamıştır. Ruh-benlik çatışması yeni yaşama adım atan herkesi bekler. Ruh tarafından yönlendiriliyorsak, Yasa altında değiliz; iki yaşam biçimi (Yasa ve Ruh) birbirini dışlar.

12.9 Ruh bizim için savaşır

Gerçekten de bu çatışmada bir tür seyirci rolümüz varmış gibi görünüyor. Ruh ve benlik içimizde savaştığı için artık istediğimizi hiç yapamayız, çünkü ikisi kendi istediklerini yapar! Benlik benliğin işlerini, Ruh da Ruh'un meyvesini ortaya çıkarır. Albrecht (Almanca Kutsal Kitap çevirisi) şöyle çevirir: “Çünkü benlik arzusuyla Ruh'a düşmanca karşı çıkar, Ruh da aynı şekilde benliğe. İkisi birbiriyle savaş hâlinindedir ve isteğinize göre davranmanıza izin vermez.” Ders şudur: Bu mücadelede, ne kadar iyi niyetli olursa olsun “istediğimizi yapmayız”. Benliğe karşı savaşı Ruh verir. Ama bu

63. Jay E. Adams, *Grundlagen biblischer Lebensberatung*, s. 256.

savaş, bizi ilgilendirmiyormuş gibi yanımızdan geçip gitmez. Tatile çıkıp savaşı Ruh'a bırakamayız. Kastedilen, benliğe karşı savaşın kendi deneyimlerimize ait olduğu, ama kendi çabamızla kaybedildiğidir. Savaş Tanrı'ya bırakmadıkça hiçbir gücümüz yoktur. İsteğimiz vardır, ama araçlarımız yoktur. Çatışma canımda ya da yüreğimde geçer; ama orada yeni komutan, yani Ruh, yönetimi üstlenmiştir.

12.10 Savaşın ortasında

Metni Neue Genfer Übersetzung'un (NGÜ, Almanca Kutsal Kitap çevirisi) sözleriyle yineleyelim:

"Bununla ne demek istiyorum? Tanrı'nın Rubu'nun davranışınızı belirlemesine izin verin; o zaman artık kendi doğanızın arzularına boyun eğmezsiniz. Çünkü insan doğası arzusuyla Tanrı'nın Rubu'na karşı yönelir, Tanrı'nın Rubu da arzusuyla insan doğasına karşı yönelir. İkisi birbirleriyle çekişme içindedir ve her taraf, öteki tarafın sizi zorladığı şeyi yapmanızı engellemek ister."

Bu benlik-Ruh çatışmasından kaçabilecek tarafsız bir "ben" yoktur. Benimiz eyleminin itici gücünü ya benlikten ya da Ruh'tan alır. Asla edilgen gözlemciler değiliz; çatışmanın odak noktasında dururuz. Karar verdiğimiz, düşündüğümüz ve yaptığımız her şeyden sorumluyuz. Doğrudan mücadelenin, ayartının ve saldırının içinde durduğumda, açıkça karar vermeli ve tavır almalıyım. "Kutsal Ruh senin içine yerleşmiş ve orada kendi kişiliğinde hem Baba Tanrı'yı hem de Oğul Tanrı'yı temsil ediyor olsa da ... senin kendi iraden üzerindeki egemenliği asla çiğnemeyecektir. Seni kendi sorumluluğunla vereceğin karardan muaf tutmayacaktır. ... Buna rağmen yüreğinin her bölgesinde egemenlik sürüyorsa, davranışlarını bu şekilde belirliyorsa, bu yalnızca senin kendi özgür seçiminle ve sevinçli onayınla olur. Ama seni bir insan olarak hayvanlar âleminin üstüne çıkaran ve Tanrı'nın seni belirlediği ahlaki varlık hâline getiren, işte bu itiraz hakkıdır. Tanrı'yı karşılık olarak sevmeni ve böylece O'nun sevgisine karşılık vermeni sağlayan da – yalnızca – budur. Yaşamının her anında Tanrı'ya karşı bu sevinçli 'Evet', Yaratıcı'nın yüreğini, her şeye gücü yeten sözüyle evrenin sonsuzluğuna fırlatılmış milyonlarca dünyanın bütün heyecan verici (ilginç) harikalarından daha büyük bir sevinçle doldurur. Bunların hiçbiri O'nu sevme yeteneğine sahip değildir, çünkü özgür seçim yetileri yoktur. Demek ki kendin ve insan

olmanın ayrıcalığı, Tanrı'yı tanıyabilmende, seçebilmende ve sevebilmendedir. Bu senin kişisel ayrıcalığıdır.”⁶⁴

Ruh'un varlığı, içine zafer garantisi yerleştirilmiş otomatik bir süreç değildir. Yaşam ilkemiz şu olmalıdır: İsa'yla yaşamak, O'na yakın kalmak ve O'nun sözünün içimizde zengin biçimde yaşamasına izin vermek. Böylece benliğe karşı Ruh'tan yana karar vereceğiz.

Tanrı'nın etkinliği ve bizim sorumluluğumuz birbirini asla dışlamaz. Yalnızca Tanrı'nın eyleminden söz edersek, kendimizi edilgenliğe kaptırabiliriz. Sürekli görevimizi ve sorumluluğumuzu görürsek, Mesih'e değil, yenmek istediğimiz günaha bakarız. Bu bakış açısıyla kendi gücümüzle savaşıma ve kasılıp kalma tehlikesiyle karşı karşıya kalırız. Ruh, yeni yaşam kuralını ve ona göre yaşama gücünü kapsar. O'nun yönlendirmesi yalnızca yol göstermek değildir; Ruh bizim yol arkadaşımızdır, önümüzden gider.

12.11 Virüsler ve aşı

Bu konuda iradenin, benliğin ve Ruh'un rolünü gözler önüne seren bir karşılaştırma daha. Bedenimdeki uyuyan hastalık etkenlerini benliğimizle karşılaştıralım. Sağlıklı bir yaşam sürdürüldüğünde nadiren hastalık ortaya çıkar. Sağlıksız beslenir, yeterince giyinmezsem, bu bir soğuk algınlığına yol açabilir. O zaman ilaç alırsam (bu kararı benim vermem gerekir), ilaç bedenimde soğuk algınlığına karşı savaşı başlatır. Bu savaş bedenimde gerçekleşir, ama onu ben kendim vermem. Ancak bu savaşı bir ilaç almaya bilinçli olarak karar vererek başlatabilirim. Ayrıca bol dinlenme, iyi beslenme ve temiz havayla ilacın başarısını destekleyebilirim.

12.12 Benliğin işleri nelerdir?

Pavlus benlikle ve onun işleriyle neyi kastettiği konusunda hiçbir kuşkuyla yer bırakmaz. Bu işlerin listesi, sanki burada sayılanların dışında başka günah yokmuş gibi eksiksiz değildir. Listenin son sözüyle, “ve benzerleri”yle, Tanrı'nın sözü her okura yalnızca listeyi sürdürme olanağını vermekle kalmaz, dolaylı olarak kendi benliğinin işlerini teşhis etme buyruğunu da verir.

Benliğin işleri hem etkileri hem de değerlendirilmeleri bakımından farklıdır. Fuhuşun ilk sırada yer alması boşuna değildir. Ama ister “küçük ister büyük

64. W. Ian Thomas, *Tote können nicht sterben*, s. 115.

günahlar" olsun, hepsi aynı kötü kaynaktan gelir. Burada sayılan her şeyi (hem eylem hem düşünüş bakımından) benliğimiz yapabilir. Bu açıdan benlik, bir gün ortaya çıkabilmek için bütün olası günahların içinde gizli olduğu bir tohum gibidir. Pavlus'un Ruh'ta olduğu gibi benliğin *meyvesinden* söz etmemesi, Galatyalıların dayanmak istediği Yasa'nın işleriyle ilgili görünüyor. Başka bir deyişle: Benliğin işlerini kendi gücümüzle yapabiliriz, oysa Ruh'un meyvelerini kendimiz ortaya çıkarmaktan acizizdir. Bunun için Kutsal Ruh'a ihtiyacımız var. Benliğin işleri ise açıktır (5:19-21):

- **Fuhuş** (Grekçe *porneia*) – ahlaksızlık, evlilik dışındaki *her türlü* cinsel etkinlik
- **Kirlilik** – sapkın, pis olan; evlilik içinde ya da dışında cinsel alanda dizginsiz ya da utanmazca davranış; yaşamın her alanını zehirleyen bütün kişiliğin bozulmuşluğu
- **Sefahat** – ölçsüzlük, dizginsizlik, duyuları uyuşturmak
- **Putperestlik** – Tanrı'yı ve O'nun isteğini kişinin yaşamındaki ilk sıradan iten her şeye tapınma (put kültü olduğu gibi günümüzün düşünsel putperestliği de); bencillik
- **Büyücülük** (Grekçe *pharmakeia*) – sihir, cadılık, okültizm, spiritizm, uyuşturucular
- **Düşmanlık** – insanlardan yüz çevirme, geçimsizlik, nefret, başka kişilere karşı huysuzluk
- **Çekişme** – ayrılık, kavga, kavgacı ruh
- **Kıskançlık** – haset, bencil ve başka türden, kendi çıkarını gözetten davranışlar, kuşkulanmalar
- **Öfke** – hiddet, öfke patlamaları, çevreye frenlenmemiş saldırı, kendi görüşünde şiddetle direnmek
- **Kavga** – anlaşmazlıklar, entrikalar
- **Ayrılık** – dağılma, kırgınlıklar, çekişmeler
- **Hizipleşmeler**⁶⁵ – sapkınlık, bölünmeler, mezhepler; bozucu grup oluşturma
- **Haset** – başkasının iyiliğini çekememe alışkanlığı
- **Adam öldürme** – nefret, cinayet (gerçekte ve yalnızca düşüncede değil)
- **Sarhoşluk** – aşırı alkol tüketimi, sarhoşluk hâlleri

65. Elb 2003'teki dipnotun ifadesi böyledir. Bu Kutsal Kitap çevirisinin ana metninde burada "mezhepler" (Almanca: *Sekten*) yazar.

- **Âlemler** – içki ve yemek âlemleri, oburluk, cümbüş
- **ve benzerleri.**

Bu şeyleri yapan, bunları olağan sayan, bunlarda direten ve günahı itiraf edip bırakmayan insanlar için Tanrı'nın Egemenliği'nde bir gelecek yoktur (5:21).

12.13 Tanrı Ruhu'nun meyvesi

Baba'nın ve Oğul'un sevindiği ve onunla kutsananlar için de aynı şekilde bir sevinç olan nefis meyve, imanlıda Tanrı'nın Ruhu tarafından ortaya çıkarılır. Bir meyvenin büyümesini ben sağlayamam, çünkü büyütme Tanrı'nındır⁶⁶ (1 Korintliler 3:6). Ben, iyi bir büyümeyi mümkün kılan “çerçeve koşulları” oluşturmaliyim. İyi bir toprak sağlamaya çalışabilirim, benliğin yabani otlarını önleyip sökebilirim ve Tanrı'nın sözüyle yeterli “sulamayı” sağlayabilirim. Ama bütün bunlarda “mucizevi” olanı gözden kaçırmamalıyız: İnsanların nefretle dolu günahlılardan, yüreklerine Tanrı sevgisi dökülmüş ve sonra kendileri de Tanrı'nın sevdiği gibi seven varlıklara dönüşmesi, her belirtiden ve mucizeden daha fazla, Tanrı'nın doğaüstü bir eylemidir. Ruh'un meyvesi ise şudur (5:22-23):

1. **Sevgi** – Tanrısal, kendini feda etmeye hazır sevgi; burada özellikle Tanrı'nın kilisesi içinde; bu sevgi bir duygu değil, bir irade karardır. Tanrı'ya ve insanlara karşı bu sevgi olmadan Hristiyan yaşamında da her şey değersizdir (1 Korintliler 13). Biz seviyoruz, çünkü O önce bizi sevdi.
2. **Sevinç** – Ruh'ta yürüyen Tanrı halkı üyelerinin, toplantılarında da paylaştıkları ortak sevinç; Tanrı'nın bizde ve başkalarında yaptıklarına, şimdi yaptıklarına ve vaadine göre yapacaklarına duyulan gerçek sevinç; Mesih'teki yaşamın sevinci
3. **Esenlik** – yalnızca kavganın yokluğu değil, barışma, içten birliktelik, bağlılık, bütünlük
4. **Sabır** – başkalarıyla ilişkide sabır ve yüce gönüllülük; hemcinslere ve koşullara katlanmaya sürekli hazır olma; sevginin edilgen, ama kararlı yanı
5. **Şefkat** – iyi niyetli, her zaman yardımsever ve anlayışlı tutum, yumuşak bir yapı, cömertlik; sevginin etkin yanı
6. **İyilik** – şefkate benzer içten iyilik; başkasına doğru ve iyi olanı vermek

66. Bkz. ayrıca Matta 6:28: “Kırdaki zambakların nasıl büyüdüğüne bakın: *Emek vermezler*, iplik de eğirmezler” (vurgu yazara aittir).

7. **Sadakat (iman)** – Tanrı'ya güven; güvenilirlik, içtenlik, bağlılık erdemi; her zaman sözünün arkasında duran ve vaadine sadık olan Tanrı'yı örnek almak
8. **Yumuşak huyluluk** – yumuşaklık, güç ve uysallık (tam olarak karşılayan bir Almanca sözcük yoktur); bencilliğin ve aşırı talepkârlığın tersi; kendine ilişkin alçakgönüllülük
9. **Özdenetim** – kendine hâkim olma, öz disiplin ve kendini denetleme, dengelilik.

Meyve ya da meyveler çok yönlü ve kapsamlıdır. Bu “liste” de öncekisi gibi eksiksiz değil, temsildir. William Barclay, bu sıralamada hem kesin bir tanım hem de kavramları birbirinden ayırmanın zor olduğunu söyler.⁶⁷ Bütün bu etik özelliklerde ve erdemlerde, bir insanın bunları yaşamında az çok sürekli olarak deneyimlemesinin neredeyse imkânsız olduğu görülebilir. Bu gerçekten de Tanrı'nın bir meyvesidir.

Pavlus listesini ana çizgiye yeniden dönerek bitirir: “*Bu gibi şeylere karşı hiçbir yasa yoktur*” (23. ayet). Başka bir deyişle: Bu erdemler Ruh'un varlığı sayesinde aramızda görünür olduğunda, Yasa'nın bir önemi kalmaz. Ruh aracılığıyla birbirini seven insanlara artık hiçbir Tora “Adam öldürmeyeceksin” diye buyurmak zorunda değildir.

12.14 Benliğin yeri çarmıhtır

Hristiyan benlik karşısında en açık tavrı almıştır. Benliği kendisi çarmıha çivilemiştir. Buna inanıyor ve buna göre davranıyoruz. Benliğimiz çarmıhta ölümden başka bir şeyi hak etmedi. Pavlus da tam olarak bunu söyler:

“Mesih'e ait olanlar, benliği tutkuları ve arzularıyla birlikte çarmıha germişlerdir.”

Galatyalılar 5:24

Mesih'e ait olan, bunu *bir kez ve sonsuza dek* yapmıştır: Mesih'e iman ettiğimizde eski hayatımızı mahkûm ettik ve ondan yüz çevirdik. Tanrı'nın tanırsız hayatımız ve bu tanırsız hayatın itici gücü olan şey, yani benlik üzerindeki ölüm kararını kabul ettik. Neden çarmıha gerilmiş? Çünkü Mesih eski insanımız üzerindeki ölüm kararını bizim yerimize çarmıhta üstlendi.

67. William Barclay, *Fleisch oder Geist?*, Augsburg, 1968.

Benlik tutkuyu ve arzuyu yaşam iksiri olarak içinde taşır. Mesih'e doğru attığımız iman adımıyla bunlardan yüz çevirdik. Bu bizi bir yükümlülük altına sokar; çünkü insanın kendisinin çarmıha gerip öldürdüğü şey ölümden kalmalı ve hayatımızda artık görünmemelidir. Ama çarmıha gerilmeye, öldürülmeye rağmen benlik işleriyle birlikte hâlâ oradadır. Hâlâ düzeltilemez biçimde içimizdedir. Bu, Romalıları söylenen, kendimizi günaha ölmüş saymamız gerektiği sözüne karşılık gelir (Romalılar 6:11). Tanrı, günahın diktatörlüğünden kaçmak mümkün olsun diye bizim için bir şey yaptı. Bu sözde de durum böyledir. İsa Mesih'in çarmıhı benliğin sonu, eski insanın sonu, eski "ben"nin sonudur. Çarmıh olmadan ve bu bilgi olmadan Ruh'ta yürümek mümkün değildir.

Benliğimizi her gün çarmıha germemiz gerektiği söylenmez. Bu çoğu zaman iyi niyetle söylenir. Ama gerçek şu ki, onun bir kez – Mesih'le birlikte – çarmıha gerildiğini temel almalıyız. Bu, Tanrı'nın kendisinin verdiği en iyi koşullarla yeni bir yaşama başlangıcıdır. Şimdi, çarmıh olayından sonra, yaşamın yeniliği içinde benliğin tek tek *işleriyle* uğraşırız. Benlik pusudan bir "gerilla savaşı" yürütür. Bu saldırıları Kutsal Ruh'un gücüyle "öldürmeliyiz" (Romalılar 8:13; Koloseliler 3:5). Öldürmek, onların yeniden canlanmasına izin vermemek demektir. Mesih'in eski insanım için ölümünü ve bunun için ölmenin O'na neye mal olduğunu hatırlarım. Böylece benlik hakkında tekrar tekrar Tanrı'nın görüşüne ve yargısına varırım; bu da benliğe karşı kararlı biçimde davranmama yardım eder.

12.15 Mesih'le birlikte çarmıha gerildikten sonra insan kimdir?

Benliği kendisi çarmıha germiş olanlar olarak tanımlanmamız, madalyonun yalnızca *bir* yüzüdür. Öteki yüzü Pavlus mektubun başında anlatır:

... Mesih'le birlikte çarmıha gerildim; ama yaşıyorum, artık ben değil,⁶⁸ Mesih bende yaşıyor. Şimdi benlikte sürdürdüğüm yaşamı ise imanla, beni sevmiş ve kendini benim için feda etmiş olan Tanrı'nın Oğlu'na (imanla) sürdürüyorum.
Galatyalılar 2:19-20

Bu belki de Hristiyan olmanın ne olduğunun en isabetli tanımıdır. Eski hayatımız, yani pusula iğnesinin hep kendimizi gösterdiği kendi kaderimizi belirleme durumu, Mesih'le birlikte çarmıha gerildi. Eski hayattan gerçekten

68. "Ama yaşıyorum, artık ben değil" ifadesi, Elb 2003'ün bu yerdeki dipnot metnini aktarır.

kurtulmanın tek yolu buydu – hem de her şeyden önce Tanrı'nın doğruluğu ve kutsallığı önünde hukuken geçerli bir şekilde. Hiçbir insan, ardından gelecek olan karşısında kaybetme korkusu taşıdığı için hayatını yitirmek ve kendi kaderini belirlemekten vazgeçmek istemez. Benlik bizi böyle “programladı” ve bu “yazılım” hâlâ içimizde çalışıyor. Ne kadar sık olduğumuza ve sahip olduğumuza bağlanıp kalırız! Tanrı'nın eskinin yerine ne koyduğunu pek az fark ederiz. Ama bu söz hiçbir yanlış anlamaya yer bırakmaz. “Tamamen köklü: Öldüm, yaşıyorum! Mesih'in ölümünde ölü, Mesih'in yaşamında diri. Bu öylesine güçlü ifade edilmiştir ki kavrayış gücümüzle anlamak kolay değildir. Şöyle düşünürüz: Bu olamaz, çünkü insan yine kendisi olarak kalır, sen yine olduğun kişi olarak kalırsın, değil mi? Bazıları burada insanı üç parçaya ayırarak bir çözüm aramıştır: ruh, can ve beden; ruhun yaşayabilmesi için bedeninin ve canın ölmesi gerekir. Ama Pavlus'un sözlerine Batılı bakış açısından bakmamalı, onları amaçlandıkları anlamda almalı ve hangi amaçla yazıldılarsa öyle anlamaya çalışmalıyız. Adem'deki yaşam bitmiştir, çünkü şimdi Tanrı'nın doğruluğu Müjde'de açığa çıkmıştır. Mesih'in yaşamı Müjde'yi kabul eden herkes için başlar.”⁶⁹

Gerçekten de hayatımız için merkezi önemdeki bu ayeti olabildiğince yalın anlamalıyız. “Her zaman kendin olarak kalacaksın, başka hiç kimse olmayacaksın. Sabah kalkan insan, önceki akşam yatağa giden insanın tıpatıp aynısıdır. Bu yüzden şu gerçekle barışmalısın: Günlerinin geri kalanında birlikte geçinmen gereken insan sensin. Ama ikincisi, bu Tanrı'nın isteğidir! O hiçbir zaman senin kendinden başka biri olmanı istemedi. Ama şimdi gerçekten seni belirlediği insan olmanı istiyor ...

“Ben”im (içimde günahı işleyen aynı “ben”) Mesih'le birlikte çarmıha gerildi. ‘Yaşıyorum (Mesih'in benden yaptığı aynı “ben”), ama artık ben değil, Mesih bende yaşıyor’ (Galatyalılar 2:20) ... İmanla Mesih'le birlikte çarmıhta yerini aldığı anda kendi kişiliğinden hiçbir şey yitirmezsin. Tam tersine, kişiliğin bir dönüşüm yaşar. Sadece başka bir yönetimin altına girersin; öyle ki o zaman senin için şöyle denir: ‘Kim Mesih'teyse, yeni bir yaratıktır; eski olan geçmiştir, işte her şey yeni olmuştur’ (2 Korintliler 5:17).”⁷⁰

Eski insanın ve eski “ben”in yerine şimdi başka biri gelir, hem de yaşamının bütün doluluğuyla. Bu bir galip yaşamı, diriliş yaşamı, Tanrısal yaşamıdır. Ne

69. H. P. Medema, *Romeinen 7 enzovoorts*, s. 80.

70. W. Ian Thomas, *Tote können nicht sterben*, s. 106 vd.

de olsa şimdi hayatıma, kişiliğime ya da yüreğime orada sonsuza dek kalmak üzere yerleşen Rab İsa Mesih'in kendisidir. Hristiyan olmak budur! Hristiyanlığın simgesi boş bir çarmıh, boş bir mezar, tahttaki Mesih ve içimdeki Mesih'tir! Dışarıdan bana dayatılan bir yaşam değişikliği değil; hayır, bende yaşayan ve Tanrı'yı hoşnut edeni gerçekleştiren Mesih'tir. Bu, yenilenmiş yüreктen doğan yeni bir yaşamdır. Etkin olan ve yeni yaşamım için tükenmez güç kaynağı olan Mesih'in kendisidir. O yalnızca “ruhsal şeylerin” (Kutsal Kitap okumak, dua etmek, müjdelemek vb.) kaynağı değil, bütün hayatımın, işimin de, kısacası hayatımın her saniyesinin kaynağıdır. Sadece öyleymiş gibi davranmıyorum – Mesih'in bende yaşaması bir gerçekliktir. Bu yaşam, her şeyi ancak kurbanıyla benim için ve her bir kişi için mümkün kılmış olan Tanrı'nın Oğlu'na güvenle belirginleşir.

12.16 Çarmıhı her gün yüklenmek

İsa Golgota'da çarmıha gerilmeden önce de çarmıhtan söz etti; yalnızca kendi çarmıhından değil, O'nun ardından gelecek her bireyin çarmıhından da. Luka 9:23'te (bkz. ayrıca Luka 14:27; Matta 10:38; 16:24; Markos 8:34) şöyle denir:

“(İsa) herkese şöyle dedi: Biri arımdan gelmek isterse, kendini inkâr etsin, her gün çarmıhını yüklesin ve beni izlesin.”

Rab İsa burada (çoğu zaman acı veren) kendini inkârdan söz eder. O'nu izleyen kişi kendisinin, egosunun ve hedeflerinin değil, Efendisinin ve Öğretmeninin ardından gider. Benim ölüme verilmiştir, artık hiçbir önemi yoktur. Bu çarmıhı bilinçli olarak yüklenmek ve onu infaz yerine sürüklemek, öğrencinin her günkü görevidir. Bu elbette bir karşılaştırmadır. Söz konusu olan, Rab'bin bu sert örnekle açıkladığı bir ilkedir. Canını (yani kendini inkârın ve kendinden vazgeçmenin çarmıhında) yitiren, gerçek yaşamı, bolluk içindeki yaşamı bulacaktır (Matta 10:39). İsa'nın bu sözleri, Pavlus'un Galatyalılara benliği çarmıha germiş olmaları konusunda söylediğiyle tam olarak örtüşmez. Bunun bir nedeni, Pavlus'ta benliğin kötü şeylerinin söz konusu olmasıdır. İsa ise mutlaka kötü olması gerekmeyen, hatta tam tersi olan şeyleri de göz önünde tutar. Kendi başına iyi olan, ama yakından incelendiğinde bizi İsa'yı kararlılıkla izlemekten alıkoyan yeterince şey vardır.

Benim (kişisel) çarmıhım soyut bir şey değildir; bana kişisel olarak, özelliklerime ve durumuma yöneliktir. Bunlar, bende benliğin hâlâ görüldüğü alanlardır. Kız kardeşimin ve erkek kardeşimin çarmıhı muhtemelen farklı görünür. Kendini bu şekilde inkâr etmek son derece pahalıya mal olur. Çarmıhı taşımak aynı zamanda en kötü türden bir gösterebilir. Çarmıhı taşıyan, insanlardan hiçbir onur bekleyemez.

12.17 Ruh aracılığıyla yaşamak ve yürümek: Olmak ve olmamak

Ruh aracılığıyla yaşıyorsak, Ruh aracılığıyla da yürüyalım.

Galatyalılar 5:25

Çarmıh, Tanrı'nın titizliğiyle eskiye son verdi. Benlik bozulmuş olduğu için Ruh aracılığıyla da yeniden doğduk. Yaşama kavuşturulduk, ruhsal ölümden yaşama geçtik. Bu yaşam Mesih'teki yeni varoluştur, yeni insan budur. Kutsal Ruh burada bu yeni yaşamın kaynağı ve gücü olarak anılır. Peki *yaşamak* ve *yürümek* sözcükleri birbiriyle nasıl bir ilişki içindedir? Onları birbirinden ayıran nedir? Yaşam, yeni insanın yürek atışıdır – onun var olduğu gerçeğidir. Yeni insan, Mesih'in Kurtarıcı ve Dirilmiş Olan olarak kendisinin yarattığı yeni yaratılışı somutlaştırır. Biz O'nun bapıyapıtıyız. Eski geçti, yeni olan geldi. Ama yeniden doğmuş kişi bir heykel değil, İsa Mesih'in örneğine göre yaratılmış yeni, canlı bir *insandır*. Yeni insan kendi örneğine, yani yeni yaratılışın başlangıcı ve kaynağı olan Mesih'e göre yürür. Yürümek yalnızca *olmak* (yaşamak) değil, aynı zamanda *eylemde bulunmak* demektir. Yaşam, hareket etmeyi ve canlı olmayı gerektirir. Yaşayış, birbiri ardına adım atmak demektir. Tanrı'dan gelen yaşam her zaman meyve verir, yani Ruh'un meyvesini. Bir motorlu taşıtın yol alabilmesi için yakıtı ihtiyacı vardır. Depo boşsa onu itmek gerekir. Bir elektrik motoru elektriğe ihtiyaç duyar, yoksa kimsenin işine yaramaz. Hristiyanın da Ruh'un meyvesini verebilmesi için Kutsal Ruh'a ihtiyacı vardır. "Ruh'un yönlendirmesi, O'nun güçlü bir önder, bilge bir öğretmen, sabırlı bir koç olarak içimizde ve yanımızda kalması demektir. Bu 'yönlendirme' bir kereye mahsus, olağanüstü bir olay değil, sürekli ilerleyen bir süreçtir."⁷¹ Bir kez daha söyleyalim: Ruh'un salt varlığı nasıl yetmiyorsa, yalnızca yaşamak da yetmez. Ruh'u yalnızca kendimizin diye anmakla kalmamalı, O'nun bize sahip olma, bize önderlik etme ve bizi

71. H. P. Medema, *Romeinen 7 enzovoorts*, s. 138.

yönlendirme hakkına da kendimizi teslim etmeliyiz. Ruh'u söndürmek yerine bu ateşi tekrar tekrar ve birbirimiz için de alevlendirmeliyiz.

12.18 Ruh aracılığıyla yürümek – bu nasıl olacak?

Belki de Pavlus'un Ruh aracılığıyla yürümemiz gerektiğini söylediği, ama bunu somut olarak nasıl yapacağımızı anlatmadığı dikkatimizi çekmiştir. Bütün mektup bir "Ruh'u savunma konuşmasına" benzer. Bu yüzden Yasa kesin olarak devre dışı kalır: "Tanrı'nın bizim için hazırladığı gerçek özgürlüğün ne olduğunu henüz kavramamış bir can için en doğal (ve en akla yakın) çare, işi Yasa'yla denemektir. Bu bir çare değil, tam tersidir."⁷² Yasa'dan yardım almak, Ruh aracılığıyla yürümenin içerdiği şeyin tam tersidir. Pavlus Ruh aracılığıyla yaşamayı gerçek ve hissedilir bir deneyim olarak doğrudan varsayıyor gibidir. Onun metni Ruh'un yönlendirmesinin belirtilerini kendisi sunar:

- o Yasa'yı (ya da herhangi bir yasayı) yaşam kuralı yapmamak
- o İlgili kişi Ruh aracılığıyla yürümeyi *ister*. Ruh aracılığıyla yürüyen kişi, ilgili çağrıyla ve O'na yaşamımız üzerinde egemenlik verme yönündeki bilinçli ve sürekli yinelenen kararlar yüzleşir.
- o Benliğimizin kötü ve hiçbir işe yaramaz olduğunu ve Mesih'le birlikte çarmıha gerilmesi gerektiğini imanla kabul etmek
- o Başkalarına karşı Ruh'un meyvelerini vermeye dikkat etmek
- o Benliğin işlerine izin vermemeye dikkat etmek
- o Kabul ediyor ve inanıyorum: Mesih ve O'nun Ruhu içimde yaşıyor.
- o Kendi, kendine odaklanmış çabayla değil, Tanrı'ya bağımlı olarak, Ruh'un yönlendirmesini O'ndan dileyerek ve bekleyerek yürümek
- o İçimdeki benliğe karşı çatışmaya değil, Mesih'e ve O'nunla ilgili her şeye odaklanmak.

12.19 Tökezlemek ve kalkmak

Kardeşler, bir insan bir yanlış adımla gafil avlanırsa, siz ruhsal olanlar, böyle birini yumuşak huylu bir ruhla yeniden düzeltin; bunu yaparken sen de ayartılmayasın diye kendine dikkat et.

Galatyalılar 6:1

72. F. W. Grant, *Numerical Bible*, cilt 6, s. 313.

“Ruh’un gelişi, bir ‘Tanrısal enfeksiyonun’ baş gösterdiği ... ama ‘Tanrısal kusursuzluğun başlamadığı’ anlamına gelir. Yaşamımız artık bir zamanlar Yasa’nın esinlenmesini sağlamış olan O’nun yönlendirmesi altındadır; ama bu elbette Tanrı halkındaki insanların ‘bir yanlışla gafil avlanamayacağı’ anlamına gelmez.”⁷³ Sürekli ve yalnızca zafer içinde yaşadığımızı varsaymak gerçekçi değildir. Ruh-benlik çatışması savaş metaforunu kullanır ve savaşa yenilgiler de dahildir. Mesih’te “şimdiden” galibiz, ama “henüz” hedefe varmış değiliz. Nihai zafer bizim için kesindir, ama cephe hattında düşman zaman zaman şu ya da bu mevziyi ele geçirir. Pavlus’un burada *insan* diye nitelediği ve yanlış bir adım atmış olan kişinin başına gelen de buydu.

Ruhsal düşünüşe sahip olanlar böyle birini yumuşak huylulukla düzeltmelidir. İmanlıların canlı, güvene dayalı ve etkin birlikteliği, Rab’de birbirleriyle paylaşımları ve dostlukları, Ruh-benlik çatışmasında önemli bir işlev görür – hem karşılıklı cesaretlendirmede hem de yeniden düzelmede ve düzeltmede. Bu arada ruhsal düşünüşe sahip olanlar, aynı ayartmaya kendilerinin de yenik düşmemesi için tetikte olmalıdır; çünkü ruhsal bir tutum içinde olsalar da, bütün arzuları, tutkuları ve cazibeleriyle benlik onların içinde de sürekli bir tehlikedir.

Pavlus’un burada söz konusu ettiği belirli bir yanlış adım değildir. Küçük büyük, sayısız çeşitteki bütün yanlış adımlar için düzeltmeye yönelik aynı Tanrısal acil durum planı geçerlidir. Yanlış adım bir suç, bir adım hatası, imanın koşu yolunda bir tökezlemedir. Yanlış adım bir günahı, benliğin bir işini, ayartmaya boyun eğmeyi kapsar.

Lütuf altında duran ve yaşayan kişiler olarak, kendimizi büyük görmeden, bu tür yenilgilerin olağan bir Hristiyan yaşamında kural olmadığını söyleyebiliriz. Ancak bunların gündelik deneyimimize uyduğunu alçakgönüllülükle kabul etmeliyiz. Yuhanna, günahımız olmadığını sanıyorsak kendimizi aldattığımızı söyler. Yaşamımızdaki günahı çok ciddiye almalıyız.

12.20 Yeniden düzelmek

Yanlış bir adımdan sonra doğru yola geri dönmek gerekir. Yanlış adım her zaman ruhsal bir zarar getirir; bu zararın boyutu, yanlış adımın türüne ve ağırlığına bağlıdır. Burada bir ilke söz konusudur: Yanlış bir adımdan sonra

73. Gordon Fee, *Der Geist Gottes und die Gemeinde*, Metzingen, 2005, s. 192.

hiçbir şey olmamış gibi devam edilemez. Bizim etkinliğimiz gereklidir. Günahın üzerinden hiçbir şey olmamış gibi kayıtsızca geçemeyiz. Yeniden düzelmek şu demektir: Mesih ve Ruh beni olabildiğince çabuk, günahımı gizlemeyip itiraf edeceğim ve açığa çıkaracağım noktaya götürür. (Işığın bir çocuğu olarak) işlediğim günahı tanımalı, ondan pişmanlık duymalı (yani onun için acı çekmeli) ve onu itiraf etmeli (yani kabul etmeli), Tanrısal bağışlanmanın da bilincinde olmalıyım.

12.21 Gökteki Yardımcımız

Günah işlediğimizde bir şeyin olması gerekir. Gökteki Savunucumuz Mesih, bu durumda bizim için Yardımcı olarak etkindir:

Yavrularım, size bunu günah işlemeyesiniz diye yazıyorum; ve biri günah işlerse – Baba'nın yanında bir Savunucumuz var, doğru olan İsa Mesih.

1 Yuhanna 2:1

Yardımcımız ve Savunucumuz, Doğru Olan olarak günah sorununu sunduğu kurbanla bir kez ve sonsuza dek çözmüştür. Ama şimdi yaşamımızda günah ortaya çıktığında, yanlış bir adımdan sonra yüreğimiz ve vicdanımız üzerinde çalışır. Yardımcı *bizimle* ilgilenir, tahtında oturduğu Baba'yla değil. Baba bize öfkelenmesin diye O'nu yatıştırmak zorunda değildir. Günah Baba'nın sorunu değil, bizim sorunuzdur. İsa Mesih bizi günahımızı tanımaya, tövbe etmeye (yani ondan pişmanlık duymaya) ve onu itiraf etmeye yöneltmek ister. Aynı zamanda Baba'nın sevgisini bize doğrular; öyle ki koşulsuz olarak kabul edildiğimizi anlayalım. Günah, Baba'yla olan sonsuz yaşam bağını koparmaz.

Yeni Antlaşma, Tanrı'nın çocuklarına günah işlediklerinde bağışlanma dilemelerini buyurmaz. Onların bütün günahları, gelecektekiler de, sonsuza dek bağışlanmıştır (Efesliler 1:7; 4:32; Koloseliler 1:14; 2:13; 3:13; İbraniler 10:18; 1 Yuhanna 2:12). Bu arada bu, imanlıların da, örneğin Davut'un, bağışlanma dilediği Eski Antlaşma'yla arasındaki büyük farktır. Çarmıhtan sonra buna artık gerek yoktur. Yine de günahı itiraf eder ve ondan pişmanlık duyarız; çünkü gökteki Babamız kutsal olduğu gibi biz de kutsal olmalıyız. Bu anlamda Tanrı Sözü'nün suyuyla arınmaya ihtiyacımız vardır: Söz bize günahı gösterir, sonra da onu itiraf etmeli ve elbette ondan vazgeçmeliyiz: *“Günahlarımızı itiraf edersek, O güvenilir ve doğrudur; günahlarımızı bağışlar ve bizi*

her baksızlıktan arındırır” (1 Yuhanna 1:9). Tam bağışlanma, Tanrı'ya dönüş günümüzde İsa'nın kanı aracılığıyla bize verildi. Ama hâlâ günah işleyebildiğimiz için, imanlılar olarak Tanrı Sözü'nün suyuyla arınmaya ihtiyacımız vardır.

12.22 Ya günah işlediysek?

Aslında daha iyisini yapabildiğimizi kanıtlamak zorunda mıyız? Suçumuzu kefaret uygulamalarıyla mı silmeliyiz? Yoksa bütün günahlarımız zaten bağışlanmış olduğu için yanlış bir adımın pek bir önemi yok mu?

Günahlarımızı tanımalı, itiraf etmeli ve onlardan vazgeçmeliyiz. Bunun başka yolu yoktur, bu bir zorunluluktur: Biz imanlılar ne zaman günah işlesek – ve hepimiz sık sık ve birçok bakımdan sürçeriz (Yakup 3:2) – günahı itiraf etmeliyiz. İtiraf etmek “açığa çıkarmak” anlamını taşır. İtiraf etmek, bir şeyi gerçekte ne ise öyle adlandırmak demektir. Sözcük anlamıyla “aynı şeyi söylemek”, yani Tanrı'nın o konuda söylediğinin aynısını söylemek demektir. Günaha da günah demeliyiz. Bu konuda hiçbir şeyi mazur göstermemeli ya da güzelleştirmemeliyiz.

Bir imanlının günahını itiraf etmesi, bizi cehenneme götüren günah borcunu silmez. Günah borcumuz İsa'nın kanıyla sonsuza dek silinmiştir. Bir imanlıdaki günah, bilinçli olarak yaşanan Baba-çocuk ilişkisini, Tanrı'yla paydaşlığı zedeler. Baba ve Oğul'la pratik ve deneyimlenebilir paydaşlık zedelenir; benliğe uyan bir yaşamla bozulur ve yaralanır. Ama Baba'nın bir çocuğu, ikisi artık birbiriyle konuşmasa ve çocuk itaatsizlik etmiş olsa da çocuk olarak kalır. Ne var ki gerçek, canlı ve aynı zamanda sevgi dolu bir paydaşlığa sahip olmak için bütün bozucu etkenlerin ortadan kaldırılması gerekir; gökteki Baba-çocuk ilişkimizde bunlar yalnızca bizim tarafımızda bulunur. Geri dönmeli ve kendimizi tekrar tekrar seven gökteki Babamızın kollarına atmalıyız.

Günahı itiraf etmek kolay değil midir? Hayır, her zaman değil. Bunun çeşitli nedenleri vardır. En sık rastlanan neden, çoğu zaman başlangıçta o günah günah değilmiş gibi tepki vermemizdir. Yüreğimiz benliğin gücüyle öylesine gururlu olabilir ki, bunun günah olmadığını kanıtlamaya çalışan akla gelebilecek her özürlü bulur. Günahı tanımaya varmamızın çoğu zaman ne kadar uzun sürdüğü şaşırtıcıdır.

Bir başka neden de, tekrar tekrar işlediğimiz günahları itiraf etmeye artık cesaret edemememizdir. Çok utandığımız için önce daha iyisini yapabildiğimizi kanıtlamak isteriz. Ama bu, Tanrı'yı nasıl gördüğümüz sorusunu gündeme getirir. O zaman Tanrı hakkında yanlış bir düşünceye sahibizdir; buna göre O'nun bizi kabul etmesini başarılarımıza bağlı kılarız. Oysa biz sonsuza dek kabul edilmişiz; Baba bizi her zaman, kendi Oğlu'nu sevdiği gibi sever. Bize olan bu sevgi günahımızla azalmaz, sadakatimizle de artmaz!

Düzeltilmenin, ruhsal onarılmanın ve iyileşmenin ayrıntıda nasıl gerçekleştiği ve deneyimlendiği ya da ne kadar sürdüğü, her zaman hangi günahın işlendiğiyle ve onun geçmişiyile, ayrıca günahın beklenmedik biçimde mi olduğu yoksa artık bir alışkanlık mı hâline geldiğiyle de ilgilidir. Önemli olan, belirli günahların sonuçlarına katlanmak zorunda kalsak bile, günahı itiraf ettikten sonra Baba ve Oğul'la ilişkimizin yeniden bulanıklıktan ve bozulmadan uzak olmasıdır.

12.23 İtiraf etmek

Yeni Antlaşma'da, imanlılar olarak yaşamımızda bulunan günahlara nasıl davranmamız gerektiği konusunda az söz edilmesi ilginçtir. Birbirimize karşı işlediğimiz günahları birbirimize itiraf etmeli (Yakup 5:16) ve birbirimizi bağışlamalıyız (Efesliler 4:32; Koloseliler 3:13).

Korint'te kilise, fuhuş içinde yaşayan bir adamı kilise disiplini altına almadığı için suçlu duruma düşmüştü. Bu bağlamda düzeltme; üzüntü, keder ve tövbe, günahı kabul etme ve itiraf etme anlamına geliyordu (2 Korintliler 2:5-11; 7:9-11).

- Günahı itiraf etmek, günahı adıyla anmak demektir. Bütün günahları “örtmek” için günün sonunda toptan bir itirafta bulunmayız. Babasına gelip “Bugün yaptığım bütün kötülükleri sana itiraf ediyorum” diyen bir çocuk düşünelim. Babası ne der? – Gökteki Babamız neyi itiraf ettiğimizi somut olarak bilmek ister.
- Günün sonuna kadar beklememeliyiz bile. Günah işler işlemez günahı hemen itiraf ederim. Günahın günün sonuna kadar gökteki Baba'yla aramızda durmasını ya da onu öylece unutmayı istemeyiz, değil mi!
- Bir Kutsal Kitap konferansında biri, bilmeden işlediğimiz bir günahın Baba'yla paydaşlığı zedeleyip zedelediğini sordu. Yanıt şuydu: “Evet.”

Ama bu yanıt yanlış!r! Mümkn gördüğümüzden çok daha fazla, günah olan şeyleri farkında olmadan yaptığımızı kabul etmeliyiz. Bunlar olağan olan değildir ya da kasıtlı değildir, ama olur. Bazen bir şeyin günah olup olmadığı konusunda bilgimiz de eksiktir. Bu yüzden, içtenlikle istesek de, Hristiyanlar olarak işlediğimiz bütün günahlarımızı hiçbir zaman itiraf edemeyeceğiz. Baba'yla paydaşlık, farkında olduğumuz günahı itiraf etmediğimiz yerde zedelenir.

Pavlus burada "ruhsal danışmanlığı", yerine getirilmesi ruhsal düşünüşe sahip olanlara verilmiş olan (ve günah işlemiş olanlar tarafından kabul edilmesi gereken) çobanlık hizmetini vurgular. Bu, burada daha fazla ele alınmayacak bir konudur. Her yanlış adımda düzeltme gereklidir. Büyük bir yanlış adımda, küçük bir yanlış adımdakinden farklı görünecektir. Kötü bir düşünce, bizi iman yolundan çıkaran bir yanlış adım değildir. Yine de onu itiraf etmeliyiz.

12.24 Ruhsal Hristiyan ve benliğine uyan Hristiyan – böyle bir şey var mı?

Ruhsal Hristiyan, yanlış bir adımla gafil avlanıp tökezlemiş ya da ayartmaya düşmüş olan kişinin yeniden (ruhsal) "ayakları üzerine" kalkmasına yardım etmeye çağırır. Önce şunu soralım: "Ruhsal" kimdir (krş. Galatyalılar 6:1)? Bu, içinde Kutsal Ruh'un yaşadığı, Ruh aracılığıyla yaşama sahip olan ve bu yüzden Tanrı'nın çocuğu olan herkes değildir. Daha çok, Ruh aracılığıyla yürüyen ve O'nun tarafından yönlendirilen kişidir. Ruhsal kişi bir kilise görevlisi değil, Ruh'un biçimlendirdiği kişidir: Mesih onun için yaşamdır ve onda Ruh'un meyvesi görülür. Ruhsal kişi kusursuz değildir, ama Ruh-benlik çatışmasında Ruh'un tarafında durur.

İmandaki ruhsal ev halkından yardım alması gereken tökezlemiş Hristiyan, ruhsal kardeşlerinden ayrılan benliğine uyan biri olarak nitelendirilmez. İnsan yanlış bir adımla kendiliğinden benliğine uyan bir Hristiyan olmaz. Bir "yanlış adım" ya da "suç", bütün yaşamımı belirleyen bir şey değildir. (Düşünce dünyam uzun zamandır ayartmaya yenik düşmüşse ve sonuç olarak ben de gerçekten tökezlemişsem, o zaman durum böyle olurdu.)

Galatyalılar iman ettiklerinde Ruh'ta başlamışlardı. Ama Yasa'ya boyun eğmek istedikleri için Pavlus onları, bu yolla günahlı ve bozulmuş benliklerinin gücüyle yetişkin ve yetkin olmaya kalkışmamaları konusunda uyarır. Yasa çerçevesinde Tanrı'nın Ruhu değil, benlik harekete geçirilir

(Galatyalılar 3:3). Galatyalılarda bunun sonucu da, birbirlerine karşı yırtıcı hayvanlar gibi davranmaları oldu. Ne yazık ki Kutsal Ruh'tan pek bir şey görülüyordu.

Pavlus Korintlileri benliğe uyan kişiler olarak niteler (1 Korintliler 3:1-3). Yıllar önce iman etmişlerdi, ama ruhsal olgunluktan pek bir iz görülüyordu. Korint'teki durumu biliyoruz. Çekişme ve bölünmeyle belirginleşen bu davranışın toplamı, onları benliğine uyan Hristiyanlar yaptı.

Benliğine uyan bir Hristiyan az ya da çok benliği tarafından (duyusal olan, bu dünyaya ait olan, kendi düşünceleri, fikirleri ve güçleri tarafından) yönlendirilir. Benliğin eylemleriyle ya da işleriyle gerçekten savaşılmaya çalışmaz. Bu ancak günahı itiraf etmekle (1 Yuhanna 1:9) ve kendini yeniden adamakla (Romalılar 6:13; 12:1-2), ayrıca bizi değiştiren Kutsal Ruh'un güç etkisiyle olur.

Ama on yıllardır iman eden ve yine de açık bir bencillikle belirginleşen bir Hristiyan, benliğine uyan biri olduğunu gösterir. O, Korint'teki kilisenin pek çok üyesinde olduğu gibi yeniden doğmuştur. Ama yeniden doğuşa ve Kutsal Ruh'a sahip olmaya rağmen insan uzun bir süre (ya da süreler) boyunca, hatta bütün yaşamı boyunca benliğe göre düşünebilir. Bu, yargıda, benliğe ait bütün işler yanıp kişi kendisi "ateşten geçer gibi", deyim yerindeyse son anda kurtarıldığında açığa çıkacaktır (1 Korintliler 3:15).

Ruhsal büyüme bu soruda büyük bir rol oynar. Ruhsal olmak, imanda olgun ve yetişkin olmak demektir. "Ruhsallığın"⁷⁴ bir önkoşulu zamandır. Çünkü 1 Korintliler 2:15'te *ruhsal insan* olarak nitelendirilen kişi olmak zaman alır. Bedensel gelişme nasıl zamanını alıyorsa, ruhsal büyüme de kendi zamanını gerektirir. Hiç kimse yeniden doğduğunda hemen ruhsal olmaz. İnsanın ruhsal bir insan olması zaman alır."⁷⁵

12.25 Ruh-benlik çatışmasının özü

Ruh-benlik çatışmasının ana çizgisini sonuna kadar izleyelim: Ruh ve benlik yaşamımızda, gündelik hayatta ve birbirimizle ilişkilerimizde birbirine düşmanca karşı durur. Bu, hedefe varıncaya kadar geçerlidir. Bu tozlu bir kuram değil, her Hristiyanın yaşam deneyimidir. Ruh ve benlik

74. "Ruhsallık" burada "modern dindarlık" anlamında anlaşılmamalıdır. Daha çok, basitçe "ruhsal olgunluk", "ruhsal düşünüş" ya da "ruhsal yapı" söz konusudur. Bir alıntı olduğu için ana metindeki ilgili sözcük değiştirilmemiştir.

75. Arnold G. Fruchtenbaum, *Gesetz und Gesetzlichkeit*, Hünfeld, 2010, s. 109.

meyvelerinden açıkça tanınır. İkisi de yaşamımızda önderlik için savaşıır. Biz kendimiz her an bu çatışmanın tam ortasında dururuz: Yaptığımız ve yapmaktan kaçındığımız her şey bu iki kaynaktan birinden beslenir. Başka bir deyişle: Bedenimizin ya da düşüncelerimizin her hareketi itici gücünü ve enerjisini bu iki kaynaktan birinden alır. Sonunda karar veren biziz. Evet ya da Hayır deriz! “Bu savaşta kişilerin kendilerinin üstlendiği özel rol ne edilgen ne de tarafsızdır. Onlar bu savaşın gidişatını belirleyen kararlar vermek zorundadır. Ruh'ta yürümek ciddi bir karar gerektirir; ama bir şeyi başarmak için muazzam dirençleri yenmeye yönelik güçlü bir irade çabasını içeren bir karar değil. Daha çok Hristiyanlar kendilerini Ruh'a ve Tanrı'nın etkinliğine emanet etmeye ve basitçe O'nun yönlendirmesini izlemeye çağırılır.”⁷⁶

Yeni yaşam anlayışı, Tanrı'nın Ruhu'nun içimizde Tanrı'yı hoşnut eden şeyi gerçekleştirmesidir. Bunun ölçütü artık Musa Yasası değil, Mesih ya da O'nun yasasıdır. Artık kendimizi değil, Mesih'i hoşnut etmekte özgürüz. Ruh aracılığıyla O'nun gücüyle yürümek, geleceğe ekmek ve bir gün bunun karşılığında sonsuz yaşamı biçmek demektir (Galatyalılar 6:8).

“Mesih'in zaferini uygulamak ve ondan tam olarak yararlanmak tek bir iman eyleminden fazlasını gerektirir. Bütün bir iman tutumunu gerektirir. Bu, Tanrı'yı sürekli hesaba katmaktır. Gün be gün, saat be saat, an be an. Ve bu anda O'nu hesaba katman bir sonraki an için yeterli olmayacaktır. ‘Ruh'ta yürüyün, böylece benliğin tutkularını yerine getirmezsiniz.’”⁷⁷

Benlik aşağıya, doyumu ve tatmini burada ve şimdide aramaya doğru çeker; sürekli günaha eğilim gösterir. Ruh yukarıya, Mesih'e doğru çeker. Kendimizi yukarıya çekilmeye bırakalım! Bir planör kendi başına kalkamaz; yalnızca yön verebilir ve rüzgârdan yararlanabilir. Yukarıya çekilmesi gerekir. Öyleyse Mesih'in bulunduğu yukarıdaki şeyleri düşünelim!

76. Charles B. Cousar, *Galatians*, s. 138.

77. W. Ian Thomas, *Tote können nicht sterben*, s. 111.

13. Yeni ve eski insan: Eski geçti, yeni olan geldi

Pavlus *yeni insandan* yalnızca üç kez söz eder: bir kez Koloselilere, iki kez Efeslilere Mektup'ta. *Yeni insan*, Tanrı'nın Mesih aracılığıyla gerçekleştirdiği şeyin özüdür. Tanrı'nın kurtarıcı etkinliği, yüceltilmiş İnsanoğlu'nun örneğine göre *tek* bir yeni insan ve aynı zamanda *birçok* yeni insan yaratır!

Bu insanlar yalnızca yeni davranış ölçütlerine uyarak farklı olmak istemezler – hayır, onlar gerçekten yeni bir yaratılıştır. Tanrı ilk insanı nasıl yarattıysa, yeni insanın yaratılışı da aynı ölçüde gerçektir! Bu köklü değişim, eskinin yeniyle bu değiş tokuşu, içeriden dışarıya doğru gerçekleşir; bu, yürekte bir değişimdir ve ondan tümüyle yeni bir şey, yani Tanrı'nın kendi yaşamı filizlenir.

Yeni insan, kurtarılmış günahlının şimdi Mesih'te ne olduğunu somutlaştırır. Pavlus'un bu kavramı kullanan iki mektubu, *Mesih'teki* yeni kurtuluş konumumuzun farklı yönlerini betimler. Hak edilmemiş bu pek çok kurtuluş yönünün toplamına *yeni insan* denebilir. *Yeni insan* kavramının geçtiği metinler şunlardır:

“... iki topluluğu kendisinde tek bir yeni insan olarak yaratıp barışı sağlamak için.”

Efesliler 2:15

“... önceki yaşamımız bakımından, aldatıcı arzular uyarınca yozlaşan eski insanı üzerinizden çıkarmış olduğunuzu, düşündüğünüzün (ya da düşüncenizin) ruhunda (ya da ruhu aracılığıyla) yenilediğinizi ve gerçek doğruluk ve kutsallık içinde Tanrı'ya göre yaratılmış olan yeni insanı giymiş olduğunuzu.”

Efesliler 4:22-24

“Birbirinize yalan söylemeyin; çünkü eski insanı eylemleriyle birlikte üzerinizden çıkardınız ve onu yaratanın suretine göre bilgiye ulaşmak üzere yenilenen yeni (insanı) giydiniz. Burada Grek ve Yahudi, sünnetli ve sünnetsiz, barbar, İskit⁷⁸, köle, özgür yoktur; Mesih her şeydir ve her şeydedir.”

Koloseliler 3:9-11

78. Yani Karadeniz kıyısında yaşayan atlı göçebe bir halkın mensubu.

Bu sözleri mercek altına almadan önce, Galatyalılara Mektup'ta yaptığımız gibi bu iki mektupta da pek çok kurtuluş yönünü bir araya getirelim:

13.1 Efeslilere Mektup'ta yeni insan

- kutsal (1:1, 4)
- kutsanmış (1:3)
- seçilmiş (1:4)
- kusursuz (1:4)
- Tanrı'nın çocukları olmak (1:5)
- lütfa kavuşturulmuş (1:6)
- mühürlenmiş (1:13)
- yaşama kavuşturulmuş (2:5)
- gökteki yerlere ya da gök dünyasına birlikte yerleştirilmiş (2:6)
- kurtarılmış (2:8)
- Biz *O'nun yapıtıyız* (O'nun eseri, O'nun yarattıkları), Mesih İsa'da yaratılmışız (2:10).
- Bir zamanlar uzak olanlar olarak yakına getirildik (2:13).
- Tek bir *yeni insan* olarak yaratıldık (Yahudiler ve uluslar Mesih'te birleşmiş) (2:15).
- Tanrı'yla barıştırılmış (2:16)
- Baba'nın huzuruna girme olanağına sahip (2:18)
- yurttaş (2:19)
- Tanrı'nın ev halkından (2:19)
- ortak mirasçı (3:6)
- aynı bedenün üyesi (3:6)
- vaatte ortak (3:6)
- Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla *iç insanda* güçlendirilmiş (3:16)
- Mesih onun yüreğinde yaşar (3:17).
- Tanrı'nın bütün doluluğuyla doldurulmuş (3:19)
- ışığın çocuğu (5:8).

13.2 Koloselilere Mektup'ta yeni insan

- kutsal (1:2, 22)
- ışıktaki mirasa uygun kılınmış (1:12)
- karanlığın egemenliğinden kurtarılmış (1:13)

- sevgili Oğlu'nun egemenliğine aktarılmış (1:13)
- O'nda kurtarılsa sahip (1:14)
- günahların bağışlanması (1:14)
- barıştırılmış (1:22)
- kusursuz (1:22)
- suçlanamaz (1:22)
- yüceliğin umudu olan *çimizdeki Mesih* (1:27)
- *Mesih'te yetkin* (1:28)
- *O'nda tamamlanmış – doluluğa kavuşturulmuş* (2:10)
- Mesih'te (ruhsal anlamda) sünnet edilmiş (2:11)
- O'nda birlikte diriltilmiş (2:13; 3:1)
- Mesih'le birlikte ölmüş (2:20; 3:3)
- *Mesih bizim yaşamımızdır* (3:4).
- Tanrı'nın seçilmiş (3:12).

Bu etkileyici “kurtuluş kataloğu”, Mesih'teki yeni insanın ne olduğuna parlak bir ışık tutar.

13.3 Efeslilere ve Koloselilere Mektuplar'da eski insan

Eski insanın kim ve ne olduğu açıklanmak istenirse, bu mektuplar bu konuda da bilgi verir:

Efesliler

- suçlar ve günahlar içinde ölü (Efesliler 2:1; krş. 5:6)
- havadaki hükümlüğün egemeni tarafından yönetilen ve yönlendirilen (2:2)
- söz dinlemezlik oğulları (2:2)
- benliğin arzuları tarafından belirlenen (2:3)
- doğuştan gazap çocukları (2:3)
- Mesih'siz (2:12)
- İsrail'in yurttaşlık hakkına yabancı (2:12)
- vaade dayanan antlaşmalara yabancı (2:12)
- umutsuz (2:12)
- dünyada Tanrısız (2:12)
- düşüncenin boşluğu içinde yaşayan (4:17)
- anlayışı karartılmış (4:18)

- Tanrı'nın yaşamına yabancılaşmış (4:18)
- yüreği katılaşmış (4:18)
- sağlıklı duyguları yitirmiş (4:19)
- Mesih'in ve Tanrı'nın Egemenliği'nde mirası olmayan (5:5)
- (ahlaki bakımdan) bütünüyle karanlık (5:8).

Koloseliler

- karanlığın egemenliği altında bulunan (1:13)
- (Tanrı'ya ve Tanrı'nın istediği insanlığa) yabancılaşmış (1:21)
- düşünüş bakımından Tanrı'nın düşmanı (1:21)
- barıştırılmamış (1:22)
- söz dinlemezlik oğulları (3:6).

Böylece eski ve yeni insan arasındaki farklar açıkça belirlenmiş olur. Eski insan, kurtuluşta topyekûn dönüm noktası gelmeden ve Tanrı kurtuluş işinde yaratma eylemiyle yeni bir insan yaratmadan önceki eski yaşayıştır. Yeni insan ise, eski yaşamın karşısı olarak yalnızca yeni yaşayışı ya da yeni veya daha iyi bir davranış biçimini somutlaştırmaz. İsa'yla hiçbir ilgisi olmayan ve güçlü bir disiplinle yaşamlarını daha iyiye doğru değiştirebilen insanlar vardır. Hatta “yeni insan” olan kimi Hristiyanlar ahlaki bakımdan daha iyi bir yaşayış sürerler. Ama benlikteki insan ahlaki bakımdan iyi davranabilse de, benlikte olduğu sürece belki insanları hoşnut edebilir, ama Tanrı'yı edemez. Burada yalnızca bir davranış biçimiyle değil, değişimin başka bir boyutuyla karşı karşıyayız. Söz konusu olan insanın reformdan geçirilmesi de değil, gerçek bir yeniden yaratılış, yani insanda yeni yaşamın yaratılmasıdır. Bu yeni olan, yani yeni yaşam, somut olarak bir Kişidir: Mesih (1 Yuhanna 5:11-12; Koloseliler 3:4, 11). Ne yazık ki Tanrı'nın gözünde eski insandan kullanılabilecek hiçbir şey kalmamıştı.

13.4 Yeni insanın yaratılış öyküsü

Yeni insan, Tanrı'nın varlığının ölçütlerine göre, yani doğruluk, kutsallık ve gerçek içinde yaratılmıştır. Gerçekten de yalnızca yeni bir davranış kalıbı değil, yeni bir insan ortaya çıkmıştır. İkisi ayrılmaz biçimde birbirine bağlıdır: Yeni bir insanın yeni bir ahlaki ve etik davranışı da vardır. Bu ancak insan ahlaki ve etik bakımdan da yenilenmişse mümkündür. Bu da onun yüreğini,

vicdanını, duygusunu, ruhunu, düşüncesini ve canını ilgilendirir; bunların hepsi ahlak ve etikle ilgilidir ve onları belirler.

Bu Kutsal Yazı sözlerinde insan, ilk insanın yaratılış öyküsünü düşünür; çünkü burada en az bir koşutluk vardır. Adem, Tanrı'nın suretinde ve O'na benzer olarak yaratıldı (Yaratılış 1:26-28). “RAB Tanrı yerdeki topraktan, tozdan insanı biçimlendirdi ve burnuna yaşam soluğunu üfledi; böylece insan yaşayan bir can oldu” (Yaratılış 2:7). Bu yaratılış süreci, insanı hayvandan farklı olarak ruh, can ve bedenden oluşan bir varlık yapar. Bu üç yönün anılması antropolojik bir soru ortaya atmak için değil, yalnızca insanın Tanrı'nın suretini taşıyan biri olarak bir ruha da sahip olduğuna dikkat çekmek içindir. Böyle biri olarak Tanrı'yla iletişim kurabilir, O'na iman edebilir ve O'na dua edebilir.

Mesih'te yeni olan insan da karşılığını ya da örneğini, onu yaratan Kişi'de bulur. Yeni insanı kim yarattı? Tanrı yarattı. Yalnızca Tanrı yeni bir şey yaratabilir. Ama ilk çağ öyküsüyle farklar da vardır. İnsanın yeniden yaratılması, insanın topyekûn günahlılığı ve ahlaki bozulmuşluğu yüzünden gerekli oldu. Bu yüzden yeni insan şimdi tam karşıtıyla belirginleşir: İsa'nın yeryüzünde bir insan olarak yaşamında da bulunan doğruluk, kutsallık ve gerçekle. Bu, eski ve yeni insanların bu gezegende hâlâ birlikte yaşadığı gündelik yaşamımız için özel bir önem taşır.

Böylece Tanrı Adem'in burnuna yaşam soluğunu üfledi. Bu sayede topraktan yaratılmış beden yaşayan bir varlık, bir kişi oldu. Tanrı'nın Ruhu'nun da bu olayda payı vardı. Demek ki Adem'i bir kişi, ruha sahip bir varlık yapan Tanrı'nın soluğuydu. Şimdi insanın yeniden yaratılışında, Adem'in yaratılışıyla karşılaştırıldığında, Mesih'in yaşamı adeta içimize üflenir (krş. Yuhanna 20:22). İçimizde bu yaşam kişiliğimizle, “ben”imizle birleşir. Bu yüzden bizim için yeni insanlar olduğumuz söylenebilir.

Yeni *insan*, her bir birey için bir tür yer tutucu gibidir. Başka bir deyişle: Yeni insan, Mesih'teki yeni Hans-Jörg'dür, yeni Christine'dir. Bu yeni insanda belirleyici olan, içimizde yaşayan ve bizim de O'nda yaşadığımız Mesih'tir. Asıl yeni olan O'dur. Mesih'in yaşamı içimizde atıyor! Mesih'in örneği yalnızca içimizde yaşayan Mesih tarafından biçimlendirilir! Başka hiçbir şey (ne yasalar, ne kurallar, ne kararlar, ne çaba, ne de eğitim) içimizde yaşayan bu Mesih'in yerini tutamaz.

Anılan bu üç öz nitelik (doğruluk, kutsallık ve gerçek) İsa'da yetkin biçimde mevcuttu. O, yeni bir insanın yaratılmasını çarmıhta ilk kez olanaklı kıldı; çünkü eski insanın bütün sonuçlarını, bütün hesabını çarmıhta üstlendi (Romalılar 6:6). Tümüyü yeni bir şeyin önünü ancak bu açtı. Şimdi yeni insanın kendisine göre yaratıldığı suret Mesih'in kendisidir. Mesih hem asıl örnektir *hem de* yansımadır; şimdi kendisi içimde yaşadığı ve bu yeni yaşam olduğu ölçüde yansımadır. "Topraktan olanın suretini nasıl taşıdıysak, gökten olanın suretini de taşıyacağız" (1 Korintliler 15:49). Bu, Tanrı'nın bizi İsa'nın suretine dönüştürme tasarısını doğrulayan pek çok Kutsal Kitap sözünden yalnızca *biridir* (örneğin Romalılar 8:29; 2 Korintliler 3:18; 1 Yuhanna 3:2). Göksel olanın sureti sonunda bedeni de kapsar; ama İsa'nın suretine dönüşme süreci, yeni insanın yaratıldığı (ya da doğduğu) gün daha yeni başlamıştır. Ve oraya giden yol Mesih'in kendisinden geçer. İçimizdeki Mesih yeni yaşamdır ve bu anlamda "yeni insandır".

13.5 Birçokları tek bir yeni insandır

Yeni insan kavramı Efeslilere Mektup'ta ilk kez 2:15'te geçer: "... iki topluluğu kendisinde tek bir yeni insan olarak yaratıp barışı sağlamak için." Burada söz konusu olan, Yahudilerle ulusların *tek bir yeni insan* olarak birleşmesidir. Burada yeni insanın Yaratıcısı Mesih'in kendisidir. Burada Tanrı'nın tapınağı ve Ruh'ta Tanrı'nın konutu olarak dünya çapındaki kilise merkezdedir; böylece yeni insan olmanın temel özelliği olarak birliği ve topluluk olmayı vurgulayan yön öne çıkar. Burada söz konusu olan, artık bütün Hristiyanlar için ortak olan şeydir. Ve bu anlamda da bu yeni topluluk sonuçta Mesih'in kendisidir: 1 Korintliler 12:12: "... Mesih de öyledir": Mesih hem beden hem de aynı zamanda baştır.

Yeni insan her zaman tekil olarak anılır. Bu anlamda söz konusu olan, Mesih'in başı ve başlangıcı olduğu yeni bir *insan topluluğudur* (Koloseliler 1:17-18). Bu topluluk, başı düşmüş Adem olan insan topluluğunun karşıtıdır (Romalılar 5:12-21). Mesih'in yetkin varlığını, yani yeni insanınkini, yaşayışlarında yansıtmak için bütün imanlılar gereklidir.

"Tanrı'nın yaratıcı kurtarış işindeki bireysel odak, Pavlus'un her bir kişiden 'Mesih İsa'da yaratılmış' olarak söz ettiği Efesliler 2:10'da dile gelir. Daha topluluksal bir bakış açısına geçiş 2:11-22'de gelir. Adem-Mesih tipolojisi bu bölümün de arka planındadır. Ama Efesliler 2:15'teki odak, Tanrı önündeki

bireysel konumda ve onun ‘Adem’de olmanın’ karşıtı olarak ‘Mesih’te olmasında’ değil, daha çok ‘Mesih’te’ olanlar için insanlar arası düzeyde var olan yeni ilişkilerdedir. Yahudiler ve uluslar barıştırıldı ve Mesih’te birlikte ‘yeni insanı’ oluşturuyorlar. ‘Yeni insan’, herkesin Tanrı’ya özgür ve eşit erişime sahip olduğu ve göksel olana (yani göksel alanlara) yerleştirildiği yeni bir toplumdur (2:5-6). Tanrı’nın ‘yeni insan’ tasarımı göre onun üyeleri arasında hiçbir ayrılık ve hiçbir düşmanlık yoktur, yalnızca esenlik vardır (2:16).”⁷⁹

Yeni insanın etnik kökenimizle, toplumsal ve dinsel geçmişimizle, bir zamanlar bunlara bağlı olan bütün avantajlarla, dezavantajlarla ve sonuçlarla artık hiçbir ilgisi yoktur. Bütün bu ilişkiler ve bağlar sona ermiştir. Yenileri doğmuştur – Tanrı’nın evinde, kilisede, Mesih’in bedeninde. Bu yeni insanda adeta yeni bir yuva bulduk.

Şimdi bizi yeni insanın kişisel yönü de, yani her birimizin kişisel ve bireysel olarak ne olduğumuz da ilgilendiriyor.

13.6 Bireysel kişilik yeni bir insan olur

Yeni insanın “prototipi”, örneği, insan olan Mesih İsa’dır. O her şeyin ölçüsüdür. Yine de O, her insanın kişiliğini oluşturan bütün bireysel özellikleri düzleştiren, tek tipleştiren ya da ortadan kaldıran tek kalıp bir insan değildir. Az önce betimlenen, topluluk olmayı ve birliği vurgulayan yön belki bu izlenimi uyandırsa da, yeni insan yine de birçok yeni yaratıktan oluşur (krş. 2 Korintliler 5:17). Yaratılışının çeşitlilik ve bireysellikle adeta taşması, Tanrı’nın her şeye gücü yetmesinin, ama aynı zamanda O’nun bilgeliğinin ve ustalığının bir kanıtıdır. Hiçbir yaprağın bir başka yaprağın aynısı olmadığı, hatta bir kar tanesinin bile kristal yapısında bir diğerine benzemediği söylenir. İnsanda da durum böyledir. Dış görünüş bakımından da, kişilik bakımından da hiçbir insan bir başka insanın %100 aynısı değildir.

Aynı şekilde her insanın bireysel kişiliği yeniden doğuşunda da varlığını sürdürür. Bir insan iman ettiğinde, dışarıdan (davranışında) önce pek bir şey değişmez. Ama içinde muazzam bir şey başlar: Tanrı Sözü’nün tohumu, deyim yerindeyse Tanrı’nın DNA’sı içine ekilir ve bu sayede yeniden doğar (1 Petrus 1:3, 23).

79. Greg Herrick, *Old Man and New Man in Paul*, 1999, s. 5.

Aynı insan artık değiş tokuş edilmiş bir yaşama sahiptir: “*Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor; şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı ise beni seven ve kendini benim için feda eden Tanrı Oğlu’na ... imanla sürdürüyorum*” (Galatyalılar 2:20). Burada artık yaşamayan *eski* ben, eski insanla bir tutulmalıdır. Ama şimdi hâlâ bir ben vardır, yoksa kişi artık var olmazdı. Bu ben artık yeni insandır, yeni bendir, şimdi bende (içimde) yaşayan Mesih’teki bendir. Demek ki “Ben yaşıyorum ve Mesih bende yaşıyor” sözü, önceden olduğu kişinin aynısı olan, ama şimdi Mesih’in kendisi tarafından belirlenen ve Mesih’in kendisiyle doldurulan yeni insanı ifade eder.

“Yeni bir yaşam kesinlikle gerekiydi. *Benim* ne olduğum bakımından bütün çaba, çaba gösterme zorunluluğunun tümü sona ermiştir. Kendi ‘ben’ime dindarlık kazandıraramam. ‘Mesih’teki insanda’ (2 Korintliler 12:2) benlik ve günah artık var değildir (Mesih’te olduğum yeni yaratılıştta). Dahası – sözcüğün tam anlamıyla: ‘Ben’ (eski insan anlamında anlaşılacak üzere) artık var değilim – ‘Mesih’le birlikte çarmıha gerildim, ölüyüm; yine de yaşıyorum, ama artık ben değil, Mesih bende yaşıyor.’ Ya da daha doğrusu: ‘Yaşıyorum, ama artık ben değil.’ Bu ‘ben, ama artık ben değil’, Hristiyan imanının pratikte uygulanmasının sırrı ve gücüdür. *Yaşıyorum*, çünkü elbette kişi (birey, yani her bir insan) aynı kalır. Söz konusu olan Platoncu mistisizm değil, varlık okyanusunda panteist bir eriyip yok olma değil. Yüreğimi dolduran sevinç ve *benim* yaşamımı aydınlatan ışık *bana* aittir. Bunlar bütünüyle *benimdir*. Hayır, artık gerçekten bu adla anılabilecek gerçek bir sonsuz yaşam sürüyorum. Elçinin dediği gibi, ilk kez ‘gerçek yaşama’ sahibim (1 Timoteos 6:19).

O’nun esenliği, O’nun sevinci, O’nun yaşamı ve O’nun Ruhu artık *bana* aittir; O’nun çabası, O’nun hedefleri, O’nun ilgileri artık benimdir; Baba’nın sevgisi artık benimdir; O’nun şimdiki reddedilişi ve O’nun gelecekteki yüceliği de öyle; ve bütün bunlar, O’nun kendi hesabına ve kendi ödemesiyle beni tamamen özgür kıldığı bir sevginin gücü içindedir.”⁸⁰

Yeni insan (yani bende ki Mesih), Kurtarıcımızın kişisel olarak kendini feda etmesinin sonucu ve acılarının meyvesidir. Bu yeni yaratılış sonsuza dek İsa’nın sevgisiyle belirginleşmiştir!

13.7 Yeni insan nedir?

Koloseliler 3:11’de yeni insanın ne olduğuna dair somut açıklama şudur:

80. F. W. Grant, *Deliverance: What is it?*

Mesih her şeydir ve her şeydedir.

İlk olarak Mesih, yeni insanın örneğidir – hem onun yaratılışında hem de yaşayış için; O, yeni insanın yaşam alanı ve umududur. Ama Mesih aynı zamanda *içimizdedir*. Yeni insan budur. Koloselilere Mektup’un mesajı da budur: Yüceliğin umudu olan *içimizdeki Mesih* (1:27). *Mesih bizim yaşamımızdır* (3:4).

Ancak Mesih’in kendisi yeni insan olarak nitelendirildiğinde, bir yaratılıştan söz edilemez. Mesih yaratılmamıştır, O sonsuzdur, çünkü Tanrı’dır. Başka bir şeyin yaratılması gerekiyordu, çünkü bu daha önce yoktu: Bir insan, Mesih’in yaşamını ve O’nun doğasına ortaklığı alarak yeni bir yaratılış olur. O’nun yaşamı benim en derin içime ekilir. Tanrı yaşam soluğunu Adem’in burnuna nasıl üflediye, Mesih’in yaşamı da adeta benim bireysel kişiliğimin içine indirilir. Bu yolla “doluluğa kavuşturulduk” (Koloseliler 2:10; ER, Almanca Kutsal Kitap çevirisi), yani tamamlandık. Mesih’in yaşamı şimdi bir zamanlar doğduğumuz hâliyle bütün varoluşumuzu kaplamış ya da doldurmuştur. “All of HIM in all of me” – “O’nun her şeyi, benim her şeyimde”⁸¹. Bu yolla elbette yeni bir Mesih olmam, daha çok yeni bir insan, yeni bir Hans-Jörg olurum. “Yeni”den söz edilebilir; çünkü onun yaşamı şimdi Mesih tarafından doldurulmaktadır, bu yeni yaşam onun bütün iç varoluşunu (iç insanı, yüreği, düşüncüyü, vicdanı, canı) kapsamaktadır. Bu her şeyden önce bir duygu değil, Tanrı tarafından gerçekleştirilmiş ve tamamlanmış bir kurtuluş gerçeğidir! “Eski insan Adem’di, ya da daha doğrusu, Adem’le birlik içindeki bizdik. Yeni insan Mesih’tir, ya da daha tam olarak: Mesih’le birleşmiş olan biz kendimiziz.”⁸²

Arthur C. Custance⁸³ bu yeniden yaratılış sürecini, Mesih’in imanlıda bedenleşmesi (enkarnasyon) olarak betimler. Sonsuz Oğul insan oluşta nasıl et ve kan aldıysa, şimdi de gerçek insan olan Mesih İsa, bundan sonra büyümek ve yaşamımızda biçim kazanmak üzere ruhsal (doğüstü) anlamda içimizde doğar (bkz. ayrıca Galatyalılar 4:19). Bu yolla her insan yeniden doğuşunda “kendi kişisel Noel’ini” yaşar. Ve İsa’nın insan olması sonuçta onun için ancak bu bakımdan bir anlam taşır.

81. W. Ian Thomas, *The Indwelling Life of Christ*.

82. C. K. Barrett, aktaran H. P. Medema, *Romeinen 7 engervoorts*, s. 79.

83. Arthur C. Custance, *Man in Adam and in Christ*, s. 273.

“Mesih İsa’daki imanlı, daha önce hiç sahip olmadığı bir varlığın sahibi olur – Tanrısal doğaya ortak olur. Yaratılmamış Tanrı’nın sonsuz yaşamı onun insan kişiliğinin en derin kısmına ekilir ve onun bütün özü ve varlığı yeni bir yaşamın Tanrısal enerjisiyle atmaya başlar. Yeni doğuş, aklı, duyguları ve iradeyi kapsayan yeni bir doğanın verilmesidir; bu doğa insanda tümüyle yeni bir yaşam meydana getirir ve onu tümüyle yeni bir alanda yaşayabilir kılar.”⁸⁴

13.8 Yeni yaratılış

Bu noktada, gerçekten ve özünde (ruhsal olarak) yeni bir şeyin ortaya çıktığını ve şimdi imanlıda bulunduğunu bir kez daha bilincimize çıkaralım.

“Yeni insan” kavramına koşut olarak başka akraba adlandırmalar da vardır:

“Biz *O’nun yapıtınız* (başyapıtı, eseri), Mesih İsa’da yaratıldık” (Efesliler 2:10).

Bu daha çok bireysel yöndür. Tanrı’nın sevgisini, bilgeliğini ve Tanrısal gücünü ilk yaratılışa nasıl koyduysa, bunun yeni yaratılış için de aynen geçerli olduğunu gösterir. Orada O’nun sevgisi daha da açıkça kendini gösterir; çünkü O’nun gücü değil, sonsuz sevgisi gerekliydi. Çünkü O’nun Oğlu’nun ölümü (ekilen buğday tanesiyle, yeni yaşamın tohumuyla simgelenen ölüm) yeni meyveyi meydana getirir.

“Bu nedenle biri Mesih’teyse, orada *yeni bir yaratılış* vardır; eski geçti, işte, *yeni olan* geldi” (ya da “her şey yeni oldu” [Elb, Almanca Kutsal Kitap çevirisi]; 2 Korintliler 5:17). Bugün içimizde hâlâ eski doğa olsa da, eski gerçekten geçmiştir. Çarmıh eski insanın sonudur. Tanrı için biz şimdiden “Mesih’te” yetkiniz; O eskiyi artık görmez.

“Çünkü Mesih İsa’da ne sünnetli olmanın ne de sünnetsiz olmanın bir değeri vardır; değerli olan *yeni yaratılıştır*. Bu kurala göre yürüyenlerin hepsinin üzerine ...” (Galatyalılar 6:15-16; Schl 2000, Almanca Kutsal Kitap çevirisi). Yeni yaratılış, eski yaratılışa ve Musa Yasası’na yönelmeyen başka bir yaşam getirir. Daha çok, bu yaratılış bizi içeriden donatır ve nasıl yaşamamız gerektiğini bize gösterir: Mesih’i, Rab’bi nasıl kabul ettiysek, O’nda öyle yürümeliz (krş. Koloseliler 2:6).

Mesih bütün yaratılışın (yeni yaratılışın da; Koloseliler 1:15) ilk doğanıdır; ölümler arasından ilk doğan olarak onun başlangıcı ve kaynağıdır (Koloseliler 1:18; Vahiy 3:14). Sonuç olarak yeni yaratılış açıkça Mesih’e dayanır; çünkü o, ölümün yenilmiş olmasının sonucudur. Yeni yaratılış ölümün ötesinde,

84. Ruth Paxson, *Life on the Highest Plane*, s. 192.

O'nun yok edilemez yaşamının gücüyle başlar (İbraniler 7:16). Bu yüzden Mesih'teki yeni insan ölümün ötesinde de yok edilemez, yitirilemez, çürümez ve sonsuzdur.

13.9 Yeni olarak ne yaratıldı?

Bu ayetlerde tam olarak neyin yeni yaratıldığı söylenmez. İnsanın içinde, bir insanda artık iki kişilik bulunacak biçimde bir “koşut insan” yaratılmaz. Her insanın kurtuluştaki dönüm noktasında, eski insanın öyküsü ya da bütün varoluşu Golgota çarmıhında sona erdirilmiştir. Eski ve yeni insan yan yana var olmayı sürdürmez. **Yeni insan eski insanın yerini almıştır.** Yeni insan, şimdi Mesih'te – kişisel olarak ve aynı zamanda birlikte – ne olduğumuzun özüdür.

Yeniden yaratılış şimdilik insanın içiyle sınırlıdır (ama bu yaşayışta görünür hâle gelir). Bu yüzden yeni yaşama ve yeni insana karşılık gelen bir “iç insandan” söz edilir (Efesliler 3:16; Romalılar 7:22; 2 Korintliler 4:16; krş. 1 Petrus 3:4). Beden yeni yaratılışa ancak gelecekteki değiştirilişte ya da dirilişte katılır. Sonunda hiçbir şey bu yeniden yaratılışın dışında kalmaz; çünkü dirilişte tümüyle ve Tanrı'nın istediği insanlığın bütün yönleriyle yetkin olacağız. O zaman Rab İsa'ya bedensel, canla ilgili ve ruhsal bakımdan benzeyeceğiz; ama o zaman yeryüzüne ait olanlar olarak değil, O'nun gibi göğe ait olanlar olarak.

Özetle şöyle denebilir: Kişiliğimiz söz konusu olduğunda bir yandan aynı kaldık, ama aynı zamanda tümüyle yeni olduk. Tanrı bizi kişilikler olarak olduğumuz gibi (yani O'nun yaratıkları olarak doğduğumuz gibi ve kendi kimliğine sahip olanlar olarak) ister. Ama bizi yalnızca “Mesih'te”, yani yalnızca Mesih'e yerleştirilmiş olanlar olarak kabul eder. Ve bunu, bizi kendisi Mesih'in içine yerleştirerek sağlamıştır (1 Korintliler 1:30). Böylece bizi İsa'nın bütün kurtuluş işinin de “içine dikmiştir”. Mesih'in ölümü, gömülmesi, dirilişi, göğe yükselişi ve yüceltilmesi bizim için geçerlidir; çünkü O'nunla birlikte gökteki yerlere yerleştirildik (Efesliler 2:6).

13.10 Yeni insanın yenilenmeye ihtiyacı var mı?

Her iki mektup da (Efesliler ve Koloseliler) yeni insanın sürekli yenilendiğini vurgular. Peki onun yaşlanıp güçsüzleşmesi, hatta ölebilmesi tehlikesi mi var?

Bu konuda temel bir not: Hiçbir şey, hiçbir yaratık kendi içinde ve kendiliğinden var olmaz. Yaratılmış ve yaşayan her şey (yeni yaratılış da) Yaratıcı tarafından taşınır ve korunur (Koloseliler 1:17; İbraniler 1:3; Nehemya 9:6). Yüreğimin atması (her gün 80.000 kereye kadar), Tanrı'nın yaratılış ayakta tutan gücü sayesinde. Yaratılmış olan O'na bağımlıdır! Yeni insan da öyle. O, Yaratıcısı Mesih tarafından canlandırılır.

İç insanın sürekli yenilenmesi ve canlandırılması gerekir. Hristiyanın ruhsal yaşamının sürekli beslenmesi gerekir. Hristiyan Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla sürekli güçlenmelidir. Bu güç "iç insanın içine doğru" etki eder (Efesliler 3:16'nın sözcüğü sözcüğüne anlamı budur). Bu sürekli yenilenme ve canlanma gereklidir; çünkü Hristiyan hâlâ ölümlü ve zayıf bir bedendedir, eski yaşamın kalıntısını (eski doğayı) da hâlâ üzerinde taşır ve düşüncesi çoğu zaman hâlâ ondan etkilenir. "Şimdiden" ve "henüz değil" içinde yaşıyoruz. Yenilenme gereklidir; çünkü Hristiyan düşmüş bir yaratılışın güçlüklerine ve sıkıntılara maruz kalır ve düşmanca, ayartıcı bir dünyada bulunur. Son olarak, yenilenme ve canlanma gereklidir; çünkü canların düşmanı, başlangıçtan beri ayartıcı ve katil olan, imanlının karşısında durur.

Hristiyan bir gerilim alanında bulunur. Hristiyanlığımız her gün çeşitli cephelerden saldırıya uğrar. Bu saldırıların bir hedefi vardır: Bizi yaşamımızı dünyaya uydurmaya ve eski insanın yaşadığı gibi, yani iman ve itaati umursamadan kendisi için yaşamaya yöneltmek isterler. Düşmanlar Kutsal Kitap'ın yardımıyla tam olarak tanımlanabilir: İçimde benlik, eski doğa vardır. Dışında Tanrı'yı umursamayan dünya (insanlar ve onların dünyası) vardır. Bir de İblis ve Şeytan diye anılan büyük düşman vardır. Gökte artık yenilenmeye gerek kalmaz; çünkü o zaman bu düşmanlar artık orada olmayacaktır: Benlik ölümlü bedenimizle birlikte sona erecek, dünya tutkusuyla birlikte geçip gidecek ve İblis ayaklarımızın altında ezilecektir.

"*Ve yeni (insanı) giydiniz*" deyişindeki 'yeni' sözcüğü Grekçede *neos*'tur; bu yalnızca başka bir yaşama değil, tümüyle yeni türde bir yaşama işaret eder; yani bu 'insan türü' gençlik ve tazelik içinde sunulur ve canlı bir büyüme sürecinin olduğu varsayılır. Söz konusu olan, alışılmış yaşamda büyüme ve artmayla biçim kazanan güçlü, genç bir yaşamdır. Büyüme süreci, Kutsal Ruh'un bu yeni insana (Titus 3:5) tümüyle yeni bir düşünme biçimi ve (yeni) belirtiler verdiği ve eski insana bir gençleşme kürü uygulamadığı sürekli bir yenilenme olarak betimlenir. Bu belirtiler, onu yaratanın suretiyle, yani

Tanrı'nın kendisiyle ve Mesih'le uyum içindedir: Çünkü hem Tanrı (Efesliler 2:10) hem de Mesih (2:15) yeni insandan sorumludur. Onlar, bu yeni 'insan türünü' birlikte oluşturan insanların bu yaratma işinin daha çok bilincinde olmasını isterler – bu 'bilgiye doğru' bir yenilenmedir. Söz konusu olan, imanlılarda yaşayan Mesih'in onlar için her şey olduğu gerçeğidir: 'Yeni insan', kişiliğinin bütün zenginliğiyle imanlılarda biçim kazandığı hâliyle Mesih'tir, ya da kısaca: imanlılardaki Mesih."⁸⁵

Bilgi ve düşünce yenilenir. Bir insan iman ettiğinde, eski günahlı düşünce kalıpları ve davranış biçimleri hâlâ içindedir. Bunlar benliğinde de varlığını sürdürür. Ama buna karşı Tanrı Ruhu'nun etkinliği durur ve bu etkinlik kumanda merkezimizde – kararların verildiği yerde – başlar. Dış insan gündelik yaşamın yıpratıcılığı içinde çöker. Ama Tanrı Sözü bize iç insanımızın (yani yeni insanın) gün be gün yenilendiğini güvenceyle bildirir (2 Korintliler 4:16). İlgili kişi yenilenmeyi, sonsuzluğa, yani yüceliği üzerimize yansıyan (2 Korintliler 3:18) ve bizi güçlendiren (Koloseliler 1:11) Mesih'in kendisine bakarak deneyimler.

13.11 Yeni insan: Bir giysi gibi giyinilmiş

Yeni insan, insanın giydiği bir giysiye benzer. Bir giysi gibi çıkarılmış olan eski insan için ise tersi geçerlidir. “‘Giyme’ ve ‘çıkarma’ imgesi giysi değiştirmeye ilgilidir ve kişinin eski yaşam alanını (Tanrısız) yeni bir yaşam alanıyla (Tanrı'nın yanında) değiştirmesiyle, kimlik değişimi ışığında karakterin değişmesine işaret eder.”⁸⁶ Çıkarma ve giyme, Mesih yaşamımıza girdiğinde, kurtuluştaki dönüm noktamızda gerçekleşti.

Eski insan her bakımdan geçmişte kalmıştır, yoksa öyle değil mi? Eski insanın anıldığı üç Kutsal Kitap ayetinin üçü de onun sonunu betimler: ya “çarpmıha gerilmiş” ya da “çıkartılmış” olarak. Hepsi bir kereye mahsus ve tamamlanmış bir eylemi ifade eder. Bir giysiyi çıkarmak tek bir anda olur, yenilenme ise sürekli. Yenilenme, bu yeni giysinin yeni kalmasını, eskimemesini ya da kirlenmemesini olanaklı kılar.

Kılık kıyafet insanı yapar. Giysi, bir insanda görülen şeydir. Pavlus'un burada söylemek istediği de budur: Yeni insanın yalnızca akıllıca bir fikir ya da kuram olmadığı, Tanrı'nın yaşam yaratan ve yenileyen gücünün gerçek bir

85. G. H. Kramer, *Christus ons leven*, s. 117.

86. Greg Herrick, *Old Man and New Man in Paul*, 1999, s. 7.

başyapıt ortaya çıkardığı açıkça görülmelidir. Bunun kanıtı, yeni insanın gündelik yaşamda görünür olmasıdır. O artık yaşamını Kurtarıcısı'na ve Yaratıcısı'na göre yönlendirir. Rab İsa Mesih'i giyinir (Romalılar 13:14). Demek ki söz konusu olan, yeni insanın giderek daha çok görünür olmasıdır; Mesih (O'nun varlığı, O'nun sevgisi) eski insanın şimdye kadarki bencil varlığını yerinden etmelidir.

Yeni insanın yolu, yeni yaşamın hangi ifade biçimlerine sahip olduğunu ve hangilerine sahip olmadığını bize gösteren Tanrı'nın yol işaretleriyle çevrilidir. Vurgu büyük ölçüde yaşam tarzının dönüşümü üzerindedir. İman eden insan yaşamını bir anda eskiden yeniye değiştirmez. Öyle olsaydı, ne yenilenmeye ne de yeni insanın yaşamının nasıl görüldüğünü gösteren Yeni Antlaşma buyruklarına gerek kalırdı.

Yeni insan *olmak* zorunda değiliz; örneğin Mesih'e benzer bir yaşamı hedefleyen kasılmış ve inatçı çabalarla. Hayır! Söz konusu olan, Mesih'te zaten *olduğumuz* şeyi yaşamda uygulamamızdır: doğru, kutsal ve gerçek.

Yeni bir insan olma ayrıcalığı, öyle yaşamayı da gerektirir. Olduğumuz şey hâline gelmeliyiz! Yeni insanlar *olmak* ve aynı zamanda yeni insanlar *hâline gelmek*, bir paradoks gibi geliyor, ama değildir. Biri kurtuluşun *bildirme kipidir* (indikatif) – Tanrı önünde tartışılmaz biçimde olduğumuz şey. Diğeri kurtuluşun *emir kipidir* (imperatif); bizi bu varlıktan yola çıkarak ona uygun yaşamaya çağırır. Bu iki yandan hiçbiri diğerine karşı konmamalı ya da dengesi bozulmamalıdır. Konumu, yani kurtuluşun bildirme kipini, pratik uygulamadan daha çok vurgulayan kişi dengeyi bozar. Kutsal Yazı, bu iki yanı (çoğu zaman bir bahane ya da mazeret olarak) teolojik takla atmalarla parçalara ayırmamız gerektiğini bize açıkça göstermek için çoğu zaman ikisinden aynı solukta söz eder. Yeni Antlaşma için kurtuluş konumu, onun gündelik yaşamdaki etkisi kadar kesinlikle önemlidir. Son anılan durumla kastedilen, kurtuluşun emir kipidir: Tanrı'nın istediği ve olanaklı kıldığı gibi yaşamak için bütün gücümüzle çaba göstermemiz.

13.12 Özet – bir resim

Kutsal Kitap'taki gerçeklerle ilgili resimler ve karşılaştırmalar çok yararlı olabilir. Kutsal Kitap'ın kendisi (her şeyden önce de Rab İsa) ruhsal gerçekleri anlaşılır kılmak için imgeler ve benzetmeler kullanır. Ama resimlerin sınırları da vardır. Belirli yönleri açıklığa kavuşturmak isterler; bu

da böyle bir resmin var olan her yönünün, onun canlandırmak istediği gerçeğe uymadığı anlamına gelir. Resimde ya da karşılaştırmada anılan şey önemlidir. Anılmayan ya da değinilmeyen şey ise önemsizdir.

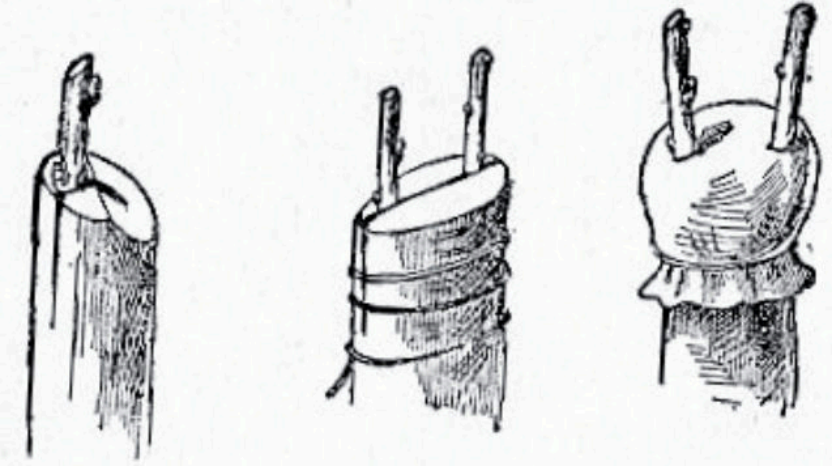
13.12.1 Eski ağaç

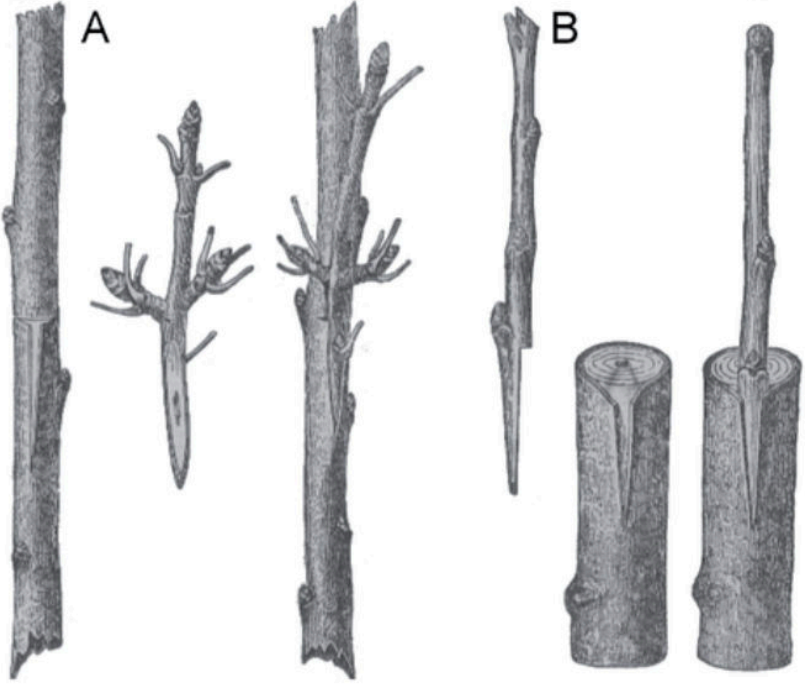
Kutsal Kitap insanı birkaç kez bir ağaca benzetir. Klasik bir örnek büyük kral Nebukadnessar'dır. O, büyük ve güçlü bir ağaca benzetilir. Büyüklüğü ve gücü yüzünden gururlandığı için Tanrı bu ağacı kesmeye karar verdi. Yalnızca kök kütüğü kalacaktır: Çünkü kral ölmedi, bir süre için bir hayvanın yüreğini aldı ve sonra yeniden kral oldu (Daniel 4; bkz. ayrıca Hâkimler 9:7-15). Böylece bu ağaç, mecazi anlamda, Tanrı'nın kendisi tarafından baltayla kesildi. Bu, Tanrısız yaşayan bir insanın, Adem'in bir soyundan gelenin resmidir. İsa, iyi meyve veren kötü bir ağaç olmadığını söyler (Luka 6:43). Başka bir deyişle: Benlikte olan insanlar Tanrı'yı hoşnut edemez. Eski insan iyi meyve vermeyen bir ağaçtır. Bu, insanlığın bütünü için de, her bir insan için de aynı biçimde geçerlidir (Mezmun 37:35). Böyle kötü bir ağaç, meyvesi söz konusu olduğunda kesilip ateşe atılmaktan başka bir şeyi hak etmez (Luka 3:9). Eski insanımızın başına gelen de buydu: Çarmıhta mahkûm edildi ve ölüm cezası infaz edildi. Adeta Tanrı'nın kutsallığının yargısında yandı. Eski yaşamımız böylece sona erdirildi. Onu biz kendimiz sona erdirmedik, O erdirdi. Bizim için *yerimize* ölen Mesih'ti. Biz kelimenin tam anlamıyla ölmüş olsaydık, kök de birlikte sökülüp atılmış olurdu. Resmimizde kök kişiyi temsil eder. Kök, bir insan olarak, Tanrı'nın bir yarattığı olarak olduğum şeyi somutlaştırır.

13.12.2 Yeni bir ağaç

Peki Tanrı'nın amacı nedir? Tanrı benim akarsu kıyısına dikilmiş bir ağaç olmamı ister. Mezmun 1'de doğru kişi için böyle denir (krş. Mezmun 92:12; Yeremya 17:8). İyi meyve veren (Matta 7:17), Ruh'un meyvesini veren (Galatyalılar 5:22-23) iyi bir ağaç olmalıyım. Bunun için yeni bir ağaç gerekir. Bu ağacın dikilmesi ve büyümesi gerekir. Ve bir gün güçlü kökleri ve iyi meyveleri olan güçlü bir ağaç olmak için bakım ve her şeyden önce su gereklidir. Resmimiz bir başka yöne de olanak tanır: Tanrı Sözü'nün çürümez

tohumuyla yeniden doğduk (1 Petrus 1:23). Bu tohum Tanrı'nın tohumudur (1 Yuhanna 3:9); bir insanda Tanrı'ya dönüşünden sonra (mecazi anlamda) filizlenir ve ondan güçlü bir ağaç oluncaya dek büyür. Bu tohum Mesih'in kendisidir (Galatyalılar 3:16). Böylece Mesih'in kendisinin *yeni insan*, içimizdeki yaşamı olduğu gerçeğiyle koşutluğu elde etmiş oluruz (Koloseliler 3:4, 11). Yeni insanın bütün gelişme potansiyeli, ne kadar küçük olursa olsun, bu tohumda eksiksiz olarak bulunur. Bu insan şimdi gelişmeli, büyümeli, artmalı, yayılmalıdır. Bu bir anda olmaz, ancak sürekli büyüme ve sürekli yenilenmeyle olur. Büyümeyi, yenilenmeyi ve gücü yalnızca Tanrı verir. Yeni Antlaşma başka bir bağlamda, eski ağaç üzerinde büyümeyi sürdürmek üzere başka bir filizin aşılandığı bir zeytin ağacından söz eder (Romalıları 11:16-24). Kişiliğimizle karşılaştırdığımız ağaç kütüğünü düşünelim. Şimdi bu ağaç kütüğüne yeni filiz, yani Söz'ün tohumu (Mesih'in kendisi) aşılanır; öyle ki büyüüp yeni bir ağaç olabilsin. Uzmanlar bu işleme "aşılama" der.

13.12.3 Hâlâ yaşayan eski kök

Eski kök (eski, ama kesilmiş ağacın kök kütüğü) hâlâ oradadır. Hatta hâlâ canlıdır. Resmimizde bu eski insan değil, daha çok benliğimizdir – eski, bozulmuş ve günahlı Adem doğası. O, eski yaşamımızı, yani eski insanın yaşamını biçimlendirdi. Bu gerçeklerin tekrarlanması yorucu olma tehlikesini taşısa bile, bir kez daha söyleyelim: Eski insan benlik değildir. Eski insan daha çok, iman etmeden önceki Tanrısız varoluşumu somutlaştırır. Benlik ise eski insanın doğasını ve özünü temsil eder. Bu hâlâ vardır. Yaşadığımız süreçte bu eski kök içimizde bulunacaktır. Bu kökün yeniden etkin hâle gelme özelliği vardır (Eyüp 14:7-9). Bu kök kütüğünden küçük filizler büyür – beden ve benliğin kötü meyveleri, işleri ve alışkanlıkları. Tanrı yeni ağacın büyümesini sağlarken, bize yeryüzündeki üyeleri, yani günahlı benliğin üyelerini öldürme buyruğu verilir (Koloseliler 3:5; Romalılar 8:13). Bu, iman aracılığıyla ve Ruh aracılığıyla olmalıdır. Bu filizleri yabancı ot gibi temizlemeli,

dalları kesmeli ya da (bunlardan yeniden küçük gövdeler bile oluşmuşsa) onları Tanrı'nın gücünün baltasıyla devirmeliyiz. Yabani otlar tutarlı biçimde ilgilenen bir "bahçıvanın" görevi bizim sorumluluk alanımıza girer. Bu işte kendi başımıza bırakılmış değiliz: Tanrı'nın Kutsal Ruhu aracılığıyla yaşar ve yürürüz (Romalılar 8:13; Galatyalılar 5:18)!

13.13 Yalnızca iman yoluyla

Bu ancak, (Pavlus'un dediği gibi) "beni seven ve kendini benim için feda eden" (Galatyalılar 2:20) Tanrı Oğlu'na imanda ve iman aracılığıyla olur. İman, Tanrı'ya bağlılıktır. Her şeyi Mesih'ten, hiçbir şeyi kendinden beklemeyen tutumu kapsar. Örneğin Romalılar 8:13'te ve Koloseliler 3:5'te betimlenen öldürme sonuçta *iman yoluyla* gerçekleşir. Buna, Mesih'e Evet derken aynı zamanda günaha Hayır demek de dahildir (Romalılar 6:13, 19). Doğru kişi (her gün) *imanla* yaşar (Romalılar 1:17). Tanrı'ya imanla yaklaşıyoruz (Romalılar 5:2), imanla ayakta dururuz (Romalılar 11:20; 2 Korintliler 1:24). Mesih'in iman yoluyla yüreğimde yaşamasına izin veririm (Efesliler 3:17). İman aracılığıyla sağlamam ve sağlamlaştırım (1 Petrus 5:9). Bu imanı bugün uygulamalıyım. Anahtar budur. İman bir duygu değildir. İman için Tanrı'nın söylediği şey mutlak olarak doğru ve geçerlidir: Bu yalnızca sonsuz kurtuluşumu değil, gündelik yaşamımı da ilgilendirir. İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksızdır!

13.13.1 Tembel bahçıvan

Süleyman'ın Özdeyişleri 24:30-32 şöyle der: "Tembel bir adamın tarlasının, anlayışsız bir insanın bağının yanından geçtim. İşte, her yanı devedikenleriyle kaplanmıştı, toprağı yabani otlarla örtülmüştü, taş duvarı yıkılmıştı. Ona baktım, yüreğimi ona verdim; gördüm ve ders aldım."

Çoğu zaman tam da aşılınmış soylu kalemin (bu yeni ve soylu filizin adı budur) altında eski sürgünler yeniden büyür. Bunların mutlaka kesilmesi gerekir; çünkü yeni filizin suyunu ve büyümenin ilerleyen aşamasında ışığını da elinden alırlar.

Bahçıvan görevlerini yerine getirmezse bir sorun çıkar. Benliğin kendi dinamiği küçümsenmemelidir. Benlik sürekli ya da tekrar tekrar ölüme verilmek yerine beslenir ve esirgenirse, birçok yerde eski filizler büyür.

Bunun yeni ağacın büyümesi üzerinde olumsuz etkileri olur. Büyümesi yavaşlar, kökleri Mesih'in içine doğru büyümeyi sürdürmez, öyle ki ağaç artık besin alamaz. Sanki Pavlus da aynı resmi gözünün önünde tutuyormuş gibidir (Koloseliler 2:7).

Benliğe uyan, bencil bir yaşam, eski kökün pek çok filiziyle çevrili kuru bir ağaca benzer; bu filizler öylesine yüksek büyüyebilir ki bir zamanlar yeni olan ağaç artık görülmez. Bu yeni ağaca yönelik olan su, eski ağaç kökünün pek çok filizine akar. Ağaç hastalanabilir, bütün dallar kuruyabilir ve meyvesi cılız ya da küçük olabilir.

Bir süre önce, suyunu sıktırdığımız elmaları toplarken ve koparıırken şaşırdım: Bir ağaçta iki farklı elma türü buldum. Bu bir aşılamanın sonucuydu. Önceki sahibi tek bir ağaçta iki elma türü olsun istemişti. Hemen Hristiyan yaşamını düşündüm: Orada da iki farklı türde meyve bulunur – Ruh'un yetiştirdiği meyveler, ama benliğin ortaya çıkardığı meyveler de.

13.14 Yeni insanın geleceği

Şimdiye kadar yeni insanı, geçip giden dünyanın gerilim alanında gördük. Onun geleceğine kısa bir bakış da eksik olmamalıdır. Yeni insanı, Vahiy 21'de betimlendiği gibi gelecekteki yeni yaratılışın soluğu şimdiden sarar. Bu yeni yaratılış bizde şimdiden başlamıştır. Biz, Tanrı'nın yeni yaratılışının bir tür turfanda ürünüz (Yakup 1:18). Mesih'te şimdiden gökteki yerlere (göksel alana) yerleştirildik (Efesliler 2:6). Tanrı Sözü konumumuzu böyle betimler. *Yeni* insanlar olarak *yeni* yaratılıшта yaşayacağız; bir gün de, şimdi *iç insanımız* için geçerli olduğu gibi, yeni bir yaratılışın aynı niteliğine karşılık gelen yeni bir bedenle (1 Korintliler 15:35-57). Yeni insanın geleceği soluk kesicidir ve Yaratıcısı'nın kendisi kadar son derece yücedir: Yaşamımız olan O görüldüğünde, biz de O'nunla birlikte bütün evrenin önünde yücelik içinde görüneceğiz (Koloseliler 3:1-4)!

Ama belki de daha önemli olan topluluksal ya da ortak yönü unutmayalım. Başlangıcı ve başı Mesih olan yeni bir insanlık, yeni göğün ve yeni yerin halkı olacaktır. Mesih her şeydir ve *her şeydedir*!

Yeni insanın kurtuluş gerçekliği, ancak Pentikost'ta ortaya çıkmış olan Yeni Antlaşma kilisesi tarafından somutlaştırılır. Kilise (bütün imanlılardan oluşarak), Mesih'in yarattığı ve başı olduğu bu yeni insan olacaktır. Bedenin bütün üyelerinden oluşan bu *tek insan*, her zaman için – sonsuzluklar

boyunca – Tanrı’nın ya da Mesih’in yüceliğinin, lütfunun ve sevgisinin övgüsü için olacaktır.

Eski insan arzular yüzünden yıkıma gider; ruhsal ölüm nedeniyle bedensel ölüme doğru ilerler, bu da sonunda sonsuz ölüme götürür. O iyileşmez, çürümeye bağlıdır ve yok olur. Yeni insan, sonsuz yaşam ya da dirilişteki yetkinlik başlayınca dek Yaratıcısı’yla olan yaşam bağı aracılığıyla yenilenir.

13.14.1 Geleceğin yaşamını şimdiden yaşamak

Yeni insanın geleceği soyut ya da yaşam gerçekliğimizden kopuk bir konu değildir. Bu gelecek bir yandan umudumuzu kapsar, ama yaşamımızı belirleyen şeyi de şimdiden içerir. Şöyle ifade edilebilir: İsa’ya ve O’nun yarattıklarına ve yapacaklarına bakarak, hedeften yola çıkarak yaşarız. İçimizde yeni yaratılışın yaşamı şimdiden atıyorsa, bu, geleceğin yaşamını şimdiden sürdürdüğümüzden başka bir anlama gelmez.

Kutsal Ruh’un meyvesi, İsa’nın eşsiz ve örnek yaşamı, O’nun sevgi buyrukları ve bütünüyle Yeni Antlaşma’nın bütün buyrukları, yeni yaratılıştaki yaşamın ahlaki bakımdan nasıl olacağını bize gösterir. Tanrı’nın yeni yaratılışında her şey Tanrı’nın sevgisiyle dolu olacaktır – şimdiden yaşamımızda gerçekleştirmemiz gereken aynı sevgiyle.

Kiliselerimiz Tanrı’nın yeni dünyasının köprübaşları ve ileri karakollarıdır. Burada Tanrı’yı ve Mesih’teki kurtuluşu tanımayanlar “yeni insanla” ya da yeni yaratılışla temas kurmalıdır. Tanrı’nın yakında yeni dünyasında her yerde olağan ve aynı zamanda harikulade yüce olarak bulunduracağı şey, bizde görülebilmelidir.

Tanrı’nın yeni dünyasına böyle baktığımızda ve onun içimizde şimdiden başlamış olduğu gerçeğini düşündüğümüzde, geleceğin yaşamını ne zorlamadan ya da zorlama altında ne de yasacı güdülerle sürdürürüz. Yeni yaşam tarzı, yakında Tanrı’nın sonsuz yüceliğinde olacağı gibi, bizim için olağan hâle gelmelidir.

O zaman, bugünün aksine, yeni yaşamın önünde durabilecek düşmanlar ve engeller artık olmayacaktır. Bu yüzden bugün İsa gibi olmak, irade kararlarıyla, çabayla ve emekle bağlantılıdır. Ama (örneğin karakterini ahlaki bakımdan iyileştirmek isteyen imansız bir insan gibi) kendimize kalmış değiliz; Tanrı’nın lütfu ve O’nun iyi Ruhu bizim yanımızdadır.

13.15 Çağrı

Lütuf bizi eğitir, evet, bizi yetiştirir (Titus 2:11-12); öyle ki yeni insan gündelik yaşamımızda da gerçekten yer kazansın. Bizi eğiten Yasa değil, lütuftur; önce bize Mesih'te zaten olduğumuz ve henüz olmamız gerekmeyen şeyi tekrar tekrar hatırlatarak. Lütuf bizi Mesih'in taşkın zenginliğinin içine yerleştirir ve bizi onunla doldurur; çünkü değişmiş bir yaşam ancak lütuftan kaynaklanarak mümkündür.

Eski insanı eski yaşayışıyla birlikte üzerimizden çıkardık. Ama bu eski insanın düşünce yetisi, özü ya da doğası, bedenimizde olduğumuz sürece hâlâ içimizdedir. Eski yaşam yönünün baş kaldırmasına karşı düşüncemizin sürekli yenilenmesi durur.

İçimizdeki Mesih: Yeni insanın yaşam gerçekliği budur. Ian Thomas bunu, canlı bir el olmadan ölü bir nesne olan bir eldivene benzetmiştir. Biz buyuz – Mesih olmadan ve Mesih'in dışında tümüyle yeteneksiz. Ama canlı el eldivenin içine girdiğinde, eldiven her şeyi yapabilir! Böylece bizi güçlendiren O'nun aracılığıyla her şeyi yapabileceğimizi varsayabilir ve buna inanabiliriz!

14. Yeni yaşama yeniden doğmuş

Son dağ zirvemizde, bu konudaki belki de en bilinen duruma varıyoruz. Söz konusu olan yeniden doğuş, yeni ve sonsuz bir yaşamın alınmasıdır. Böylece, yeni olanı yaratan Müjde'nin değiştirici gücü hakkında elçi Yuhanna'dan öğrenebileceklerimize geliyoruz. Günahın gücünden özgür kıldık, bize Kutsal Ruh bağışlandı, yeni insanlar kıldık. Bu özellikle Pavlus'un konusuydu. Ama yeniden doğmamız da gerekiyordu; çünkü eski yaşamımız günah yüzünden kullanılmaz olduğunu göstermişti ve böylece gerçek bir yaşamımız yoktu, yani ruhsal olarak ölüydük.

Ama önce şimdiye kadar birkaç kez kullandığımız bir kavrama bakalım: *“yeni ve eski doğa”*. Bu kavramlar Kutsal Kitap'ta bu biçimde geçmese de, temsil ettikleri şey orada bulunur. *“Eski doğanın”* (yani *benliğin*) karşısı olarak *“yeni doğa”* dediğimiz şey, *“Tanrısal doğadan”* başka bir şey değildir. Petrus ikinci mektubunun 1. bölümünün 4. ayetinde şöyle yazar:

“... bunlar (vaatler) aracılığıyla Tanrısal doğaya ortak olamızız diye.”

Kavramların içinde yer aldığı bağlamı göz önünde tutmak her zaman yardımcı olur. Bu ayette bağlam şöyledir:

Hristiyan, Tanrı için yaşayabilmek için her şeyi Tanrı'dan almıştır. Önce yaşamın kendisini. Bu, yeni insanın yaşamı olarak nitelendirilebilir. Bu Tanrısal yaşamı gündelik hayatta gerçekleştirmek “Tanrı yolunda yaşamak” (doğru saygı; Tanrı'ya uygun yaşam), yani Tanrı'nın yüceliği için bir yaşam demektir. Tanrı Sözü aracılığıyla bize kendi yüceliğini gösterdi; bu yücelik bizi sardı ve O'nu yaşamımızın ve yaşam yolculuğumuzun hedefi olarak gözümüzün önünde tutma yönündeki bütün kararlılığı meydana getirdi. Bu yolculuk dünyanın içinden geçer – yalnızca Tanrı'nın yaratılışının içinden değil, insanlar tarafından değiştirilmiş ve bozulmuş dünyanın, yani içinde yaşadığımız toplumun içinden de. Tanrısal doğayı alanlar ve ona ortak olanlar olarak dünyanın yozlaşmasından kaçtık. Tanrısal doğayla artık arzunuz belirlediği dünyadan farklı yaşayabiliriz. Burada bu Tanrısal doğanın ne olduğu ve ne olmadığı da açıkça anlaşılır. Bu doğa Tanrı'nın dış yüceliğiyle değil, Tanrı'nın ahlaki varlığıyla ilgilidir. Söz konusu olan, Tanrı'nın ahlaki ve

etik niteliklerini içinde taşıyan ruhsal, doğaüstü yaşamdır; Petrus burada bu nitelikleri kaybolmuş dünyanın gidişatının karşısına koyar.

Bu doğa somut olarak, yeniden doğmuş kişinin bütün gayretini ortaya koyduğu ve ruhsal meyve verdiği dinamik bir süreçte kendini gösterir. Bu yolla Tanrısal çağrılışını ve seçilmişliğini sağlamlaştırır. Böylece yaşamında Tanrı'nın kendisi üzerindeki kurtarış etkinliğini doğrular. “Tanrısal doğaya ortak olmak” yalnızca bir şeye *sahip olmak* değil, aynı zamanda bir şey *bâline gelmek* demektir: Söz konusu olan Tanrı'ya benzemek ve böylece O'nun izinden gidenler olmaktır.

Tanrı'nın doğasının ya da özünün gerçekten bir insana yerleşebileceğinin ve bir insanın yaşamını biçimlendirebileceğinin kanıtı İsa'nın kendisidir. Tanrısal yaşam O'ndadır, O'nun kendisi sonsuz yaşamdır. Bu yaşam biz insanlar için erişilebilir ve deneyimlenebilir olsun diye insan oldu. Bu yüzden Yuhanna şöyle diyebilir: “O'nda ve sizde gerçek olan” (1 Yuhanna 2:8).

14.1 Doğa nedir?

Doğa ile bir şeyi başından beri ya da bir canlıyı doğuştan belirleyen öz ya da doğal yapı kastedilir. Hayvansal doğa insan doğasından farklıdır (Yakup 3:6-7). Bağlamımızda doğa, insanın kendisinin ortaya koyduğu şeyden farklı olarak devraldığı bir şeyi kapsar. *Doğa* sözcüğü (Grekçe *physis*) “oluşmuş olmak” anlamına gelir⁸⁷; fiil *meydana getirmek*, *geliştirmek*, *filizlenmek* ve *büyümek* (özellikle bitkilerde) anlamındadır; isim ayrıca *köken* ve *doğum* anlamına da gelir.

Biz insanlar *doğamız gereği*, yani doğuştan ve özümüz ve doğamız bakımından gazap çocuklarıyız (Efesliler 2:3; Galatyalılar 2:15). Doğada, her türün kendi soyunu meydana getirdiği yasa geçerlidir. Bu insan için de aynen geçerlidir: Bedene, dış insana olduğu gibi yüreğine, iç insana da uyar. İnsan bugün 21. yüzyılda da hâlâ Adem'in (ilk yaratılan insanın) özünü, ama aynı zamanda onun düşüşüyle (insanın günaha düşüşüyle) ne hâle geldiğini de somutlaştırır. Yakup'un sözünü ettiği insan doğası (yani Tanrı'nın yaratıkları olarak O'nun suretinde ne olduğumuz) ile Adem'den (düşüşten sonra) miras aldığımız günahlı öz arasında ayrım yaparız. Başka bir deyişle: “İnsanın doğası ile

87. Kittel, *Theologisches Wörterbuch zum Neuen Testament* (Grekçe *phyein*).

düşmüş insanlar olarak doğamız arasında ayırım yapmalıyız.⁸⁸ Yeni doğuş aracılığıyla ruh ve can bakımından hangi değişimi yaşarsak yaşayalım ve Rab bizi kendi yanına çağırmak için geldiği anda bedenimizi hangi değişim beklerse beklesin, biz insanız ve her zaman öyle kalacağız. Tanrı'nın bizi ilk olarak (doğum yoluyla) yarattığı özsel kimliği hiçbir zaman yitirmeyeceğiz. Aynı kişileriz ve öyle kalacağız – aynı bireyler. Bu yüzden 'insan doğamız', 'düşmüş doğamız', 'yeni doğamız' gibi kavramlar arasında ayırım yapmalıyız. Düşüş insanlığımızın (doğasını) ortadan kaldırmadı; öte yandan yeni doğuşumuz da insanlığımızı ortadan kaldırmaz. İnsan olmanın özünde olanı hiçbir zaman yitirmeyeceğiz ve bireyselliğimiz hiçbir zaman değişmeyecektir.”⁸⁹

Düşmüş Adem doğası, artık insan ruhu ve onun Tanrı'yla bağı tarafından değil (ruhu olmayan hayvandan farklı olarak), can ve beden tarafından belirlenen insan gerçekliğini anlatır. İnsanın ruhu, onun Tanrı bilincini ve bir Yaratıcı'nın varlığını tanıma yönündeki temel yeteneğini, ayrıca O'na iman etme, O'na dua etme, O'nu arama ve O'nu onurlandırma yeteneğini barındırır. Ama bu işlev günah yüzünden büyük zarar görmüştür. Ruh silinmemiştir, ama işlevi artık yaşayan Tanrı'ya yönelmiş değildir. Pavlus bunun sonucunu şöyle betimler: “*Doğal* (Grekçe *psychikos*, aslında *canla ilgili*) insan ... Tanrı'nın Ruhu'na ait olanı kabul etmez” (1 Korintliler 2:14). Düşüş insan gerçekliğinin bütün yönlerini etkilemiştir. “Onu Tanrı'ya yakın tutan sevgi, saygı ve bağımlılık bağı (Yaratıcı'yla olan bağ) kırılmıştır; çatısı çöküp yere düşmüş bir eve benzer. Ruhun ve canın düştüğü en alçak yöne göre adlandırıldığında o, 'et'tir. Böylece 'et' – 'benlik' (Almanca: *Fleisch*, Grekçe *sarx*) – onun eski ya da düşmüş doğasının Kutsal Yazı'daki adıdır.”⁹⁰

14.2 Tanrı'nın doğasına ortak olanlar

Eski doğayla Mesih'in değil, Şeytan'ın egemen olduğu dünyaya aittik. Ama yeni yaşamı almakla dünyanın yozlaşmasından ve onun kirliliklerinden kurtulduk (2 Petrus 1:4; 2:18, 20). Bedenle hâlâ dünyadayız. Demek ki aynı anda iki dünyada yaşıyoruz (Efesliler 2:6; Koloseliler 2:20; 3:1-5). Tanrısal

88. Bu fark, İsa'nın kişiliğinde çok iyi açıklanabilir: O, bedenleşmesinde (enkarnasyon) insan doğasını aldı, ama eski ve dolayısıyla günahlı doğayı almadı.

89. F. W. Grant, *The two Natures*, s. 5.

90. *Age*, s. 7.

yaşamla, Tanrı'nın yeni dünyasına, Mesih'te ve Mesih aracılığıyla yaratılmış olan yeni yaratılışına aitiz.

Kendi kendimizi belirlediğimiz yaşam sona erdi; “Ben A.Ş.”miz battı; yaşamımızın, ya da “ben” dünyamızın şirketi iflas etti. İflas süreci Golgota'da tamamlandı. Borçları Mesih üstlendi. Ama şimdi Tanrı'nın yaşamına ortağız; artık “güvenli hisse senetlerimiz” var, “hissedarız”; çünkü Tanrı'nın yaşamından payımız var. Bu “hisse senetleriyle” gerçek bir yeni başlangıç olur; çünkü onların kaynağı Tanrı'nın kendisidir.

14.3 Sonsuz yaşam Mesih'in yaşamıdır

Kelimenin tam anlamıyla Tanrı'nın yaşamından, O'nun sonsuz yaşamından pay aldık. Bu, sonuçta Mesih'in kendisinin bir Kişi olarak yeni yaşamımız olduğu gerçeğinden başka bir şey değildir (bununla yalnızca aynı şeyin başka bir yönü ifade edilir). O, nasıl kendisi bizim olmak üzere yaratıldığımız yeni insansa, yeni yaşamımızı da somutlaştırır.

Tanrısal yaşama sahip olmamız bizi tanrıların konumuna yükseltmez. Aynı şekilde, Mesih yaşamımız olduğunda biz Mesih olmayız. Yaratık olarak, Tanrı'nın suretindeki insanlar olarak kalırız; bu yaşam sayesinde şimdi yeniden Tanrı'yla paydaşlık içinde olabiliriz. Yaşama, onun kaynağı olan ve bizim kendisine bağımlı olduğumuz “Mesih'te” sahibiz. Bu yaşama O'ndan kopuk olarak sahip değiliz.

14.4 Tanrısal yaşama nasıl ortak oluruz?

Doğa sözcüğü doğum ve büyümeyle ilgilidir ve dikkatimizi İsa'nın din bilgini Nikodim'e açıkladığı şeye yöneltir: *yeniden doğuşa*.

Özünde söz konusu olan, Tanrısal doğaya ortak olmamızı sağlayan yeniden doğuştur. *Yeniden doğuş*, Uzak Doğu dinleriyle, “oluş ve yok oluşun sonsuz döngüsüyle” (örneğin Budizm'deki gibi) ya da herhangi türden bir dünya görüşüyle hiçbir ilgisi olmayan Kutsal Kitap'a ait bir kavramdır. Yeniden doğuştan Yeni Antlaşma'da birkaç yazar söz eder, ama en ayrıntılı olarak elçi Yuhanna betimler. Adem'den Mesih'e geçişimizin çeşitli yönleri olsa da, yeniden doğuş yönünü özellikle Yuhanna betimler. Yeniden doğuş yeni, farklı bir yaşam yaratır. Bu yaşam, doğamız gereği (Adem'den) miras aldığımız yaşamdan farklıdır.

Yeni Antlaşma'nın bütün yazarları, yeni yaşamın nasıl elde edildiği ve gündelik hayatta kendini nasıl gösterdiği konusunda katkılarını sunmuşlardır. Hepsinin ortak noktası, Hristiyan olmanın, insanın kendisinin meydana getirmediği, yukarıdan, Tanrı'nın kendisinden gelen bir değişim anlamına gelmesidir. Böylece konumuzun tam ortasındayız. "Yukarıdan", İsa'nın yeni doğuşla bağlantılı olarak kullandığı sözcüğün ta kendisidir.

14.5 Yeniden doğuş – Tanrı'dan doğmak

Nikodim İsa'yla teolojik sorular üzerine konuşmak istiyordu. Ama Rab İsa'nın buna ayıracak zamanı yoktu. O'nun için yeni bir doğuşun gerekliliği daha önemliydi. Böylece Rab İsa tek bir cümleyle, insanın doğumu gereği (doğasından) olduğu şeyin Tanrı'nın Egemenliği'ni göremeyeceğini, oraya girmesinin olanaklı olması ise hiç söz konusu olmadığını söyler (Yuhanna 3:1-36). Yeni bir doğuşun gerekliliği, doğamız gereği olduğumuz şeyde iyi hiçbir şey bırakmaz. Bu, İsrail'in öğretmeni Nikodim için de geçerlidir. İsa ona, bu doğuşun insan soyundan gelmeyle değil, "sudan ve Ruh'tan" gerçekleştiğini söyler. Söz konusu olan doğal üreme değil, yukarıdan, Tanrı'dan gelen bir etkinliktir. Tanrı'nın çocukları insanın isteğinden değil, Tanrı'dan doğarlar (Yuhanna 1:13). İnsan Tanrı'nın çocuğu ancak yeniden doğuşla olur! İnsan bedensel bir baba tarafından yüzlerce kez dünyaya getirilip annesinden doğsa, sonuç hep aynı olurdu: Benlikten doğan benliktir. Demek ki insan yeniden doğacaksa, kaynağı bambaşka bir yerde aramak gerekir. Peki bu harika doğum nasıl gerçekleşir? Rab İsa'nın söylediği gibi, bu somut olarak sudan ve Ruh'tan olur (Yuhanna 3:5).

14.5.1 Sudan doğmak

Burada söz konusu olan ne gerçek bir doğumdur ne de doğumda kullanılan araçlar. Öyleyse su mecazi bir anlam taşımalıdır. Su neyi simgeler? Pavlus'un Efeslilere yazdığı gibi, su Tanrı Sözü'nü simgeler: "... Söz aracılığıyla suyla yıkayarak" (5:26). Tanrı Sözü yeniden doğuşta somut bir araçtır:

"Kendi isteğiyle bizi gerçeğin sözü aracılığıyla dünyaya getirdi."

Yakup 1:18

"... çünkü çürüyen tohumdan değil, çürümeyen tohumdan, Tanrı'nın diri ve kalıcı sözü aracılığıyla yeniden doğdunuz." (bkz. ayrıca 1:3)

1 Petrus 1:23

“Siz’e söylediğim söz sayesinde zaten temizsiniz.”

Yuhanna 15:3

Su, Tanrı Sözü ve onun arındırıcı gücüdür. Tanrı’nın Ruhu aracılığıyla canlanır ve günahlı üzerinde etkide bulunur. Duyurulan, tanıklık edilen ya da okunan Tanrı Sözü günahı açığa çıkarır, tövbeye ve imana götürür. İsa Mesih’i imanla kabul etmek, O’nu karşılamak yeniden doğuşu sağlar (Yuhanna 1:12). İman, Tanrı Sözü’nün duyurulmasının sonucudur (Romalılar 10:17). Söz, Tanrı’nın tohumu olarak yeni yaşamı meydana getirir.

Söz, yani çürümez tohum, en az iki şey sağlar: Sözün kendisi gibi çürümez (yani sonsuz) bir yaşam meydana getirir. Ve tam da Tanrı Sözü’nün sahip olduğu özellikleri taşıyan bir yaşam üretir. Tanrı Sözü yeni yaşamın DNA’sıdır. Tohum, bitkinin ya da dünyaya getirilen canlının nasıl görüneceğine ilişkin bütün bilgileri içerir. Böylece Tanrı Sözü yeni yaşamın planı, “bütün genetik kodudur”. Okuyabildiğimiz bu Söz, bu yaşamın nasıl gerçekleştiğini ve kendini nasıl gösterdiğini gösterir. Yakup da bu anlamda, gerçeğin sözü aracılığıyla dünyaya getirildiğimizi ve bu sözün aynı zamanda büyüyebilirsin diye içimize ekilmiş tohum olduğunu söyler (Yakup 1:18, 21). Tohumun doğası yaşamın biçimini belirler. Tanrısal doğa kendi içinde yetkin ya da eksiksizdir (bu, ilgili tohum için de geçerlidir), ama içimizde biçim kazanabilir ve kazanmalı, artabilir ve artmalıdır.

İkinci araca geçmeden önce, yukarıdaki düşüncelerden sonra burada su vaftizinden söz edilmediğini belirtmek yeterli olsun. Su vaftizinin suyu yeni bir insan meydana getirmez ve bizi Tanrı’nın çocukları yapmaz. Su vaftizi daha çok bizi Mesih’le *dışarıdan* (açıkça yaptığımız iman ikrarında) birleştirir.

14.5.2 Ruh’tan doğmak

Yeniden doğan, insan ruhu değildir. Yeni doğuşu sağlayan da o değildir. Yeniden doğuşu başlatan ve gerçekleştiren daha çok Tanrı’nın Kutsal Ruhu’dur.

Ruh’tan doğan ruhtur. Yeniden doğuş armağanında söz konusu olanın bedensel ya da biyolojik bakımdan yeni bir yaşam olmadığı doğrudur. Bu, kurtarılmamış insanın doğal varoluşunun karşısı olarak ruhsal bir yaşamdır. Ama aynı zamanda Kutsal Ruh’la, Tanrı’nın Ruhu’yla da uyum içindedir;

çünkü Tanrısal yaşamdır. Yeni yaşam Kutsal Ruh'un doğasına karşılık gelir; çünkü Tanrısal doğaya (Tanrısal yaşama) ortak olduk. Nikodim bütün bilgisine rağmen bunu kavrayamaz. Her ikisi de Tanrı'nın etkinliğiyle insan üzerinde etkide bulunduğu "su ve Ruh"un ne sağladığını Eski Antlaşma'dan bilebilirdi!

14.5.3 Hezekiel'in peygamberliği: Yeni yürekler ve yeni ruh

Yeniden doğuştan sözcük anlamıyla söz etmeyen, ama su ve Ruh'un uygulanacağı aynı süreci kastettiği anlaşılan Hezekiel'di. Tanrı şunları yapacaktır (Hezekiel 11:19; 36:25-27):

- İsrailileri arındırmak için üzerlerine temiz su serpecek
- onlara yeni bir yürek ve yeni bir ruh verecek
- onlara taştan yürek yerine etten bir yürek verecek
- Tanrı'nın kurallarına göre yaşasınlar diye Tanrı'nın Ruhu onların içine verilecek.

Burada Tanrısal kurtuluşun yeniden doğustaki önemli öğeleri anılır. İlk olarak geçmişti kapatan arınma gelir. Arınmayı gerektiren eski yaşamın yerini şimdi yeni bir yürek ve yeni bir ruh alır.

Hem özellikle "yürek" deymi hem de "ruh" kavramı ("insan ruhu" anlamında) ilgili kişinin en derin içini kasteder (Süleyman'ın Özdeyişleri 4:23). Söz konusu olan, insan kişiliğinin, tümüyle dönüştürülmesi gereken merkezidir. İnsan bu dönüşümle iradesiz kalmaz, tersine böylece Tanrı'nın isteğini yerine getirebilir hâle gelir. Taştan yürek katılaşmış bir yürektir – Tanrı'ya yönelik olarak yaşayamayan ve yaşamak istemeyen ölü bir yürek. İnsanın iradesi yenilendiğinde, Tanrı'nın isteğini yerine getirebilmek için de güce ihtiyacı vardır. Tanrı'nın Ruhu'nu alır; bu sayede gerçekten Tanrı'nın buyruklarına göre yaşayabilir hâle gelir.

Burada da insanın içeriden değiştirildiği, ona dışarıdan yüklenen ve yalnızca dışsal bir davranış değişikliğine götüren buyruklarla değiştirilmediği açıkça görülür. İnsanlar sıkı bir disiplinle davranışlarını değiştirebilir; ama Hristiyan, yeni bir yürek ve Tanrı'nın Ruhu'nu aldığı için farklı davranır. Yeni itaat onun için bir yürek meselesidir. Bu arada disiplin de önemlidir, ama belirleyici değildir.

Ruh'tan doğan ruhtur! Hezekiel bile yeni yaşama karşılık gelen “yeni ruh” ile yeniden doğmuş kişide yaşayan bir Kişi olarak Kutsal Ruh arasında ayırım yapar. İsa Nikodim’le Kutsal Ruh armağanı hakkında doğrudan konuşmasa da, bu burada içerilmiştir. Yuhanna birkaç kez Ruh’tan bizim sahip olduğumuz bir armağan olarak söz eder (Yuhanna 7:39; 14:17, 26; 15:26; 16:13).

Pavlus Hezekiel’in sözlerini ele alır ve bunların bizim için de geçerli olduğunu açıklar: Tanrı’nın Ruhü, Yasa levhalarından farklı olarak taştan değil, etten olan yüreklerimizin üzerine yazar. Bu, yüreklerimizin de tümüyle dönüştürülmüş olduğunu varsayar. Tanrı’nın yüreğimiz üzerindeki bu “çalışması”, bizi giderek daha çok Oğlu’nun suretine dönüştürmek için Tanrı’nın ne yaptığını bir kez daha gösterir. O’nun yüreklerimiz üzerine yazmasının bir hedefi vardır: Ahlaki bakımdan, Tanrı’nın tahtında yüceltilmiş Mesih’in aynı suretine dönüştürülmeliyiz – hem de Ruh aracılığıyla (2 Korintliler 3:3, 18).

14.6 Ölümünden yaşama kurtarılıp geçirildik: Yaşama kavuşturulduk

Yeni doğuş, yaşamımız olmadığı için değil, *doğru* yaşamdan yoksun olduğumuz için gereklidir. Benlikten doğan benliktir ve dolayısıyla yararsızdır. Ruh’tan doğmamız gerekir. Tanrı’nın Egemenliği’ne ve göksel şeylere sahip olmaya ancak böyle kavuşuruz.

Ama mantıksal olarak bir doğumun sonucu, daha önce var olmayan yaşamdır. Bu yüzden Rab İsa, insanları şimdiden ölümden yaşama geçireceğini söyler. Bunu burada ve bugün (yalnızca gelecekte değil) yapacaktır: “Ölülerin Tanrı Oğlu’nun sesini duyacakları saat geliyor, hatta şimdidir; ve duyanlar yaşayacaklar” (Yuhanna 5:25). Tanrı Sözü nasıl yeniden doğuşun tohumuysa, burada da yaşama kavuşturan Söz’dür (Oğul’un sesi). İnsan doğası gereği yalnızca bir günahlı (yani benliğin egemenliği altında olan, hiçbir işe yaramayan bir varlık) değildir. Aynı zamanda yaşama ihtiyacı olan bir ölüdür. Doğası gereği günahları içinde ölüdür (Efesliler 2:1; Koloseliler 2:13 vb.). Ölüm her zaman doğası gereği birbirine ait olan şeylerin ayrılması demektir. Böylece insan biyolojik ve zihinsel bakımdan son derece canlı olsa da, *ruhsal anlamda*, Tanrı’yla bağı bakımından ölüdür. Bu ilişki, ona ait olan her şeyle birlikte, mevcut değildir. *Ruhsal* diriliş (ya da

yaşama kavuşturulma; bu da sonuçta yeniden doğuşun bir başka yönünü kapsar) aracılığıyla ruhsal olarak ölü olan günahlı sonsuz yaşamı alır. Onun Tanrı'nın yaşamına yabancılaşması (Koloseliler 1:21; krş. Efesliler 4:18) böylece ortadan kalkar. Bu yaşam aracılığıyla Tanrı'yla ilişki yalnızca onarılmış ve Adem'in düşüşünden önceki Tanrı'yla ilişkisinin düzeyine getirilmiş olmaz. Daha çok, bizi Tanrı'nın çocukları ve oğulları yapan bir ilişki kurulur. Ölümden yaşama geçtik! Rab İsa şöyle der: “Yaşam veren Ruh'tur; benlik hiçbir yarar sağlamaz. Size söylediğim sözler ruhtur ve yaşamdır” (Yuhanna 6:63).

14.7 Oluşun ve büyümenin sırrı

Yeni doğuş süreci hakkında genel olarak bir şey saptamak yararlıdır. Kutsal Kitap, Tanrı sonsuz yaşamı insana bağışladığında bu yaşamın insanın hangi kısmında bulunduğunu söylemez. Kimileri onun ruhumuzda olduğundan söz eder, kimileri canı vurgular. İnsanda gerçekleşen kurtuluş süreçlerini insan varlığının tek tek yönlerine bağlamak cazip gelir. Ama Kutsal Kitap ne eski ne de yeni insan hakkında bir insanbilim kitabıdır.⁹¹ Yeniden doğuşta, bir kısmı açıklanmış, ama belirli bir kısmı da gizli kalmış bir sırla karşı karşıyayız; bunun nedeni insan doğasının karmaşıklığıdır. Bu, bilimizin sınırlarını bir kez daha gösterir; ama Tanrı'nın sonsuz (ruhsal) yaşamına gerçekten kendi yaşamımız olarak sahip olduğumuz gerçeğinden hiçbir şey eksiltmez. Rab İsa'nın kendisi, Ruh tarafından gerçekleştirilen yeni doğuş sürecini rüzgâra benzetir: Uğultusu duyulabilir (yani Ruh'un üzerinde çalıştığı kişide onun etkileri algılanabilir). Ama nereden gelip nereye gittiği görülemez (Yuhanna 3:8). Yeniden doğuş bizim için ne bilimizle ne de teknikle görünür kılınabilecek gizli bir süreçtir.

Yeni yaşamın büyüme süreci de ayrıntılı olarak betimlenmez, verili olarak varsayılır. Yeni Antlaşma'nın neredeyse bütün yazarları imanda büyüme ve (sürekli) yenilenme, hareket, ayrıca ilerleme ve artan olgunluk olduğunu güvenceyle bildirir (Yuhanna 3:30; Efesliler 4:13; 1 Petrus 2:2; 2 Petrus 3:18; Koloseliler 1:10; 3:10; 1 Yuhanna 2:12-17; Galatyalılar 4:19; Romalılar 12:2; 2 Korintliler 3:18; 4:16; Efesliler 4:23). Bu az çok ilke düzeyinde betimlenir. Burada söz konusu olan her zaman, bir yandan Tanrı'nın kendisi tarafından

91. Hans-Jörg Ronsdorf, *Ve Ölüler Yine de Yaşıyor (Und die Toten leben doch)*, bölüm 3 (Kutsal Kitap'ın insan anlayışı), s. 147 vd.

başlatılan ve sürdürülen, ama öte yandan ancak bizim katkımız, onayımız ve kararımızla, ayrıca Mesih'in buyruklarını yerine getirmedeki disiplinimiz ve tutarlılığımızla gerçekleşebilen bir olaydır (Luka 8:15; 2 Petrus 1:8; Yakup 3:18; Titus 3:14). Dönüşüm süreci her zaman anılan ilkelere göre gerçekleşir. Ama milyonlarca Hristiyan'da (bu Hristiyanların özsel yapılarındaki, yaşam durumlarındaki ve kararlılıklarındaki farklılıklar nedeniyle) farklı hızda ve yoğunlukta ilerler. Tanrısal Bahçıvan her bir bitkiyle sevgiyle ilgilenir (İbraniler 12:11; Yuhanna 15:2) – hepsinde, onların Oğlu'nun suretine benzemeleri gibi tek bir büyük hedefle (Romalılar 8:29). Bu *Tanrı'nın* en büyük hedefiyse, bizim de en büyük kaygımız olmalıdır. Tanrı'yla bu paydaşlık, ya da aynı hedefe sahip olma konusundaki bu uzlaşma, yaşamımızda pek çok şeyi kolaylaştıracak ve bize daha büyük bir hedef bilinci kazandıracaktır. Böylece gündelik yaşam durumumuza bambaşka – yani Tanrısal – bir bakış kazanacağız.

Hem yeni yaşamın *oluşmasını* hem de onun *büyümesini* sağlayan yalnızca Tanrı'nın bilgeliğidir. Belirleyici olan, Tanrı'nın etkinliğinin tanındığı sonuçtur, yani Hristiyanların değişmiş yaşamında Ruh'un iyi meyvesi.

14.8 Büyüme – yaşam büyür

Büyüme son derece önemli bir konudur. Tanrı'nın yaşamı kendi başına yetkindir, ama bir insanın içine konduğunda büyümelidir. Pratikte de bütün insanı kaplamalıdır. Yeni yaşam, insanın davranışını, bilgisini ya da özünü giderek daha çok eski yaşamdan yeni yaşama doğru değiştirir (yani İsa Mesih'in özü onda giderek daha çok biçim kazanır; Galatyalılar 4:19; 2 Korintliler 3:18).

Doğaya bir bakalım. Orada buğday tarlaları yoktur. Onlar yalnızca insanların tarla açıp uygun tohumu ektikleri yerlerde vardır. Biz de eski yaşamımızda yalnızca diken ve devedikeni ürettik (Efesliler 5:11). Ama şimdi Söz'ün tohumu saçılıyor ve iyi tahıl, Tanrı için meyve büyüyor (Matta 13:23; Romalılar 6:22; 7:4). Tohum verimli “yürek toprağında” filizlenir. Tanrı'dan gelen yeni yaşam insanı böyle değiştirir. İçeride olanın ve o andan itibaren olmaya devam edenin sonucu, yeniden doğmuş insanın davranışında görülebilir: O artık kendisini doğurana yönelmiştir.

Tohumun ekildiği insanda, bir buğday tarlasında da az ya da çok devedikeni ve diken bulunabildiği gibi, kötülük hâlâ vardır. Ama yeni yaşam, yeni meyve,

aynı zamanda galip gelen bir yaşamdır (1 Yuhanna 5:4). Yeni doğmuş kişinin değişimleri bu yaşamda gelişebilir: O artık kendisine yaşamı bağışlayan Tanrı'nın izinden gidenlerden biri olmuştur. İyi toprak iyi meyve verirken, biz yaşamımızın tarlasında iyi meyve olmayı temizleriz: eski ve günahlı davranış biçimlerimizin dikenlerini ve eski, inatçı alışkanlıkları temsil eden uzun ve derin kökleri olan devedikenlerini. Bazı yabancı otlar zararsız hâle getirilinceye dek sıkı bir disiplin ve sabır gerektirir; ama Tanrı'nın bizimle ilgili hedefine kendimizi teslim ettiğimizde bu emeklere değer. Yaşamımızın tarlasında ortalıkta duran taşlar gereksiz yükler ve ağırlıklardır; bazen de büyümemizi ve ilerlememizi yavaşlatan ve engelleyen, kolayca bizi saran günahlardır (Yeşaya 5:1-7; İbraniler 12:1).

Büyümenin Kutsal Kitap'ta ne kadar önemli bir yer tuttuğu ve ne kadar sık insana uygulandığı şaşırtıcıdır. İsrail RAB'bin bağıydı ve iyi meyve vermeliydi. Bağcı Tanrı'nın kendisidir.

Yaşamımızın bağını, yani “kendi bağımızı” (Ezgiler Ezgisi 1:6) iyi korumak önemlidir. Mesih asmadır; Baba için meyve vermek üzere biz O'nun çubuklarıyız (Yuhanna 15:1-8).

Ruhsal büyüme, doğada ve insan doğamızda da gerçekleşen olağan bir süreçtir. Bu büyüme zaman ve gerekli bütün koşulları gerektirir. Büyüme sıçramalarla olmaz, kestirmeler de yoktur – hangi şeyler ve deneyimler aracılığıyla olursa olsun. “Kutsal Yazı'nın hiçbir yerinde benliğe uymaktan ruhsallığa ya da görece kaygısız bir yaşamdan Mesih'e adanmış bir yaşama ani bir sıçrama olduğu öğretilmez. Tersine, dindarlıkta büyüme, bir insanın çocukluktan olgun, yetişkin bir insana doğru olağan gelişmesi kadar olağan ve doğal olması gereken bir büyüme olarak sunulur.”⁹²

Seralar sayesinde mevsimlerin yasalarından kaçılabilir ve pek çok bitki ve sebze türü her mevsimde hasat edilebilir. Ama hepimiz biliyoruz ki serada, açık arazideki bitkilerin ulaştığı nitelikte bitkiler asla yetiştirilemez. Bu, serada yetiştirilen bitkilerin meyvelerinin tadı için de geçerlidir. Aynı şekilde ruhsal meyve de en iyi gündelik yaşamda büyür. Meyve, rüzgâra ve havaya, sıcağa ve soğuğa, kuraklığa ve yağmura maruz kaldığı açık doğada en uygun büyüme koşullarına sahiptir. “Sera Hristiyanları” olmak istemeyiz.

92. Henry Allen Ironside, *Heiligung – Zerrbild und Wirklichkeit*, s. 153.

14.9 Yetiştirmek

“Yetiştirmek” (ekip biçmek, işlemek), örneğin daha önce orman ya da bozkır olan bir yerde bir buğday tarlası açmak demektir. Pavlus “meyve verme” bağlamında şöyle der (Filipililer 2:12-13):

*“Kendi kurtuluşunuzu
korku ve titreyişle gerçekleştirin;
çünkü sizde etkin olan Tanrı’dır;
hem isteği
hem de eylemi
kendi beğenisi için.”*

Hiçbir başka Kutsal Kitap sözü, eylemde bulunma sorumluluğumuzu ve aynı zamanda Tanrı’nın eylemimizdeki etkinliğini bu kadar kısa ve öz biçimde göstermez herhalde. Biz “etkin olurken” aynı zamanda Tanrı da iş başındadır. Kurtuluş eylemde bulunmayı gerektirir: Çünkü elde edilen kurtuluşun kanıtını ortaya koymalı – evet, onu tamamlamalıyız. Bu Kutsal Kitap sözü, sorumluluğumuz ile Tanrı’nın etkinliği arasında büyük bir gerilim içerir. Ama bu gerilimi, kurtuluşun etkinliğimizden ayrı görülmesi gerektiğini ve kendi çabalarımızla hiçbir ilgisi olmadığını düşünerek öylece çözemeyiz. Tanrı Sözü’nü olduğu gibi alalım! Hatta korku ve titreyişle (yani hata yapabileceğimizin bilinciyle) kurtuluşu yaşamalı ve sık sık andığımız “kurtuluşun emir kipini” ciddiye almalıyız. Bir gün hedefe vardığımızda, bütün çabamızda her şeyi gerçekleştirenin lütfu içinde Tanrı olduğunu anlayacağız.

Peki bu ayetin ruhsal büyümeyle bağlantısı nedir? “Gerçekleştirin” kavramı Grek dilinde tarım, yani tarla işlemek için de kullanılırdı. Bu bize şunu doğrular: Tanrı Sözü’nü yüreğimize dikti, bize yeni yaşam verildi. Şimdi bu yeni yaşam tarlasının bakımını yapmalı ve onu işlemeliyiz: Bunu yaparken rahatsız eden her şeyi temizlemeli ve büyümeyle destekleyen her şeyi sağlamalıyız. Ayrıca iyi bir hasadın kaldırılabilmesini güvence altına almalıyız. Yaşamımız tarlaya benzer; elbette bu mecazi anlamda kastedilmektedir. Çiftçinin bu işi de yine Tanrı’nın kendi işidir. Her şeyi gerçekleştiren ve gerçekleştirmek isteyen Tanrı’ya güvenerek, Tanrı’nın içimizde yarattığını işleriz.

Dünyanın şeyleri yürek toprağını sertleştirir ve Tanrı'nın konuşmasına karşı duyarsız kılar. Şimdiye kadar sert olan bir toprağın, suyu emebilmesi ve yeniden meyve verebilmesi için zahmetle gevşetilmesi gerekir. Kötü ve kirli düşüncelerin yabancı otu da sürekli temizlenmelidir. Genç bitkiler, derin kökleri olan yaşlı bitkilerden daha kolay sökülür. Öyleyse onlara karşı hemen ve sürekli harekete geçelim!⁹³

14.10 Hobi mi, görev mi?

Hobi bahçıvanı yabancı otlarla ilgilenir; çünkü güzel bir bahçeye sahip olmak onun hobisidir. Bunu yapmak zorunda değildir, kimse onu zorlamaz. Bahçıvan ya da çiftçi resmini kutsal kılınmamıza uyguladığımızda, söz konusu olan, kullanabileceğimiz ya da ihmal edebileceğimiz bir seçenek değildir. Kutsal kılınma yaşamı ve ruhsal büyüme için karar vermek, yalnızca misyona gitmek ya da vaiz olmak isteyen özel bir Hristiyan sınıfına ait bir şey değildir. Tersine kurtuluş, bizi o olmadan kimsenin Rab'bi göremeyeceği kutsallığın ardından koşmakla yükümlü kılar. Kimilerine ne kadar alışılmadık gelse de: Yaşamımızda kutsallık olmadan sonunda Rab'bi göremeyeceğiz (İbraniler 12:14)!

“Çünkü üzerine sık sık yağan yağmuru içen ve uğruna işlendiği kişiler için yararlı ot yetiştiren toprak Tanrı'dan bereket alır; ama diken ve devedikenini yetiştirirse değersizdir ve lanetlenmeye yakındır, sonu da yakılmaktır” (İbraniler 6:7-8).

14.11 Yuhanna'da kurtuluşun bildirme kipi

Tanrı'nın yaşamı (sonsuz yaşam) Yuhanna'nın konusudur. O, bu yaşamı almamızı sağlayan yeni doğuşu da ele alır. Onun üç mektubunda Tanrı'nın çocukları olarak ne olduğumuzu ve bize neyin bağışlandığını bir araya getirmek istiyoruz. Onda kurtuluşun *bildirme kipi* (indikatif) şu anlama gelir (Pavlus'la olan pek çok koşutluğa dikkat edin):

- Baba'yla ve O'nun Oğlu İsa Mesih'le paydaşlık (1 Yuhanna 1:3)
- tam sevinç (1:4)
- Işıқта yürüyoruz (1:7; 2:9-11).
- O, Tanrı'nın Oğlu, canını bizim için verdi (3:16).

93. C. G. Willis, *Betrachtungen über den Brief an die Philipper*, s. 184.

- İsa Mesih'in kanı bizi her günahattan arındırır (1:7).
- O, günahlarımız için kefarettir (2:2; 4:10).
- Günahlarımız bağışlanmıştır (2:12).
- Günahlarımız kaldırılmıştır (3:5).
- (itiraftan sonra) sürekli bağışlanma ve haksızlıktan arınma (1:9)
- Günah işlediğimizde Baba'nın yanında bir Yardımcımız (Savunucumuz) vardır (2:1).
- Tanrı'nın sevgisi gerçekten bizde yetkinleşmiştir (2:5; 4:12, 17).
- Baba'nın sevgisi bize bağışlanmıştır (3:1).
- Tanrı bizi sever (4:16).
- Biz *O'ndayız* (2:5).
- Gerçek Olan'da, O'nun Oğlu İsa Mesih'teyiz (5:20).
- O'nda gerçek olan, bizde de aynı biçimde gerçektir, yani Tanrısal yaşam (2:8).
- Sonsuza dek kalırsınız (2:17).
- Kutsal Ruh'a, Kutsal Olan'dan gelen meshe sahibiz (2:20, 27).
- O bize Ruh'u verdi (3:24; 4:13).
- Baba'da ve Oğul'dayız (2:24).
- O'nun bize vaadi: sonsuz yaşam (2:25)
- Tanrı bize sonsuz yaşam verdi; bu yaşam O'nun Oğlu'ndadır (5:11, 13).
- Oğul'a ve O'nunla birlikte yaşama sahibiz (5:12).
- Sonsuz yaşam bizde kalır (yani yaşar) (3:15).
- Tanrı'dan doğmuşuz (2:29; 3:9; 4:4, 6-7; 5:1, 3, 18-19; 3 Yuhanna 11).
- Tanrı'nın çocuklarıyız (3:1).
- Tanrı'nın tohumu bizdedir (3:9).
- Tanrı'nın Oğlu'na benzeyeceğiz (3:2).
- Tanrı'nın Oğlu'nu olduğu gibi göreceğiz (3:2).
- Ölümden yaşama geçtik (3:14).
- Biz O'ndayız, O da bizde (3:24; 4:4).
- Oğul aracılığıyla yaşama sahibiz (4:9).
- Yargı günü için güvenimiz vardır (4:17).
- Korku, Tanrı'nın yetkin sevgisiyle bizden kaldırılmıştır (4:18).
- Güvenle ve O'nun isteğine göre dua ederiz (5:14-15).
- Seçilmişiz (2 Yuhanna 13).

- Tanrısal gerçek (Tanrı'nın Ruhu gibi) sonsuza dek bizde ve bizimle kalır (2 Yuhanna 2).

14.12 Yuhanna'da kurtuluşun emir kipi

Kutsamaların ve ayrıcalıkların bulunduğu yerde görevler ve sorumluluk da vardır. Bu bilgi yeni değildir, ama bu derleme bize seslenir:

- O'nun buyruklarını yerine getirmek (2:3-4; 3:22; 5:2-3; 2 Yuhanna 5)
- O'nun sözüne uymak (2:5)
- O'nun yürüdüğü gibi yürümekle yükümlü olmak (2:6; krş. 4:17)
- kardeşi sevmek (2:10; 3:10, 14; 2 Yuhanna 5)
- dünyayı sevmemek (2:15)
- dünyayı iman aracılığıyla yenmek (5:4)
- Oğul'u açıkça kabul etmek (2:23)
- O'nda kalmak (2:28)
- doğruluğu uygulamak (2:29)
- O, Tanrı'nın Oğlu, pak olduğu gibi kendini paklamak (3:3)
- günah işlememek (3:6, 9; 5:18)
- canımızı kardeşler için vermek ve yüreğimizi onlara açmak (3:16-17)
- birbirimizi eylemle ve gerçekle sevmek (3:18; 4:7; 4:11)
- sevgide kalmak (4:16)
- Tanrı'nın önünde O'nu hoşnut edeni yapmak (3:22)
- O bizi önce sevdiği için biz de severiz (4:19).
- gerçekte yürümek (2 Yuhanna 4; 3 Yuhanna 4)
- emek verdiğimiz şeyi yitirmemek için kendimize dikkat etmek (2 Yuhanna 8)
- Mesih'in öğretisinde kalmak (2 Yuhanna 9)
- gerçeğe sımsıkı bağlı kalmak (3 Yuhanna 3)
- Tanrı'nın hizmetkârlarını konuk etmek (3 Yuhanna 5-8)
- iyilik yapmak ve iyi olanı örnek almak (3 Yuhanna 11).

14.13 Sonsuz yaşam – nitelik ve nicelik

Yeni yaşamın, şimdiye kadarki her şeyi ve insanların mümkün gördüğü her şeyi gölgede bırakan bir boyutu vardır. Sonsuz yaşam yalnızca sonsuz bir varoluş değildir. Buna her insan, yeniden doğmamış olan da sahiptir. Yeniden doğuş aracılığıyla daha çok, bizi bir gün gökte, böylece sonsuz yaşamın

“evinde” olduğu yerde bulunabilir kılan bir varoluş alırız. Ama Yuhanna’nın mesajında söz konusu olan, gökten biçim almış bu yaşamın doluluğudur; bu yaşamı ancak o zaman değil, daha yeryüzündeyken şimdiden içimizde taşıyoruz. Bu yaşamın doluluğu, zenginliği ve içeriği şimdi içimizde bulunur. Böylece yalnızca bir varoluş değil, bir insanı insan yapan her şeyle birlikte yeni bir insan ortaya çıkmıştır: irade, sevgi, bilgi ve çok daha fazlası. Bu yaşamla Baba’yı tanımayı aldık (Yuhanna 17:3). Baba ve Oğul’la canlı, sevgiyle belirginleşen ve yakın bir ilişkiye ve paydaşlığa girdik. Baba ile Oğul’un sahip olduğu yaşamın aynısına sahip olmasaydık, bu asla mümkün olmazdı.

14.14 Yaşam belirtileri

Çocuklarının doğumunda bulunabilmiş olan, ne demek istediğimi bilir. Herkes merakla çocuğun ilk seslerini bekler. Çocuk ağladığında doğum mucizesi tamamlanmıştır. Ruhsal yaşamda da bu tür yaşam belirtileri vardır. Petrus yeniden doğuştan söz ettikten kısa bir süre sonra (1 Petrus 1:23), yeni doğmuş bebekler gibi Tanrı Sözü’nün saf sütüne özlem duymamız gerektiğini söyler (1 Petrus 2:2). Başka bir deyişle: Yeniden doğmuş bir insan Tanrı Sözü’ne açlık ya da ilgi duyar. Tanrı Sözü olmadan artık var olamaz; çünkü Söz onun için besin gibidir. Kurtuluşun emir kipleri arasında saydığımız diğer yaşam belirtileri şunlardır:

- Tanrı’dan doğan doğruluğu uygular (1 Yuhanna 2:29).
- Tanrı’dan doğan Tanrı’yı sever ve tanır (1 Yuhanna 4:7).
- Tanrı’dan doğan İsa’nın Mesih olduğuna inanır (1 Yuhanna 5:1).
- Tanrı’dan doğan imanlı kardeşleri sever (1 Yuhanna 5:1).
- Tanrı’dan doğan dünyayı yener (1 Yuhanna 5:4).

Yeni yaşamın bir özelliğini daha ayrıntılı inceliyoruz (1 Yuhanna 3:6, 9; 5:18):

“O’nda kalan hiç kimse

günah işlemez;

günah işleyen hiç kimse

O’nu ne görmüş

ne de tanımıştır.”

“Tanrı’dan doğmuş olan hiç kimse

günah işlemez;

çünkü O’nun tohumu onda kalır;

*ve günah işleyemez,
çünkü Tanrı'dan doğmuştur.”
“Biliyoruz ki,
Tanrı'dan doğmuş olan
hiç kimse
günah işlemez.”*

14.15 Tanrı'dan doğan günah işlemez

Bu, ilk bakışta bizi şaşırtan ve belki de üzen bir yaşam belirtisidir. Yuhanna, Hristiyanın artık hiç günah işleyemeyeceğini mi söylemek istiyor? Bunu kastetseydi, kendisiyle çelişmiş olurdu; çünkü 2. bölümün 1. ayetinde şöyle yazar:

*“Yavrularım, size bunu
günah işlemeyesiniz diye yazıyorum;
ve biri günah işlerse –
Baba'nın yanında bir Savunucumuz var,
doğru olan İsa Mesih.”*

Ondan da önce şöyle der:

*“Günahımız yok dersek,
kendimizi aldatırız, gerçek de bizde değildir.
Günahlarımızı itiraf edersek,
O güvenilir ve doğrudur;
günahlarımızı bağışlar
ve bizi her haksızlıktan arındırır.”
1 Yuhanna 1:8-9*

Yuhanna günah işlememeye çağırıyorsa, ilgili kişinin hâlâ günah işleyebileceği ve günahsız hâle gelmediği olasılığı açıkça vardır. Ne yazık ki gündelik deneyimimiz de durumun böyle olduğunun çürütülemez bir kanıttır. Ama Yuhanna'nın standardı ya da ölçütü açıkça (hiç) günah işlemememiz gerektiğidir; büyük olasılıkla bizim ifade edeceğimiz gibi “Olabildiğince az günah işlemeye çalış!” demez. Yuhanna yaşamımızın standardını daha çok İsa'nın kendisinin Tanrı hakkında söylediğinden çıkarır; buna göre “Tanrı ışıktır (mutlak olarak kutsal ve doğrudur) ve O'nda hiç karanlık (günah)

yoktur” (1 Yuhanna 1:5). Başta “Biri günah işlerse ...” dediğinde, burada kuraldan değil, istisnadan söz ettiği açıkça anlaşılır. Bu sözleri, Tanrı’dan doğanın günah işlemediği ya da (daha da açık ifade edilmiş olarak) günah *işleyemeyeceği* söylenen sözlerle bağdaştırmak için takla atmamız gerekmez. Bu kadar çelişkili görünen sözler birbiriyle bağdaşır olmalıdır.

Yuhanna burada bizi, yeni yaşamın gücü ve özü kendilerine verilmiş olanlar olarak görür. Onun gözünde burada biz, Söz’ün Tanrısal tohumuyla ortaya çıkmış olan bu yaşama sahip olanlarız. Bunun da zorunlu olarak şu sonucu vardır: Hristiyan sürekli olarak (bu, süreklilik bildiren dilbilgisel biçim olurdu) ve alışkanlık hâlinde günah işlemez. Pavlus’un deyişiyle, o günahın gücünden özgür kılınmıştır. “İmanlı bazen günah işlese de, yaşamının egemen ilkesi günah değil, günahın karıştıdır. Biz Tanrı’nın çocuklarıyız ve günah bizim için olağandışı ve doğaya aykırıdır.”⁹⁴ Hristiyan Tanrı’yı ve O’nun buyruklarını sever. Günahıtan nefret etmek onun özüne aittir. Benliğin tutkusunu yerine getirmemek için Ruh aracılığıyla yaşar ve yürür (Galatyalılar 5:16, 25).

Kimileri bunu şöyle açıklar: Yuhanna yalnızca günah işleyemeyen yeni yaşamı (onun içindeki Mesih’in yaşamını) kastediyormuş. Bu açıklama yalnızca kısmen doğrudur. Elbette bu yaşam günah işleyemez. Ama burada söz konusu olan yeni yaşamın etkinlikleri değil, Tanrı’dan doğmuş olan *kişinin* davranışlarıdır. Yeni yaşamın kendisi hiçbir şey *yapmaz*. Daha çok, ilgili kişi kendi yaşamıyla, kendi doğasıyla uyum içinde bir şey *yapar*. Kişi tam bir sorumlulukla ve kendi kararıyla bir şey *yapar*; bu arada eylemin kaynağına – yani kişinin beslendiği kaynağına – onun yaşamı ya da doğası karar verir. İlgili kişinin yeniden doğmasını sağlayan tohumdur; bu tohum aynı zamanda yeni yaşamdır. Yuhanna yeniden doğmuş insanı artık bu yaşamı süren ya da bu yaşam tarafından belirlenen ve belirginleşen kişi olarak görür. Bu yaşama günah uymaz; günah orada yabancı bir cisimdir. “Yuhanna’nın mektubu keskin karıştıklıklar içerir. Ayrıca pek çok soyut ifade içerir. Günah ve doğruluk için de durum aynıdır. Her zaman bir şey için belirleyici olan öne çıkarılır. Böylece imanlı özü bakımından doğrudur: Doğruluğu uygular ve günah işlemez. Ama bu, yaşamının karakterinin iyi olduğu anlamına gelir: Doğru yaşar ve bunun sonucu olarak günahlı yaşamaz. İmansız için bunun tersi geçerlidir.”⁹⁵

94. Alfred Plummer, aktaran John R. W. Stott, *The Letters of John*, s. 138.

95. Age., s. 137.

Yuhanna nasıl *olabileceğine* dair bir idealden değil, nasıl *olduğundan* söz eder. Bazen onun *konum* ile pratik *durum* arasındaki ayrımı (özellikle Pavlus’un kurtuluş öğretisinde kullandığımız bir anlama yardımcısını) basitçe atladığı izlenimi edinilebilir. Bu yüzden bu ifade yalnızca “kuramsal olarak”, konum bakımından ya da nesnel olarak doğru değildir; gündelik yaşamımızda pratikte de olduğumuz şeyi (kurtuluşun emir kipi) gerçekten betimler. Lütuf sayesinde konumumuzda olduğumuz şeyin (kurtuluşun bildirme kipi) ötesine geçer.

14.15.1 Kurtuluş tarihinin dört aşaması: İnsan ve günah

Hippo’lu Augustinus (354 – 430), Pelagius’la⁹⁶ tartışmasında üç Latince kavramdan yola çıkarak şu ayrımı yaptı: *posse* (“-ebilmek, gücü yetmek, yapabilecek durumda olmak”), *peccare* (“günah işlemek, hata yapmak, suç işlemek”) ve *non* (“değil”).

14.15.2 Artık günah işlememek: Mümkün mü, imkânsız mı?

Açıktır ki: Yuhanna bir imanlının “günah işleyebileceği” gerçeğini bilir. Onu dışlamaz. Günah işlemek bir Hristiyan yaşamında kural değildir. Olağan olan, Hristiyanın günah işlememesidir; çünkü Tanrı’nın gücü ona Tanrı korkusu içinde bir yaşama hizmet eden her şeyi Tanrı’yı tanıma aracılığıyla bağışlamıştır (2 Petrus 1:3). “Gerçek Hristiyan, günah işleme yeteneğini değil, buna yönelik isteğini ve hazır oluşunu yitirmiş kişidir.”⁹⁷

Yuhanna günahsızlığın ve kusursuzluğun var olabileceğinden söz etmedi (yoksa göze batan bir biçimde kendisiyle çelişirdi). Günahsızlık kendi başına olanaklı değildir; çünkü günah içimizde yaşar ve bedenimizle ve dünyasal varoluşumuzla ayrılmaz biçimde iç içe geçmiştir. Artık günah işlemek bugün ulaşılmaya değer bir şeydir (krş. Yuhanna’nın sözleri: “... günah işlemeyesiniz diye”), ama ancak yücelikte, O’na, Rab’bimize tümüyle benzediğimizde olanaklıdır.

96. Augustinus’un çağdaşı olarak onun lütuf ve kurtuluş öğretisini reddeden ve bunun yerine insan iradesinin özgürlüğünü vurgulayan Britanyalı keşiş.

97. William MacDonald, *Der vergessene Befehl – Seid heilig*, s. 45.

1. Düşüşten önceki insan	2. Düşmüş insan	3. Yeniden doğmuş insan	4. Tamamlanıştaki insan
Posse peccare	Non posse Non peccare	Posse peccare	non Non posse peccare
Günah işleyebilirdi (ama bundan kaçınılabildi de).	Günah işlememeyi beceremez; günah işlememeye gücü yetmez.	Günah işlememeyi becerebilir günah işleyebilir).	(ama Artık günah işleyemez. da)
Özgür iradesi sayesinde insan Tanrı'nın buyruğuna saygı göstermeye ya da onu çiğnemeye karar verebilirdi.	Benliktedir, günaha satılmıştır. Düşmüş insanın her eylemi günah değildir, ama günahsız yaşayamaz.	Ruhsal bakımdan yeni ve eski yaşam onun eski doğa, içindedir. Günaha eski yaratılışın dünyasal-zorlanmışlık bedensel varoluşuna kırılmıştır. Günah bağlıydı; bu işlememeye muktedir ve yerini yücelik bedeni kılınmıştır, ama ve hâlâ günah yakınlık alır. işleyebilir.	Günah ve benlik, yani Hristiyan'da, Hristiyan'da yaratılışın dünyasal-varoluşuna sona erer ve yerini yücelik bedeni sürekli Mesih'e sürekli günah yakınlık alır.

Peki deneyimimiz yüzünden, bu hedefe asla ulaşamayacağımızı bilerek hayal kırıklığına mı uğramalıyız? Yoksa Kutsal Yazı'da günahsız olmayı *başaramayacağımızı* bize doğrulayan bir dayanak mı var? Böyle bir ifade bizi çok şaşırtırdı. Hristiyan bir yandan günah işlememeye nasıl özendirilsin ve aynı zamanda bunun asla işe yaramayacağı ona nasıl açıkça bildirilsin? Bu birbirine uymaz ve eğitim açısından çok akılsızca olurdu. Yaşamımızın standardı her zaman Tanrı'nın yetkinliğidir, asla daha azı değil.

Ama biri yetkinlik durumuna (günahsız bir yaşama) ulaştığını gerçekten ciddi olarak düşünüyorsa, herhalde günahın özüne ve gerçekliğe ilişkin bakışını ve duyarlılığını yitirmiştir. Vicdanı buna karşı artık duyarlı değildir. Yaptığımız pek çok iyi şeyde bile çoğu zaman hâlâ günahın bir gölgesi görülür. Artık günah işlemediğini iddia eden, bunun kanıtını ortaya koymalı ve günahsızlığı için “tanıklar” getirmelidir: eşini, çocuklarını ve yakın çevresindeki diğer

insanları. Bunun geçerli olduğu tek bir Kişi biliyorum: İsa. Burada sık kullanılan ve her bakımdan doğru olan şu cümleyi ekliyorum: “Hristiyanlar hayal kırıklığına uğratabilir, Mesih asla.” Bu bir mazeret olarak değil, bir cesaret verici söz olarak hizmet etmelidir.

14.16 Yetkinlik – nedir?

Yeni Antlaşma, iman yaşamımız söz konusu olduğunda da sık sık yetkinlikten söz eder. Bununla kusursuzluk ya da günahsızlık kastedilmez. Kutsal kılınma anlayışımız için bu yetkinliği doğru anlamak önemlidir. Bu kavramın geçtiği Kutsal Yazı ayetlerinde en az üç anlamını ayırt edebiliriz:

14.16.1 Kurtuluş konumumuzun yetkinliği

“Çünkü kutsal kılınanları *tek* bir sunuyla sonsuza dek yetkin kıldı” (İbraniler 10:14). İsa’nın yetkin ve her şeye yeten kurbanıyla günahlarımızdan sonsuza dek özgür kıldık. Bu değişmez, kusursuz ve Tanrı’nın gözünde yetkin bir kurtuluştur. Yıkandık, kutsal kıldık, aklандık (1 Korintliler 6:11). Tanrı’nın yeni yaratılışında (2 Korintliler 5:17) yetkin kişileriz (1 Korintliler 2:6; Filipililer 3:15). Mesih’te doluluğa kavuşturulduk ya da tamamlandık (Koloseliler 2:10).

Bu yetkinlik bir lütuf armağanını ve Tanrı’nın kurtarış işini kapsar. “Bu bağışlanmış yetkinlik, mutlak günahsızlıkla ya da etik yetkinlikle karıştırılmamalıdır; ama temel yetkinlik eksiğe, ahlaki yetkinliğe ve olgunluğa doğru büyüme de olmaz.”⁹⁸

14.16.2 Hayatımızdaki yetkinlik (olgunluk): Yetişkin olmak

İlk anlam gerçekten lekesiz ve değişmez yetkinliği kastederken, Yeni Antlaşma bu kavramı ortaya çıkmış ve büyüme ya da ilerleme içinde olan bir durum için de kullanır. Bu durumun hedefi yetkinliktir (Grekçe: olgunluk), yani ruhsal yetişkinliğin olgunluğu. *Yetkin* sözcüğünün bu anlamı 1 Korintliler 14:20’de bulunur. Orada Korintlilerin toplantılarında, anlayışları bakımından çocuk değil, yetkin, yani yetişkin, olgun kişiler olmaları gerektiği söylenir. Kilise bir bütün olarak imanın ve Tanrı Oğlu’nu tanımının birliğine,

98. Erich Mauerhofer, *Der Kampf zwischen Fleisch und Geist bei Paulus*, s. 124.

yetişkin (yetkin ya da olgun) insana, Mesih'in doluluğunun tam boyunun ölçüsüne erişmelidir (krş. Efesliler 4:13). Böylece Kutsal Kitap öğretisinin *katı* yiyeceği, alışkanlık sonucu – hem iyiyi hem de kötüyü ayırt etmek için – alıştırılmış duylara sahip olan yetişkinler (yetkinler, olgunlar) içindir (krş. İbraniler 5:14).

İsa bize gökteki Baba nasıl yetkinse öyle yetkin olmamızı buyurduğunda (Matta 5:48), bu iki şeyi gösterir: Bir yandan Tanrı'nın yetkinliğini, öte yandan da O'nun izinden gidenler olduğumuz için Babamız gibi olma yönünde yaşamımızdaki süreci.

14.16.3 Gelecekteki tamamlanışta bütünsel yetkinlik

İmanımızın bir hedefi vardır: Mesih'in yanında ve O'nunla birlikte olmak ve O'na tümüyle benzemek. O'na benzeyeceğimiz zaman, bundan başka neye yetkin ya da tamamlanmış denebilir? Pavlus Mesih'le bu tam birliğin, hatta O'nun dirilişindeki birliğin ardından koştu, ama ona henüz ulaşmamıştı: “Buna (ölülerden dirilişe ve böylece bedeninin de kurtuluşuna) şimdiden eriştiğimi ya da şimdiden tamamlandığımı (yetkinliğe vardığımı, yani hedefe ulaştırıldığımı) söylemiyorum” (Filipililer 3:12). Değiştirileceğimiz ya da dirileceğimiz gün bizi ruh, can ve beden bakımından yetkin kılacaktır (hedefe ulaştıracak, tamamlayacaktır) (krş. Koloseliler 1:28).

14.17 Varlığımızdan değil, yaptıklarımızdan sorumluyuz

Bazen biri için “doğası gereği davrandı” deriz. Bununla, onun neyi yapıp yapmayacağına kendisinin karar vermediğini, çünkü doğası tarafından sürüklendiğini kastederiz. İnsanlar yargı gününde doğaları gereği ne olduklarına göre değil, kendi sorumluluklarıyla ve tümüyle bilinçli olarak yaptıklarına göre yargılanacaklardır (Romalılar 2). Bu, imanlı için de geçerlidir. Günah işlediğinde bunu, onun eski doğası, eski “ben”i ya da benlik olduğunu söyleyerek mazur gösteremez. Ruh aracılığıyla mı yoksa benlik aracılığıyla mı yürümek istediğimize her zaman karar vermek zorunda kalacağız. Tanrı'nın Ruhu'ndan yaşamak bizim için alışılmış bir rutin olabilir ve olmalıdır. Tanrı'nın niyeti ve bizimle ilgili hedefi budur. Bu sürekli, inatçı ve tüketici bir çatışma, iyi olan için sürekli karar verme olmak zorunda değildir. Yeni insanlar olduğumuz gerçeğini – yeni bir yürekle, yeni bir

yaşamla ve yenilenmiş bir ruhla – imanla kabul etmeliyiz. Bu yeni varoluşun bilinci içinde yaşayabiliriz de. Bir kelebek bir zamanlar tırtıldı; ta ki başkalaşım mucizesiyle tümüyle değişene dek. Aynı böcek olsa da, bu iki varoluş biçimi arasında hiçbir benzerlik yoktur. Kelebek çiçekten çiçeğe uçar. Şimdi “ne hâline geldiyse o olmasa” ve kendini hâlâ bir tırtıl gibi hissetse, bu çok tuhaf olurdu. Kendini tırtıl sanan bir kelebek! Komik, ama aynı zamanda ciddi bir karşılaştırma; çünkü pek çok Hristiyan yaşamında aynı izlenimi verir. “Dünyasal” şeylerle tıka basa doyan bir tırtıl gibi değil, uçan ve “göksel bereketle” yaşayan kelekeler gibi davranalım! Yeni kimliğimizi yaşayabiliriz ve yaşamalıyız: Yaşıyorum, ama artık ben değil! Mesih bende yaşıyor (krş. Galatyalılar 2:20).

14.18 Yeni ve eski doğa aynı anda içimizdedir

Eski ve yeni doğanın aynı anda içimizde olması ve (Kutsal Kitap’ın diliyle söylersek) Mesih’in ve günahın aynı anda içimizde yaşaması bizim için bir sır olarak kalır. Ama Kutsal Yazılar, deneyimimizin de doğruladığı bu durumu öğretir. Tanrı’nın kötülüğü kurtuluş gününe kadar içimizde bırakmaktaki amacı ne olabilir? Kötülük yaşanmamalı, ama yine de fark edilmelidir; öyle ki bu kısa süre içinde kötülüğün gerçekte ne olduğunu ve günah sayılmanın Mesih için ne anlama geldiğini giderek daha çok kavrayalım.

Hristiyanın yalnızca tek bir doğası (yani yalnızca yeni doğası) olduğu öğretisi, ilgili ayetler incelendikten sonra açıkça reddedilmelidir. Mesih’te ne kadar yetkinsek, hâlâ üzerimizde taşıdığımız benlik de o kadar bozuktur. Benlik bedensel varoluşumuzla ayrılmaz biçimde bağlıdır (“benlik” adı da buradan gelir; Kutsal Kitap’taki sözcük [Almanca: *Fleisch*, Grekçe: *sarx*, “et”], hem bedendeki dünyasal varoluş için hem de bedende, yani “ette” yaşayan eski günahlı öz ya da eski doğa için kullanılan bir ve aynı kavramdır). Tek tek her Hristiyan için günahlı benliğin mutlak sonu ancak bedensel ölümle ya da bütün imanlıların göğe alınışta değiştirilmesiyle gelir.

14.19 Sonuç

Yeniden ve *yukarıdan* doğmak öylesine büyük bir olaydır; çünkü insanın bütün bilgeliği, tekniği ve gücü bunu gerçekleştiremez, ardından gözle görülür biçimde gerçekleşen değişikliği de gerçekleştiremez.

Bir günahkâr tövbe ettiğinde gökte sevinçten bir kıpırdanma olur – tıpkı çocuk doğup ilk yaşam belirtileri “duyulduğunda” bir anne ile babanın yaşadığı gibi. Bebeğin bağımsız hâle gelinceye kadar çok ilgiye ve bakıma ihtiyacı vardır. Bu, benzer biçimde ruhsal yaşam için de geçerlidir. Yaratılış çoğu zaman ruhsal gerçeklerin bir yansımasıdır; bunlar da ruhsal gerçekleri daha iyi anlamamıza yardım eder. Çocuklar gençlere dönüşür, gençler de bir gün Mesih’te babalar olacak biçimde büyür (1 Yuhanna 2:13-14).

Bugün “yeni doğa”dan söz ettiğimizde, aslında “yeni olan, yani Tanrı’nın bağışladığı sonsuz yaşam” kastedilir; bu yaşamı aynı zamanda Rab İsa’nın kendisi kişiliğinde somutlaştırır. Bu yaşamın kaçınılmaz olarak belirli bir türü, belirli bir özü, yani kendine özgü bir doğası vardır. Bu, bu yaşamın yalnızca bir varoluşu (yani var olmayı) betimlemediği, aynı zamanda kimin el yazısını taşıdığına ve ahlaki bakımdan nasıl ortaya çıktığına da tanıklık ettiği anlamına gelir. Bir kez daha hatırlatalım: “Tanrısız doğa” kavramı Yeni Antlaşma’da yalnızca bir kez geçer ve Tanrı’nın özünün ve niteliklerinin içimizde nasıl geliştiğine ve yaşamımızda nasıl ortaya çıktığına işaret eder.

Pavlus’la başladıktan sonra, şimdi Yuhanna ve Petrus ile Yakup’la birlikte de bütün dağlara tırmanmış olduk. Tanrı’nın özündeki ve kurtuluşundaki büyüklüğünü gözümüzde büyüten pek çok büyüleyici manzara ve iç görü edindik. Tanrı’yı, O’nun özünü ve işlerini tanımak yüreklerimizi doldurmak istiyor.

Yeniden doğmuş olanların yaşamı yalnızca bir varoluş, yalnızca var olmak ve göğü beklemek değil, her şeyden önce bolluk içinde bir yaşamdır. Tanrı seve seve ve bol bol verir; bunu ancak gökte olduğumuzda anlamamalıyız.

15. Mizaç ve karakter

Gerçek Hristiyanlığın başlangıcı köklü bir yenilenmeyle başlar; bu temel üzerinde Mesih'e benzemeye doğru sürekli bir değişim gelir. Mizacın iman yaşamım ve galip gelen yaşamım üzerinde nasıl bir etkisi vardır?

İnternetteki özgür ansiklopedi Wikipedia kısaca şu açıklamayı veriyor: “Mizaç, bir canlının nasıl davrandığını ve tepki verdiğini, yani onun davranış tarzını betimler. Bu tarz derinlere kök salmıştır ve duygusal, motor ve dikkatle ilgili tepkilerden ve öz düzenlemeden oluşur. Kavram, dayanıklılık, uyarılma eşiği, ruh hâli ve tempo gibi görece sabit ve dolayısıyla tipik davranış özelliklerini anlatır.”⁹⁹

“Neredeyse 2500 yıllık mizaç öğretisi, insanları temel yaradılışlarına göre sınıflandırır ve bugün bilimsel açıdan eskimiş bir kuramdır ... Kökeni, Kos’lu Hipokrat’a (Yunan hekim, MÖ 460 – 375) atfedilen humoral patolojiye (dört sıvı öğretisine) dayanır ... Dört sıvı öğretisinin dört mizaç öğretisiyle birleştirilmesi, vücudun dört sıvısının (“humores”) her birine bir mizaç atayan Bergamalı Galenos tarafından gerçekleştirildi. Bu dört sıvıdan hangisi baskınsa, onunla bağlantılı mizaç da o ölçüde belirgin biçimde oluşurmuş ... :

- Kan (“Sanguis”): Sanguinik (neşeli, etkin)
- Balgam (“Phlegma”): Flegmatik (edilgen, ağır)
- Kara safra (“Melas Cholé”): Melankolik (hüzünlü, düşünceli)
- Sarı safra (“Cholé”): Kolerik (sinirli ve kolay heyecanlanan).¹⁰⁰

15.1 Kutsal Kitap ve mizaç öğretisi

Bir yandan şunu saptamak gerekir: Mizaç öğretisinin kökeni putperesttir. Öte yandan bilimsel olarak eskimiş olduğu da bir gerçektir. Bu iki saptama, bu öğretinin Kutsal Kitap’ta geçmemesi ve oradan çıkarılamaması gerçeğiyle ilgilidir. Kutsal Kitap, ikinci kısmının (Yeni Antlaşma’nın) yazıldığı zamanda zaten var olan bu öğreti hakkında düpedüz hiçbir şey söylemez.

99. İnternette şu adreste bulunabilir: <http://de.wikipedia.org/wiki/Temperament>.

100. İnternette şu adreste bulunabilir: <http://de.wikipedia.org/wiki/Temperamentenlehre>.

Yine de bebeği banyo suyuyla birlikte dökmek istemiyoruz. Mizaçlar bir gerçekliktir; bu nedenle (kendi) mizacımıza bakmak yararlı olabilir. Bu öğreti eskimiş olsa bile, her insanın, çoğu zaman az ya da çok, sayılan dört mizaçtan birine ya da bunların bir karışımına uyan bir mizacı vardır.

Yeniden doğuşumdan sonra da önceden olduğum kişi olarak kalırım; ama bana Mesih'in doğasına ve özüne sahip yeni bir ruhsal yaşam bağışlandı. Bu yaşam kişiliğimi biçimlendirmelidir. Mizacımın sözde güçlü yanları bile Mesih olmadan değersizdir. Yalnızca O'nunla dolu kişilikler Tanrı'nın yeni yaşam için koyduğu ölçüye uyar: Mesih, olduğumuz yeni yaratılışın yol göstericisi ve ölçüsüdür. Mesih'in özü de Ruh'un meyvesinde dile gelir. Kişilik gelişimimiz için ölçümüz budur. Mizaçları incelemenin, Hristiyanlığımızın asıl amacına bağlı kaldığı sürece bir yeri vardır.

Mizaçların güçlü ve zayıf yanlarına bakmak yararlıdır. Bunlarla her gün karşı karşıyayız; bunlar yaşamımızın bir parçasıdır ve böylece iman yaşamımıza da aittir. Yapımızı (anne babamızdan miras aldığımızı) kolayca değiştiremeyeceğimizi biliyoruz. Nasıl bir yapıya sahip olduğumuzu tanımak kesinlikle yararlıdır; çünkü bu yolla olumsuz şeyler ve Mesih'e benzemeye doğru büyümemizi engelleyebilecek ve tıkayabilecek davranış biçimleri de açığa çıkar. Flegmatik'in uyuşuk davranışı çoğu zaman etkin bir iman yaşamının önünde bir engeldir. Aynı şey kolerik'in aceleci davranışı ve yargısı için de geçerlidir. Karşı önlem alabilmek için bu tür olumsuz yönlerin farkına varmalıyız. Bunun için bir test pekâlâ yardımcı olabilir.

Ruhsal yaşamımız ve armağanlarımız açısından mizaçlarla aşırı uğraşmak, dikkati büyük ölçüde kendimize yöneltir. Kendimizi ve işimizi sınamamıza ilişkin bazı çağrılar vardır, ama ilke neredeyse her zaman Mesih'e bakmamız gerektiğidir. Değişimi sağlayan budur; elbette bu değişimde bizim de payımız vardır.

W. J. Ouwenel: "Onlar (Ole Hallesby, Tim LaHaye ve Henry Brandt), yürek Tanrı'dan yüz çevirip kendini günaha teslim ettiğinde dört mizaçta yaşamın nasıl görüldüğünü ortaya koydular; o zaman mizaçların kötü yanları üstün gelir. Ama yürek Tanrı'ya yönelmiş olur ve kendini Kutsal Ruh'un yönetimine emanet ederse, o zaman kişilikteki güçlü yanlar geliştirilebilir ve Mesih; sanguinik'in sıcaklığında, içtenliğinde, canlılığında, güler yüzlülüğünde, iyimserliğinde; kolerik'in önderliğinde, kararlılığında, ekip ruhunda, azminde, girişimciliğinde; melankolik'in sadık dostluğunda, yaratıcılığında, özveriye

hazır oluşunda ve flegmatikğin sükûnetinde, güler yüzlülüğünde, dinlemeye hazır oluşunda, düzenliliğinde, temkinliliğinde biçim kazanır ...

Biyotik ve psikik yapılar ve ... mizaçlar ve kişilik tipleri üzerine yapılan bütün araştırmalara karşın insan, karakterinin kötü yanlarına tümüyle teslim olmuş, önceden programlanmış bir robot değıldir. Burada da Kutsal Kitap da, ruhsal danışmanlık uygulaması da her şeyin yüreğın yönelimine bağı olduğunu bize öğretir. Gerçekten de bir insanın mizacı kalıtsal yapısıyla belirlenmiştir; dolayısıyla neredeyse değışmezdir (yaşam boyunca bunda küçük değışiklikler olabilse de insanın bunun üzerinde hiçbir etkisi yoktur). Ama **mizacı karakterden** iyi ayırt etmek gerekir. Karakter, bir insanın davranış özelliklerinin sonucudur; bu özellikler ise yalnızca mizaç tarafından değıl ... her şeyden önce yürek tarafından belirlenir.

Bir insan Mesih'e iman eder ve böylece yeniden doğarsa, yeni bir mizaç almaz (nasıl başka bir beden de almıyorsa), ama 'yeni bir yürek' alır: Yüreğın kökten yeni bir eğilimini, bütünüyle yeni bir tutumu, bakışı, yeni bir yaşam anlayışını. Artık onun yaşamında bambaşka edimsel ve güdüsel etkenler rol oynamaya başlar; ayrıca yeni bir bilgi ve yeni bir düşünme biçimi (yani yeni bir 'bilış') ve yeniden yönlendirilmiş bir istek (konatif¹⁰¹ etken). Böylece yenilenmiş insan, mizacının (geniş!) yapısal sınırları içinde, söylendiğı gibi Mesih'in bütünüyle eşsiz bir biçimde biçim kazandığı bambaşka bir karakter geliştirebilir."¹⁰²

Mizaç, yani kalıtsal yatkınlık ve eğilim, imanlıda kutsal kılınır ve böylece Tanrı için kullanışlı hâle gelir. Örneğın sanguinikın güler yüzlülüğü Tanrı için yararlıdır. Ruh'un içte yaşaması ve yönetimiyle bu, Tanrı için bir meyve bile olur. Bu, her mizacın bütün "iyi" yanları için geçerlidir; insan olmanın yatkınlıkla ya da mizaçla ilgili yanı Tanrı'nın ilk yaratılışına aittir ve dolayısıyla daha düşüşten önce Adem'in de bir özelliğıydi. Ne yazık ki günah mizacı da bozulmalara uğratmıştır; bunları tutarlı biçimde ortadan kaldırmak gerekir.

15.2 Karakter ve değışimi

Karakter, bir kişinin tanınabilir niteliğıdir. Bu kavramı az çok iyi biliyoruz. Çoğu zaman iyi ve ulaşılmaya değer insani niteliklerle, yani toplumda ve son zamanlarda özellikle finans dünyasında eksik olan şeylerle ilişkilendirilir.

101. "Konatif", "dürtüsel", "bir şeye yönelen, çabalayan" anlamına gelir.

102. W. J. Ouwencel, *Psychologie, Ein bibelorientiert-wissenschaftlicher Entwurf*, s. 168 (vurgu eklenmiştir).

Frenlenmemiş açgözlülük, kendini sevme ve bencillik, bundan sonra geleceklerin bir ön tadını veriyor. Toplum, ayartmaya da direnen iyi ve sağlam bir karakterin ahlaki çöküşü durdurmasa bile frenleyebileceğini seziyor.

Ama kendi yaşamımıza bakalım. *Karakter* sözcüğü, bir madeni paraya ya da bir mühüre biçimini veren basma kalıbından türemiştir. Bizi biçimlendiren nedir ve bizden algılanan nedir? Daha da önemli olan soru şudur: Kimse bizi görmediğinde karakter bakımından kimiz ve nasılız? Bir atasözü şöyle der: “İnsanın yüzünü aydınlıkta, karakterini karanlıkta tanırsın.”

Dünyanın ihtiyaç duyduğu şey İsa’da gerçek olmuştur. O’nun özü bizde gerçek olabilir. İyi bir karakter Kutsal Ruh’un meyvesiyle ve böylece İsa’yla biçimlenmiştir. Ama gökten zembille inmez. Tanrı onu, isteğimizi atlayarak sihirle yüreğimize de koymaz. O, karakteri O’nun yönetimi altında, O’nun gücü ve lütfuyla geliştirmemiz için bize her şeyi verir. Karakteri çalıştırmalı ve böylece güçlendirmeliyiz. Bizim sorumluluğumuz budur. Sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimden oluşan ruhsal meyveyi, öğrenip alıştırma yaparak alışkanlıkla konuşur hâle gelinceye kadar, adeta yeni ya da ikinci bir dil gibi öğrenmemiz gerekir. Ruhsal karakter yaşamımızda olağan hâle gelmelidir.

Karakter, iş ciddiye bindiğinde ve baskı altında ya da ayartma içinde olduğumuzda kendini gösterir. Bu yüzden Pavlus da benliğin isteklerini karşılamanın yollarını düşünmememizi, tersine Rab İsa Mesih’i giyinmemizi söyler (Romalılar 13:14). Sağlamlaşmış (yani çalıştırılmış ve azimle peşinden gidilmiş) bir karakter, aşırı durumlarda, yeniden doğuşundan beri öğrendiği ve Tanrı’nın yolu olarak değer verdiği ruhsal ilkelerden vazgeçme ayartmasına direnebilir.

Karakterini nasıl çalıştırırız? Öğrenerek ve uygulayarak. Bu “ruhsal karakterin” nasıl bir şey olduğunu anlamak için öğrenmek gerekir. Onu içselleştirmem bana adeta reçete edilmiştir. Küçük adımlarla bu nitelikleri giderek daha çok uyguluyoruz; çünkü bunu istiyoruz.

Mizaç yaşam boyunca neredeyse değişmeden kalırken, karakter hem iyiye hem de kötüye doğru değişime uğrar. Karakterin temeli istek ve onun kendini kabul ettirme gücüdür. Yeni bir yüreğimiz ve yenilenmiş bir isteğimiz vardır. Bu, hedefe varıncaya dek değişme isteğinin eşlik etmesi gereken yeni bir yaşamın başlangıcıdır.

Mizaç öğretisinde olduğu gibi, *karakter* sözcüğü de Kutsal Kitap'ta bulunmaz. Ona en yakın olan, Kutsal Kitap'taki erdem kavramıdır (Filipililer 4:8; 1 Petrus 2:9 [Tanrı'nın niteliği]; 2 Petrus 1:3, 5). Kutsal Kitap, kendi zamanındaki filozofların erdem öğretisini izlemez. Benzerlikler kısmen erdemin neyle belirgin olduğunda, kısmen de erdemin alıştırma ve çalışmayla geliştirilmesindedir. Kutsal Kitap açısından bakıldığında erdemin ya da karakterin ve onun Mesih'e benzerliğe doğru değişiminin hedefi Tanrı'nın kendisi ve O'nun Egemenliği'dir. Kendi başına amaç olan bir kişisel başarı değil, Kutsal Ruh tarafından yenilenmiş bir irade gücü ve bundan doğan, Tanrı'nın yüceliği ve başkalarının yararı için yapılan uygulama, Tanrı'nın yeni dünyasının son hedefine varacak olan dönüşümümüzün Kutsal Kitap'taki tablosuna ve hedefine uygundur.

“Düşüncelerine dikkat et, çünkü onlar söz olur.

Sözlerine dikkat et, çünkü onlar eylem olur.

Eylemlerine dikkat et, çünkü onlar alışkanlık olur.

Alışkanlıklarına dikkat et, çünkü onlar karakterin olur.

Karakterine dikkat et, çünkü o kaderin olur.”

16. Son söz

Öyle zamanlar olur ki, her şey insanın başından aşar ve artık ne yapması ne de neyi bırakması gerektiğini bilemez. Bazen benlik öyle bir patlak verir ki, kendimize şaşırır ve kendimizden korkarız. Bazen de kayıtsızlığımız karşısında aynı ölçüde korkarız. Yetkinliğe giden yolda dünyasal varoluşumuz içinde bulunduğumuz sürece bütün bunlar karşımıza çıkacak ve bize eşlik edecektir. Bu saptama hiçbir şeyi mazur göstermek için yapılmıyor. Ama ruhsal gerçeğin yaşamımızda ne kadar geliştiği söz konusu olduğunda dürüst kalmak da istiyoruz.

Pes etmeden cesaret bulalım! İçimizden pes etmek gelse bile, bu en kötü çözümdür. Boyun büküp teslim olmak, benlikten ve İblis'ten kaynaklanır!

Baba her adımımızda bize yardım eder – o adım ne kadar küçük ya da büyük olursa olsun. Hedefe giden yolda ilerlememiz gerekiyor. O'ndan uzaklaştığımız zamanlar yaşasak bile O bize yakındır ve O'nun kollarına geri dönmek için her zaman tek bir adım yeter.

Belki de dağ yürüyüşleri öyle uzun ve yorucu oldu ki, artık ağaçlardan ormanı göremiyorsunuz. Elbette, bu konudaki bütün Kutsal Kitap metinlerini bir araya getirdiğinizde bu oldukça kapsamlı bir iştir. Ama ruhsal anlayışta Tanrı'nın gerçekleştirdiği bir büyümeyi yaşıyoruz. Bunun için de zaman gerekir. Bunu ne zorlayabiliriz ne de kısaltabiliriz. Tanrı bizimle kendi yolunu yürür. O bizden yanadır ve biz O'nun korumasındayız. O, yalnızca hatalarımızla ve başarısızlıklarımızla ilgilenen bir köle sürücüsü gibi arkamızda durmuyor. Tam tersine: Bizi oğulları, yani çocukları olarak kabul etti ve O'nun yüceliği için yaşayabilmemiz için bize her şeyi sağlıyor.

Pavlus bile, yüceliğe giden yolda tam da bu hedefe henüz ulaşmadığını ve henüz yetkinliğe de erişmediğini söyleyerek bizi teselli eder. Ama onun yönü doğrudur; hedefe doğru koşar, çünkü onu – Mesih – yakalamış ve kavramıştır. Onun sırrı budur.

Taraf değiştirme ve bütün çaba, bütün adanmışlık, bütün emek, bütün feragat, bütün kararlılık karşılığını bulacaktır. Yücelikte bu eşsiz olanağa artık sahip olmayacağız. Bu nedenle “bedendeyken” (2 Korintliler 5:10), yani

dünyasal varoluşumuz içindeki zamanımız son derece değerlidir. Bu zaman tekrarlanamaz; içinde karşımıza çıkan olanaklar da bir daha önümüze gelmez.

*“Tanrı bize korkaklık ruhu
(yulgunluk, ürkeklik) vermedi;
tersine (ruhunu)
gücün,
sevginin
ve sağduyunun
(disiplin, özdenetim, dengelilik).”*
2 Timoteos 1:7

Hedefe giden yolumuz, ruhsal büyümede ve kutsallaşmada yalnızca sürekli bir yokuş yukarı değildir. Yokuş aşağı da vardır, duraklama ve durgunluk da vardır, ama yokuş yukarı da vardır. Yön doğru olmalıdır; hedefin kendisi de bizi kendine çeker – imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa’ya bakarak!

17. Kaynakça¹⁰³

- Adams, Jay E., *Grundlagen biblischer Seelsorge*, Gießen, 1983.
- Anderson, Neil T., *Neues Leben – neue Identität*, Lage, 1994.
- Anderson, Neil T., *Restored, Experience Life with Jesus*, Franklin, ABD, 2007.
- Anderson, Neil T., *Spiritual Warfare*, Ventura, California, ABD, 2000.
- Anderson, Neil T., *Steps to Freedom in Christ*, Oxford, 2000.
- Anderson, Neil T., *Winning the Battle within*, Eugene, Oregon, ABD, 2004.
- Barclay, William, *Geist oder Fleisch*, Augsburg, 1967.
- Binde, Fritz, *Vom Geheimnis des Glaubens*, Wuppertal, 1979.
- Bullinger, Dr. E. W., *Die zwei Naturen in dem Kind Gottes*, Düsseldorf, 1907.
- Burkhardt, Helmut, *Christ werden, Bekehrung und Wiedergeburt*, Gießen, 1999.
- Custance, Arthur C., *Man in Adam and in Christ*, Grand Rapids, 1975.
- Edman, V. Raymond, *Das ausgetauschte Leben*, Kassel, 1963.
- Eldredge, John, *Der ungezähmte Christ*, Gießen, 2005.
- Gahan, M. C., *The Soul's Transfer from Adam to Christ*, Michigan, 1957.
- Gibson, Jean, *Training im Christentum 3*, Bielefeld, 1990.
- Heijkoop, H. L., *Der Heilige Geist*, Zürich, 1955.
- Hession, Roy, *Nicht ich – sondern Christus*, Bad Liebenzell, 1980.
- Hille, Rolf (ed.), *Ein Mensch, was ist das?*, Wuppertal, 2004.
- Hole, F. B., *Das große Heil Gottes*, Zürich, 1979.
- Ironside, Henry Allen, *Heiligung – Zerrbild und Wirklichkeit*, Bielefeld, 1989.
- Käser, Ernst, *Rechtfertigung des Lebens*, Herblingen, 1989, 2. baskı.
- Kelly, William, *Die Lehre des NT über den Heiligen Geist*, Neustadt, 1975 (1880).
- Kettling, Siegfried, *Wer bist du, Adam?*, Wuppertal, 1978.
- Lutzer, Erwin W., *Das widerspenstige Ich*, Bielefeld, 2011.
- MacDonald, William, *Der vergessene Befehl: Seid heilig!*, Bielefeld, 1988.
- Markmann, Otto, *Weiter zu etwas Höherem*, Watchman Nee'nin “Das normale Christenleben” adlı kitabına eleştirel bir yanıt.
- Mauerhofer, Erich, *Der Kampf zwischen Fleisch und Geist bei Paulus*, Frutigen, 1980.

103. Adı geçen kaynaklardan yararlandım ve kısmen alıntı da yaptım. Ancak bu listeye almış olmam, sıralanan kitaplardaki bütün ifadelere katıldığım anlamına kesinlikle gelmez.

- Medema, H. P., *Romeinen 7; Het normale en het abnormale christlijke leven*, Vaassen, 1998.
- Modersohn, Ernst, *Die herrliche Freiheit der Kinder Gottes*, Bielefeld, 2008.
- Nee, Watchman, *Befreiung*, Stuttgart, 1978.
- Nee, Watchman, *Das normale Christenleben*, Wuppertal, 1972.
- Nee, Watchman, *Der geistliche Christ*, cilt 1 – 3, Heerbrugg, 1975.
- Nee, Watchman, *Freiheit für den Geist*, Winterthur, 1969.
- Nee, Watchman, *Geistliche Erkenntnis*, Berneck, 1978.
- Nitsche, Walter / Peters, Benedikt, *Dämonische Verstrickungen – Biblische Befreiung*, Berneck, 1989.
- Nitsche, Walter, *Versagen und innere Zerrissenheit*, Berneck, 1989.
- Ouweneel, Willem J., *Geestelijke Strijd*, Vaassen, 1998.
- Ouweneel, Willem J., *Geloofs-Zekerheid*, Vaassen, 1996.
- Ouweneel, Willem J., *Hoe lief heb ik uw Wet!*, Vaassen, 2001.
- Paxson, Ruth, *Life on the Highest Plane, God's Plan for spiritual Maturity*, Grand Rapids, 1983.
- Pink, Arthur, *Practical Christianity*, Michigan, 1974.
- Ryrie, Charles C., *Ausgewogen statt abgehoben*, Dillenburg, 1994.
- Ryrie, Charles C., *Hauptsache gerettet?*, Dillenburg, 1998.
- Ryrie, Charles C., *Ihr werdet Kraft empfangen*, Dillenburg, 2003 (1965).
- Schirmmacher, Thomas, *Ethik*, cilt 1, *Das Gesetz der Liebe*, Nürnberg, 2001.
- Steidl, Grant, *Konflikt!, Der Christ im Widerstreit*, Hückeswagen, 1992.
- Steinberger, Georg, *Das Geheimnis eines siegreichen Lebens*, Stuttgart, 1983.
- Stott, J. R. W., *Men Made New*, London, 1966.
- Thomas, Major W. Ian, *Christus in euch – Dynamik des Lebens*, Holzgerlingen, 2008.
- Thomas, Major W. Ian, *The Indwelling Life of Christ*, Colorado Springs, 2006.
- Thomas, Major W. Ian, *The Saving Life of Christ*, Grand Rapids, 1961.
- Thomas, Major W. Ian, *Tote können nicht sterben*, Neuhausen-Stuttgart, 1973.
- Trumbull, Charles G., *Befreiung von der Macht der Sünde*, Basel, 1986.
- Willard, Dallas, *Aus dem Herzen leben* (özgün adı: *Renovation of the Heart*), Gießen, 2004.
- Willard, Dallas, *The Divine Conspiracy, Rediscovering our hidden Life in God*, New York, 1997.

Konuyla ilgili kısa yazılar, makaleler ve denemeler

- Blackburn, John S., *Die Befreiung im Römerbrief*.
Böhm, Heinz, *Die geleugnete Wirklichkeit*, Berneck, 1993.
Cutting, George, *Die beiden Naturen*, Zürich.
Cutting, George, *Freedom from Sin: What is it?*
Ebertshäuser, Rudolf, *Mit Christus gekreuzigt und auferweckt*, Leonberg, 2009.
Glassford, Greg, *Hey, Fleisch! Hier spricht dein Geist!*, Hamburg, 2004.
Grant, F. W., *Deliverance: What is it?*
Grant, F. W., *Life in Christ and sealing with the Spirit*, Bedford.
Grant, F. W., *Some Themes on the second Part of Romans*, Bedford.
Grant, F. W., *The two Natures and what they imply*, Bedford.
H. E. C., *The Believer's two Natures*.
Herrick, Greg, *Old Man and New Man in Paul*, 1999.
John MacArthur's One Nature Teaching,
<http://www.middletownbiblechurch.org/doctrine/1natjm01.htm>
Lüscher, Albert, *Der alte und neue Mensch*, Langenthal, 1971.
Lüscher, Albert, *Euer Leben ist verborgen*, Langenthal.
Pink, Arthur W., *The Christian in Romans 7*.
Scofield, C. I., *The two Natures*.
Trachsel, Walter, *Ein reines Herz?*, Frutigen.
Trachsel, Walter, *Gibt es ein Leben im Sieg*, Frutigen, 2003.
Trachsel, Walter, *Heilig sein oder heilig werden?*, Frutigen, 2009.
Trachsel-Pauli, Ernst, *Heiligung nach Geist, Seele und Leib*, Frutigen, 2000.
Wallis, Reginald, *The new Life, Talks with Christians about Practical Victory*, New Jersey, 1932.

İnternet siteleri

- <http://www.bibelkommentare.de>;
<http://www.biblecentre.org/>;
<http://www.bodedesheils.nl/>
<http://www.soundwords.de/>
<http://www.streitenberger.com/>: Kutsal Kitap Grekçesi e-posta listesi
(Mailingliste-Bibelgriechisch; serbest erişim, Grekçe bilenler arasında bilgi

alışverişi; Kutsal Kitap metni hakkında dil bakımından soru sorma ve yanıt alma olanağı).

Yorumlar

- Brockhaus-Kommentar zur Bibel*, Wuppertal, 1985.
- Calvin, Johannes, *Auslegung der kleinen paulinischen Briefe*, Neukirchen, 1963.
- Cecil, A. P., *A Summary of the Epistle to the Romans*.
- Coates, C. A., *Ein Überblick über den Brief an die Römer*, Leipzig.
- Cousar, Charles B., *Galatians, A Commentary for Teaching and Preaching*, Atlanta, 1982.
- Darby, J. N., *The Collected Writings*, Winschoten, 1972 (yeniden baskı).
- Ellicott, Charles John, *Bible Commentary*, London, 2004 (yeniden baskı).
- Grant, F. W., *The Numerical Bible*, New Jersey, 1901.
- Greijdanus, Dr. S., *Korte Verklaringen*, Kampen, 1932.
- Hoehner, Harold W., *Ephesians, An exegetical Commentary*, Michigan, 2002.
- Jantzen, Herbert, *Vorträge zu Röm 6 – 8*, 1997.
- Kelly, William, *Lectures Introductory*, 1869.
- Kelly, William, *Lectures on the Epistle to the Ephesians*, Oak Park.
- Kelly, William, *Notes on the Epistle to the Romans*, Sunbury, 1981 (1873).
- Kelly, William, *The Bible Treasury*, Winschoten.
- Kelly, William, *The Epistles of Peter*, London, 1904.
- Kramer, G. H., *Christus ons leven*, Vaassen, 1994.
- Lee, Witness, *Der Brief des Paulus an die Epheser*, Stuttgart, 1980.
- Lincoln, William, *Assembly Writer Library*, Glasgow, 1980.
- MacDonald, William, *Kommentar zum NT*, cilt 1, Bielefeld, 1992.
- Medema, H. P., *De nieuwe Mens*, Vaassen, 1991.
- Medema, H. P., *Der Brief an die Römer*, Bielefeld, 1992.
- Medema, H. P., *Het leven is geopenbaard, De Eerste Brief van Johannes*, Vaassen, 1993.
- Nicholson, J. B., ve Waugh, G. P., *Was die Bibel lehrt, 1. und 2. Petrusbrief*, Dillenburg, 1991.
- Ouweneel, W. J., *De vrijheid van de Geest*, Vaassen, 1997.
- Ouweneel, W. J., *Christus unser Leben*, Schwelm, 1984.
- Remmers, Arend, *In Christus gesegnet*, Hückeswagen, 2004.

- Schaeffer, F., *Allein durch Christus, Die zentralen acht Kapitel des Römerbriefs*, Holzgerlingen, 1999.
- Smith, Hamilton, *The Epistle to the Ephesians*, Edinburgh.
- Smith, Hamilton, *The Epistles of Peter, An Expository Outline*, Edinburgh.
- Stadelmann, Helge, *Der Epheserbrief*, Neuhausen-Stuttgart, 1993.
- Stallan, Fred, *Was die Bibel lehrt, Römerbrief*, Dillenburg, 2001.
- Stanley, Charles, *On the Epistle to the Romans*, London, 1885.
- Stott, John R. W., *Die Botschaft des Epheserbriefes*, Nürnberg, 2001.
- Stott, John R. W., *The Letters of John, Tyndale New Testament Commentaries*, Nottingham, 1964, 1988.
- Wasserzug, Gertrud, *Der Römerbrief*, Böblingen, 1984.
- Witmer, John A., *Romans, The Bible Knowledge Commentary*, 1983.
- Wolston, W. T. P., *Simon Peter, His Life and Letters*, Edinburgh, 1892.
- Wuest, Kenneth S., *Romans in the Greek New Testament*, Michigan, 1955.

Başka Kutsal Kitap çevirileri için kullanılan kısaltmalar (Almanca Kutsal Kitap çevirileri)

- Elb *Elberfelder Übersetzung, nicht revidiert*, Berlin, 1961.
- ER *Elberfelder Übersetzung, revidierte Fassung*, R. Brockhaus Verlag Wuppertal, 8. baskı 2001.
- Luther 1912 *Die Heilige Schrift nach der deutschen Übersetzung Martin Luthers*, Stuttgart, 1912.
- Menge *Die Heilige Schrift Alten und Neuen Testaments*, Dr. H. Menge'nin çevirisi, Berlin, 1960.
- NeÜ *Neue evangelistische Übersetzung*, Karl-Heinz Vanheiden, Dillenburg, 2010.
- Schl 2000 *Die Bibel, übersetzt von F. E. Schlachter (Version 2000)*, Genf, 1. baskı 2003.
- Schlachter *Die Heilige Schrift des Alten und Neuen Testaments*, F. E. Schlachter'in çevirisi, Genf, 1990.

Yazar hakkında

Hans-Jörg Ronsdorf 1964 doğumludur ve eşi Christine ile evlidir. 5 çocukları vardır ve Bavyera'nın Allgäu bölgesinde yaşarlar. Takım yapıcılığı (aletçilik) eğitiminin ardından çeşitli sektörlerde çalışmış, 10 yılı aşkın bir süredir boya ve vernik sektöründe danışman ve tedarikçi olarak kendi işini yürütmektedir. Kempten'deki Hristiyan Kilisesi'nde (Christliche Gemeinde) ihtiyarlardan biridir; Tanrı Sözü'nün duyurulmasında ve Kutsal Kitap'ı öğretme hizmetinde çalışmaktadır.

Hans-Jörg Ronsdorf

Ve Ölüler Yine de Yaşıyor (Und die Toten leben doch)

Canın Ölümsüzlüğü

240 sayfa, karton kapak

ISBN 978-3-89397-227-2

Ölümler yaşıyor mu – yoksa ölüm, var olan her şeyin sonu mu? İnsan bir can uykusuna mı dalar – yoksa ölümün ötesinde bir bilinci var mıdır? Bunlar her insanı düşündüren sorulardır. Bu sorulara yanıt vermek, ama aynı zamanda umut aşılacak bu kitabın amacıdır; canın ölümsüzlüğü sorusu ise kitabın ana konusunu oluşturur. Yaşayan ölümler – Kutsal Kitap bu paradoksu çözer: Ölüm son değil, bir daha hiç bitmeyecek bir yaşamın başlangıcıdır. Bu sözün doğruluğunu, ölüp dirilen bir kişi güvence altına alır: Ölüm diyarından geri gelen ve yaşama götüren yolu açan İsa Mesih.